

POLENA
1977

Dashiell Hammett

SIRÇA

ANATLAR

HUMAN

Harper
Nashville Books

♥
1977

Dashiell Hammett - Sırça Anahtar

Özgün adı The Glass Key

DASHIELL HAMMETT'İN

CAN YAYINLARI'NDAKİ KİTAPLARI

SIRÇA ANAHTAR / roman

TÜRK SOKAĞINDAKİ BİR / öykü

Dashiell Hammett, 27 Mayıs 1894'te Amerika Birleşik Devletlerinde, St. Mary's County'de doğdu. Gazete satıcılığından dokuz yıl sonra, demiryollarında memurluktan reklamcılığa kadar çeşitli işlere girip çıktıktan sonra dedektifliği seçti. Bu son işindeki deneyimlerinden yararlanarak yazarlığa başladı. İlk romanı, Kızıl Hasat'ı 1929'da kaleme aldı; tüm yazı hayatı 10 yıl süren Hammett bu süreye 5 roman, 67 öykü sığdırdı. Polisiye türünde gerçek edebiyat tadında eserler veren Hammett, ilginç yaşamıyla da dikkat çekti. Görüşleri yüzünden hapse girdi, 1961 yılındaki ölümüne kadar çok güç günler geçirdi.

Nell Martin için

KIRIK ANAHTARLAR:

DASHIELL HAMMETT ÜZERİNE

Samuel Dashiell Hammett 27 Mayıs 1894'te Maryland Eyaleti'nde, St. Mary's County'de doğdu. Altı yaşındayken ailesiyle Philadelphia'ya, ertesi yıl da Baltimore'a taşındı. 1908 yılının Eylül ayında Baltimore Politeknik Lisesine yazıldı, ama kısa bir süre sonra ayrıldı ve bir daha okula gitmedi. 1915 yılına kadar çeşitli işlerde çalıştıktan sonra Pinkerton Ulusal Dedektif Hizmetleri şirketi'ne özel hafife olarak girdi. 1918'de orduya yazıldı, çalıştığı Cankurtaran Bölüğünde Espeney gribine yakalandı. Hastalık ciğerlerine vurdu ve ölene dek yakasını bırakmadı. 1919'da çavuş rütbesiyle terhis oldu. Pinkerton şirketi'ne döndü, bir süre Maryland'da çalıştıktan sonra ABD'nin batı kıyısına, Washington Eyaleti'nin Spokane Kenti'ne taşındı ve Pinkerton hafiyeliğini orada yürüttü.

Kasım 1920'den Mayıs 1921'e dek, hastalığının nüksetmesi yüzünden birçok hastane değiştirdi, bunlardan birinde tanıştığı Hemşire Josephine (Jose) Dolan'la 7 Temmuz 1921'de San Francisco'da evlendi. Ekimde ilk kızları Mary doğdu, aralık ayında da Hammett hafiyelik

mesleğini temelli olarak bıraktı ve bir iğnecilik okuluna yazıldı.

1922 yılının Ekim ayında dönemin gözde dergilerinden 'Smart Set'te ilk yazısı yayımlandı. İlk polisiye öyküsü tam bir yıl sonra 'Black Mask' dergisinde çıktı. Karısının yeniden gebe kalması üzerine yazarlığı bırakıp Samuels Mücevherat girketi'nde reklam yazarlığına başladı. Çocuklarının vereme dönüğüne hastalığını kapmamaları için ayrı bir ev tutmak zorunda kaldı. 'Saturday Review of Literature' dergisinde polis romanları eleştirmeni oldu, öyküler yazmayı sürdürdü, 1929 yılında da iki romanı birden Knopf Yayınevi tarafından basıldı: 'Red Harvest' (Kızıl Hasat) ve 'The Dain Curse' (Dain'lerin Laneti). Sonbaharda New York'a taındı ve 1930 Gubatında üçüncü romanı, 'The Maltese Falcon' (Malta ğahini) yayımlandı. New York'tan ayrılıp Hollywood'a senaryo yazarı olarak gitti ve orada, ömrünün geri kalan günlerini paylaştığı Lillian Hellman'la tanıştı. Dördüncü romanı 'The Glass Key' (Sırça Anahtar) Ocak 1931'de çıktı, yazdığı senaryolardan birinin reddedilmesi üzerine de New York'a döndü. 1933'e kadar New York'ta kaldı, beşinci romanı 'The Thin Man' (İnce Adam)'ı yazdı ve Hellman'la birlikte Florida'ya yerleşti ama altı ay kadar sonra gene New York'a döndü. Colliers dergisinin 24 Mart 1934 sayısında son öyküsü yayımlandı. Bu sıralarda ABD Komünist Partisiyle ilişkisi başladı ve ölümüne dek bir daha yayımlanmak üzere öykü ve roman yazmadı. Zaman zaman Hollywood'a gidip senaryo yazarlığını sürdürdü, genellikle de topu topu on yıl süren yazarlık yaşamının geliriyle geçindi. Siyasal etkinliklerini giderek artırdı ve Komünist Partisine yakın birçok komite, dernek ve kuruluşta görev aldı. İkinci Dünya Savağı patlayınca yeniden askere gitmek istedi. Bağıvuru birçok kez geri çevrildikten sonra 1943'te Alaska'da Aleut Adaları'nda bir muhabere birliğinde görev yapmaya başladı, 'The Adakian' (Adaklı) adında bir günlük gazete çıkardı.

Savaş sonrası yeniden New York'a dönüp Komünist Parti'yle bağlantılı olduğu söylenen Jefferson Toplumsal Bilimler Okulunda polis romanı yazarlığı konulu dersler verdi. Öykü ve romanlarından sürekli olarak filmler, radyo oyunları yapıyor, Hammett bunların geliriyle rahatça geçiniyor ve siyasal etkinliklerini sürdürüyordu. 1950'de altı aylığına yeniden Hollywood'a döndü, Hollywood'a son gidiğiydi bu. Lillian Hellman'ın yazdığı oyunların yapımında çalıştığı birkaç aydan sonra gene Komünist Partisiyle bağlantısı olduğu ileri sürülen Kamu Hakları Kongresi kefalet fonunun yöneticilerinden biri olarak tanıklık etmek üzere mahkeme önüne çıktı. Soruların hemen hemen hepsini yanıtsız bıraktı, daha doğrusu hepsine aynı yanıtı verdi: "Vereceğim yanıt beni suçlu duruma düşürbileceği için, ABD Anayasasının değık 5. maddesine sığınarak sorunuzu yanıtlamayı reddediyorum." Mahkemeye hakareten altı aya mahkûm edilerek hemen tutuklandı ve cezasını New York'ta ve Kentucky Eyaleti'nin Ashland Kenti'nde, federal cezaevlerinde çekti.

Hapisten çıktığında, askerliği sırasında ödemediğı vergiler yüzünden tüm gelirlerine el kondu. Bir arkadaşının malikânesinin bekçi evine yerleşti zaman zaman Hellman'la birlikte yaadı, birkaç kez de Senatör Joseph McCarthy'nin 'Amerikan aleyhtarı faaliyetler' komiteleri önünde ifade verdi. 1955'te Hellman'ın evindeyken bir kalp krizi geçirdi. Giderek bozulan sağlığı yüzünden, 1959 yılında kendisine ayda 131 dolar on sent tutarında maluliyet maağı bağlandı.

10 Ocak 1961'de, 66 yaında, New York'taki Lenox Hill Hastanesi'nde akciğer kanserinden öldü. Vasiyetine uyularak üç gün sonra Washington'da, ABD savaş kahramanlarının ve önemli kişilerinin mezarlarının bulunduğu Arlington Ulusal Mezarlığı'na gömüldü.

Zarif bir adam bakar Dashiell Hammett'in resimlerinden. Hiçbir resminde tıraşız değildir. Hepsinde iyi giyimlidir. 1.86'ya çok çok 65 kilo gelen ince, uzun, hafif kambur bedeninden az

dökülen, zengin gösterecek kadar bol giysilerinin kesimi kusursuzdur.

Oysa ömrünün sonlarında öylesine yoksuldu ki, otuz yıl yaşıyışını paylaştan oyun yazarı Lillian Hellman'ın -biraz abartarak- demesine göre, "Değil bir takım elbise, bir kravat bile alamamıştı." Ama bu parasız yıllarında bile, sektirmeden ödediği tek borçlar, New York'un ünlü giyim mağazaları Brooks Brothers ve Abercrombie ve Fitch'e olanlarıdır.

Bütün resimlerinde Gıktır: Beyaz bir kazağın üstüne açık renk bir takım, eller ceplerde: 1940'ların sonları, Pleasantville'de Hellman'la birlikte. Geniğ bantlı gri fötr Çapla, çizgili kravat, ince beyaz çizgili fûme kruvaze takım, siyah pabuçlar pırıl pırıl, sağ el cepte, sol elde sigara, arkasından bir tren kalkıyor: 1940, Hollywood. Fötr Çapka, baston, tweed takım, bir el cepte, sol omuzunun üstünden arkaya bakıyor, sağ diz bıçkınca kırılmış: 1934, The Thin Man kitabının kapağı. Koyu renk kruvaze takım, sağ el havada, yüzük ve serçe parmakları hafifçe kıvrılmış, solet göğüs cebindeki mendili düzeltiyor: 1953, McCarthy komisyonlarından birinin önünde and içiyor. Beyaz çerçeveli gözlük, gri kruvaze takım, siyah kravat ve pabuçlar, sol adım atılmış ve sırtı öbür resimlerin tersine dimdik, kapısı açık bir arabaya yöneliyor; sol bileğinden iri kıyım bir Zenciye kelepçeli: 1951, Komünist Partisi hakkındaki sorulan yanıtlamayı reddettiği için mahkemeye hakaret suçundan hapse gidiyor.

Yüz hep aynı yüz: Birinci Dünya Savaşı sırasında ilk darbeyi yiyen, kırk küsur yıl sonra da kanserle Gıp ölümüne neden olan hastalıklı ciğerlerin çökerttiği avurtlar, sonuna dek gür, dimdik, erken akla Gıma saçlar ve rengi saçlarınkine ancak çok sonraları uyacak olan düzgün, üst dudağında bir inceltme iğreti gibi duran bıyık.

Fotoğrafçıya, savcıya, daktilodaki kâğıda, masasından eksik olmayan viski Gıesine, kendini hapse götürecek arabanın açık kapısına hep aynı bakışla bakan gözler. Görmüş geçirmiş gözler bunlar. Düzinelerle mesleğin yıprattığı, yıllarca insanlığı en bataklık durumlarında görmüş, hasta ciğerlerle kırk yıl boyunca "Perçembe'den öteye yaşıama umudu yokmuçasına içmekten" donuklaşmış, kendi yağında kavrulmuş insanların sarsılmaz düğün kararlılığını taşıyan, yoksulluktan zenginliklerin en cafcacılısına çıkıp, tekrar yoksulluğa düşen halkayı tamamlamış, amabunların tümüne karışın bitmeyen bir sıcaklığın ve anlayışlığın hüznünü taşıyan gözler.

The Thin Man'ın ilk baskısının kapağını Hammett'in bir resminin süslemesi bir rastlantı değil. Hammett'in tüm kahramanları Hammett değil belki, ama hepsinde Hammett'in özü, yani ahlak anlayışları; yani dünyaya Hammett'in gözleriyle bakıyorlar.

Kendilerine özgü, toplumunkine genellikle ters düşen, ama sonuca varan ve tıraş olurlarken -her sabah değilse de çoğu zaman- aynaya utanmadan bakmalarına izin veren bir ahlak ve adalet anlayışları var Hammett ve kahramanlarının.

The Maltese Falcon'un ve birçok kısa öykünün kahramanı Sam Spade böyledir. The Dain Curse, Red Harvest ve gene birçok öykünün adsız, yalnızca, 'Continental Op', yani Kontinental gırketi'nin hafiyesi, diye bilinen kahramanı da böyledir.

Ama Hammett'e hem olaylara bakışla, hem de fiziğiyle en çok benzeyen, Sırça Anahtar'ın kahramanı Ned Beaumont'dur. Gıce, uzun boylu, sinirli, iki dirhem bir çekirdektir. Gıce, düzgün bıyığını bağışmağının tırnağıyla habire ortadan sağa, ortadan sola, düzeltip durur. Solgun yanaklarına veremin yakıcı allığı düşer zaman zaman, ama ne viski Gıesinden, ne de o ince, uzun, benekli purolarından uzak durabilir.

Polis romanı kahramanının kişiliği, Hammett'in bu tür yazına getirdiği yeniliklerin en önemlilerindendir. Bağılatığı akımda kahraman, 'ya hayduttur, ya çevresini haydut olduğuna inandırmaya çalışır, ya da haydut gibi davranır.' Beaumont, savaşımlarını bataklık çevrenin yalnız bir ürünü değil, roman boyunca etkin bir parçasıdır da. Doğruyu arar gerçi, ama arayışı biçimi polisiye türündeki seleflerinininkine, kusursuz kişiler olarak sunulan polislerin, hafiyelerin yöntemlerine benzemez. Gözdağı, kaba güç, hile, sahtekârlık, Çantı, yağı toplusun ve özellikle yakın çevresinin günlük birer unsurudur, o da büyük bir doğallık ve ustalıklarla kullanır bu silahları. Çünkü Hammett'in dünyasında polisler, savcılar, yargıçlar ve politikacılar da bu yöntemleri kullanırlar -hem de hep adalet ağına değil. Onlar da yozlaşmış, karışılama alıp tepelemeleri gereken eğeryanın, kişisel yarar uğruna, birer parçası olmuştur. Bu yüzden Beaumont, Hammett'in diğer kahramanları gibi, toplusun yasal güçlerine ancak kendi çizdiği yolda ilerlemesine bir katkıda bulunabileceğine yüzde yüz inandığı zaman bağvurur Hammett'in ilk romanı Red Harvest'in daha ilk sayfasında, 'Continental Op,' bazı olaylara açıklık getirmek için gönderildiği kasabanın polisinin pek işeyaramayacağını ilk bakışta değilse de, üçüncü bakışta anlar:

"İlk gördüğüm polisin sakalı uzamıştı ikincisinin partial üniformasında iki düğme eksikti. Üçüncüsü kentin ana kavşağında -Broadway'le Union Sokağı köşesinde durmuş trafiği yönetiyordu -ama ağzının kenarında bir puroyla. Bundan sonra polisleri denetlemeyi bıraktım."

Bugün okunduğunda ağırı kaamsar gelebilecek bu ortam, aslında, İngiliz yazar ve araştırmacı Julian Symons'a göre, oldukça gerçekçidir, çünkü "Hammett'in anlattığı topyekûn Çiddet ortamı, o dönemde ABD'nin kimi kırsal kesimlerindeki ortamdan pek farklı değildir." Hammett de ömrünün yedi yılını verdiği ve kişiliğinin oluşmasında en büyük yeri tutan özel hafiyelik mesleği sırasında Amerika'nın bu küçük kasabalarını gezip durmuş hep.

Yalnız on yılı kapsayan, beş roman ve 67 öyküden oluşan yazarlık yaşamında Hammett, polis romanı türünün en iyi örneklerini vermekle kalmadı, bu ikincil ve yalnız 'avam'ı ilgilendirdiği söylenen türü saygınlığa kavuşturdu, kendinden sonra gelen kuşakları etkiledi, üstelik de alabildiğine rahat, dağınık, gamsız bir yaşam sürdü -çok da acı çekti.

1934'te, New York Evening Journal gazetesine verdiği bir mülakatta kendini şöyle anlatıyor:

"Usta bir tembelim. Benim kadar iyi ve uzun süreyle tembellik edebilen bir kişidaha bilmiyorum. Sonradan da edinmedim bu yetiyi -doğuştan. Tembellik etmek istediğim için on üç yaşında okuldan ayrıldım. Bir ara gazete satıcılığı yaptım, tembellik ettim, dokümanı oldum, tembellik ettim, fabrikada çalıştım, tembellik ettim, banker oldum, tembellik ettim, reklamcı oldum, tembellik ettim, ciddi bir serseri olmaya çabaladım, tembellik ettim, yedi yıl Pinkerton şirketi'nde hafiyelik edip orduya girdim. Boş zamanlarımda ne mi yaparım? Dur bakayım... Epey içki içerim. Poker de oynarım. O kadar. Bir zamanlar bir köpeğim vardı, ama öldü."

Aslında abartıyor Hammett. Çağının yazarlarının ortak bir özelliği bu: Yazarın yarattığı kişilerle toplum karşısında özdeşleşme çabası, onları üstlenmesi, böylece de yalnızca yapıtlarıyla değil, fizik kişiliğiyle de toplum önünde bir varlık kazanması: F. Scott Fitzgerald ve özellikle Ernest Hemingway'de de olduğu gibi. Zaten Hammett'le Hemingway'in kayıtlara geçen ender karşılaşmalar sarhoşluklar ve atışmalarla geçmiştir. Hammett oldum olası

Hemingway'in 'sert erkek' pozlarına bozulur; pek de haksız sayılmaz. New York'ta Stork Club'de sarhoğ birgece, Hemingway Hammett'i iğnelemeye bağlarve onu, iç savağ sonrası İspanya'da ve Nazi işğali sonrası Fransa'da mahsur kalan aydınları boğlamakla suçlar. Hammett'den, "Dünyada başka insanlar da var," gibilerinden bir karğılık alınca da, bir kağık kapar, kolunun eklem yerine yerleğtirir ve pazusunu sıkarak kağığı eğer, Hammett'e de, "Sıkıysa sen de yap," diye meydan okur. Hammett bozulduğunu belli etmemek için, "Sen git de Fitzgerald'ı korkut bu numaralarla," diye postasını koyar Hemingway'e, ama Stork Club'den çıkarken yaralandığını belli eder: "ğü sıralar yapamam herhalde," der, "ama yapabildiğim yıllarda da yalnızca Pinkerton ğirketi'nden para alacaksam yapardım böyle ğaklabanlıkları."

Pek açığa çıkmasa da, ürünleri farklı sayılsa da, Hammett'le Hemingway arasında hem yazınsal, hem kişisel bir rekabet vardır. Ğisi de dönemlerinin çok revaçta 'sert erkek' tipi yazarının önde gelen birer örneğidirler, yağıatılarının farklılığına rağmen, Hemingway ona - herkese olduğu gibi- üstünlük taslamaya kalkar, ama Hammett bunu yemez. Gerçi genellikle hor görülen polis romanı türünü gerçek sanat düzeyine çıkarmığtr Hammett, ama bu kolay kolay kabullenilecek bir gerçek değildir o yıllarda. Ğisinin de benzer üslupları vardır: ayrıntıyı sifıra yakın bir noktaya indiren, özlü, ters, sert. Ğisi de yalnız ABD'de değil, dünya çapında etkiler yaratmığar, taklitçiler doğurmuğardır. Hammett belki de, kendisinden beğyağ küçük olmasına karğın daha önce yazmaya bağlayan Hemingway'in bu üslubu ilk kullanan yazar olarak çıkmığ olmasını biraz kıskanmaktadır.

Ama Symons, Hammett'i William Faulkner'le karğılağıtmaktan çekinmez (ortak merakları içki ve edebiyat sayesinde iki yazar dost olmuğlar Faulkner Mississippi'deki evinden New York'a her geldiğinde Hammett'le birlikte uzun, alkollü geceler geçirmiğtr), ve Sırça Anahtar'ın yalnız bütün zamanların en iyi polis romanı değil, döneminin tüm Amerikan romanlarıyla ağık aabilecek bir bağyapıt olduğunu ileri sürer.

Polis romanlarını sanattan saymayan ozan W. H. Auden, Hammett'in ve Hammett'in tarzını sürdüren Raymond Chandler'in yapıtlarıyla yüzleğtirilince, bunların polisiye değil, gerçek birer sanat yapıtı olduklarını söyleyerek sıyrılır içen.

Hammett'den etkilenen, zaman zaman sınırlarını zorlasa da düzeyine hiçbir zaman tam olarak eriğeneyen Chandler, önce biraz çamur atar ustasına, hem de en can alıcı noktasına basarak: "Hemingway'in ilk öykü ve romanlarında olmayan hiçbir Ğey yoktur Hammett'in üslubunda," der. "Hammett'in kesin sanatsal kaygıları olduğuna inanmıyorum. Ğık elden tanıdığı bir konuda yazarak rızkını çıkarmaya çalığyordu, o kadar." Ama sonunda kabullenmek zorunda kalır: "Hammett cinayeti aldı ve onu, sırf ortada bir ceset olsun diye değil, gerçek bir nedenle iğeyen insanların eline verdi gene - hem de cinayeti ellerindeki olanaklarla iğeyenlere; el oyması düello tabancaları, kurar zehri ya da tropikal balıklarla değil. Bu insanları oldukları gibi döktü kâğıda ve bu amaçla kullandıkları düğünce ve dille konuğturdu onları."

Hammett'in etkisi en beklenmedik yerlerde de çıkıverir ortaya. 1950'leri kavurup geçen 'Beat' kuğğı yazarlarının iki ustası, William Burroughs'la Jack Kerouac, onun üslubuna öykünerek 1940'lı yılların sonlarında ortak bir roman yazarlar, bir bölümünü Burroughs, bir bölümünü Kerouac kaleme alır. Hammett, Burroughs'un en sevdiği yazardır, ama Kerouac onun etkisini pek ağır bulur ve bağyapıtı On The Road'u Hammett'in gölgesinden çekip almak için yeniden yazmak zorunda kaldığından yakınır.

Hammett ABD dığındaki aydınları da tavlardı. Andre Gide ve Andre Malraux, Salah Birsell'e göre, 'yaman' polis romanı okuyucularıdır ve Hammett'in Ėatsız hayranıdırılar.

Ama Hammett sapına kadar Amerikalıdır, ülkesinin dığına alımını bile atmamığır ve yabancılarla, hele. Yabancı aydınlarla, yıldızı pek barığmaz Daha sonraları sarhoğluk ve zamparalık yüzünden kovulacağı Princeton Üniversitesi'nde Malraux'yla tanığtında, Fransız yazar, Hammett'e, "Siz Theodore Dreiser'le Ernest Hemingway arasındaki teknik bağlantıyı oluğturuyorsunuz," der. Hammett de Malraux'ya, "Siz Fransa'nın Sean O'Flaherty'sisiniz," der. Sonra bir mektubunda bu karĖıklı iltifatları Hellman'a aktarıırken, "Birbirimizi pek iyi anlayamadık galiba," der. Hellman, hayranları arasında Andre Gide'in de bulunduğunu söyleyince, Hammett'in tepkisi çok daha serttir: "Adımı ağzına almasın o ibne!" Oysa Gide'in hayranlığı öylesine ileridir ki, hem Hemingway'in hem Faulkner'in Red Harvest'den çok Ėey öğrendiklerini ileri sürer. Bazı eleğtirmenlerse -Ted Shane, William Curtis gibi- onu Hemingway'den de üstün tutarlar. "Hemingway'den iyi yazıyor, çünkü (öslubunun ardında) gizli olan Ėey yumuğaklık değil, sertlik," der Shane, 'Judge' dergisinde.

Hammett'in Hemingway'e kızmasının nedenleri bir bağkayazarla, Clifford Odets'le ilgili sözlerinde de ortaya çıkar. Yoksulluktan çıkan, yıllarca serseriler ve haydutlarla iç içe yağadıktan sonra yazarlığa dönen Hammett'in, Chicagolu zengin bir doktorun el üstünde büyütölen oğlu Hemingway sert erkek, hayat adamı pozları takınınca sinirlenmesi doğal, çünkü Hammett Ėöyle düğünüyor: "Bebeliklerinde bisiklet sahibi olamadıkları için ağlağan yazarlardan iğ çıkmaz."

Hammett'in Pinkerton Ėirketi'nde geçirdiği yıllar, hem insan, hem yazar olarak geliğmesinde en büyük payı almığlardır, ama temel bir namusluluk ilk yıllarından itibaren belirir. "ĖeĖili demiryollarının, bankerlerin, küçük sanayilerin, konserveçilerin ve benzerlerinin yetersiz ve hoğnutsuz memuru oldum. Genellikle kovuldum," diye anlatır Hammett, Pinkerton'a girmeden geçirdiği yılları. Kovulma olaylarından birini de Hellman'a anlatır. Bir demiryolu Ėirketi'nde çalığırken, bir hafta süreyle her gün iğegeç gelince patron Hammett'i odasına çağırıp kovulduğunu söyler. Hammett itirazsız odadan çıkarken geri çağırır ve bir daha geç gelmemeye söz verirse iÇinden olmayacağını söyler. Hammett teğekkür eder, ama kabul etmez, çünkü nasıl olsa geç kalacağını bildiğini, yalan söylemek istemediğini, onurunun iğen daha önemli olduğunu söyler. Hammett'in 'kararlı namusluluğu' karĖısında patron onu kovmaktan vazgeçtiğini söyler. Ama Hammett bir süre sonra kendiliğinden iğen ayrılır.

Pinkerton hafiyelerinin çalıÇma kualları Hammett'in kiğisel tavrını çizdi: göze batmayacaksın, namuslu olacaksın, tarafsız olacaksın. Günlük iğyağanı, yazılarına malzeme sağladı ve mesleği öğrendiği ustası Baltimore Ėilesinin müdür yardımcısı James Wright, "Continental Op' tipinin örneği oldu. KarĖılaĖın bazı durumlarsa siyasal tavrının oluğmasına yardım etti. Pinkerton Ėirketi'nde çalığtığı sırada grev kırıcılığı yapmaya zorlandı, hatta bir keresinde kiralık katillik yapması bile önerildi. Anaconda Bakır Ėirketi, Frank Little adında bir sendika liderini vurması için Hammett'e para önerdi. Hammett bunu reddetti, ama kısa bir süre sonra Little, Anaconda patronlarının yordakçıları tarafından linç edildi. Bu olay Hammett'e çok dokundu ve Hellman'a göre, ilk kez, gerçekten yoz bir düzende yağalığının bilincine varmasına neden oldu.

Hellman, otuz yıl birlikte yağamığ omalarına karĖın, Hammett'in ABD Komünist Partisine üye olup olmadığını bilmediğini söylediği zaman, pek inandırıcı değildir. Arağtırmacıların çoğu, Hammett'in 1937 ya da 1938'de partiye üye olduğunu söylerler, ama Hammett'le ilgili en ciddi arağtırmanın yazarı Richard Layman hemen ekler: "Gene de, Hammett, ne ABD

hükümetinin G ldet yoluyla devrilmesini savundu, ne de demokrasiye kar ıcıddi bir tehlike oluşturdu.   politik konusundaki birçok g r    b   n n değerlerine göre orta yolcu olmaktan ileri gitmez." Gerçekten de, Hammett inançları uğruna hapse girmi se, ki iel inançları yüzünden ba ına gelmiştir bu, siyasal inançları de il. Savunmasında ne döneklik etmiş, ne departi g r   lerini sergilemi ti. Arkada lamın adlarını vermemi ti, o kadar. Muhibir damgasını yiyece ine, 57 ya ında bir v emli olarak hapse girip hela temizlemeyi ye  tutmuştur, üstelik de Hellman'a bundan ho and ğını yazabilmi ti.

Mutlu bir aile yuvasıyla bel so uklu u, zengin gece kulüpleriyle hastaneler, G hr le mahkemeler ve hapishaneler, zenginlikle yoksulluk arasında, çelişkiler içinde s rm  tir Hammett'in yaşamı. Aynı zamanda da sözünü ettiği 'usta tembellik'le ba   ond r c  bir üretkenlik arasında.

B-O demiryolu şirketinin z   rt, ama namuslu küçük memuru, birkaç yıl sonra, Hollywood'un zenginliklerini tadarken, eski dostu ve patronu, San Franciscolu mücevherci Albert Samuels'e yıllar öncesinden kalma 500 dolarlık borcunu ödemek için film yapım  irk inin, sürücüsü üniformalı,  k arabalarından biriyle Los Angeles'dan San Francisco'ya gidecek, Samuels'e parasını verdiği günden ba layarak, kentin en pahalı otellerinden Fairmont'da yedi gün yedi gece süren bir partinin ev sahipliğini yapacak, ama Hollywood'a dönmek için parası bitti inden gene Samuels'den borç almak, üstelik de bu kez 800 dolar borç almak zorunda kalacaktır. Hapisten  ıktı ındaysa iyice yoksuldur. Tüm gelirlerine vergi dairesi el koymuştur. 1956 yılında, gelirinin yalnızca otuz dolar olduğunu, bunun da sekiz yıl önce, Arthur Miller'in 'Satıcının  l m ' oyununda satın almı  olduğu bir hissenin geliri olduğunu söyler. Artık günlerini ya Hellman'ın yanında, ya da eski bir arkadaşının New York dı ındaki malikânesinin bekçi evinde ge iriyordur. Parasızlıktan önemlisi, yazar olarak t kenmi tir artık. Bek i evinde niçin bir de il, iki de il,   tane yazı makinesi olduğunu soran bir gazeteciye, "Bir zamanlar yazar olduğumu kendime hatırlatmak için," der.

On yıl süren ciddi yazarlık dönemi boyunca Hammett her   yi a ırıyor alı, i kiye oturdu mu bir hafta kalkmadı. Hastalandı mı, ölümün varo larında gezindi. Yazmaya oturdu mu, iliklerini bo altırcasına yazdı. Kasım 1922'yle Haziran 1924 arasındaki yirmi aylık dönemde sayısız makale ve eleştiri yazısı dı ında 28 öykü üretti. Romanlarını da aynı biçimde yazdı.  k romanı Red Harvest'in düzeltmeleri yapılıp baskıya girdiği sıralar,   nc  romanı Maltese Falcon'un son satırlarını yazıyordu. Ama Hammett, onu yazar olarak tek bir romanın, Sırça Anahtar'ın bitirdi inden yakınacaktır. Hammett'in demesine göre, Sırça Anahtar, New York'da, otuz saat süren tek bir oturu tayazılımdır. Aynı  alı ma düzenini s rd rebilece ini sanmı , amayanıldı ını çabuk anlamıştır. Kitabını adadı ı Nell Martin ise, Hammett'in o sıralardaki sevgilisi, San Francisco'da tanı p New York'a birlikte gittiği piyanist ve müzik   retmeni genç bir duldur. Hammett Sırça Anahtar'ı ona adar, sonra yolları ayrılır.

Sırça Anahtar'ın önemli yeniliklerinden biridir Ned Beaumont. Agatha Christie'lerin, S. S. Van Dyne'ların, Ellery Queen'lerin 'Altın  a ' hafiyelerinden biri değildir o. Mantı ı, kafasının  alı ma bi im  okuyucu için didik didik edilmez. Okuyucu olayın içine çekilir, o da Ned Beaumont'la birlikte görür neler olduğunu, yani Ned Beaumont -daha doğrusu polis romanının kahramanı- eski polisiyelerde olduğu gibi, 'klasik Yunan tragedyasının korosunu andırırcasına olayların dı ında k maz.' Ama biçim ve dilde getirdiği tüm yeniliklere kar ın, polis romanı türünün temel unsuru romana sonuna dek egemendir, bu da, "Taylor Henry'yi kim öldürdü" sorusudur. Ama Symons'a göre, Sırça Anahtar'a "polis romanı deyip geçmek, onun güzelliklerine  a rı çıkarmak de il, onları sınırlamak anlamına gelir,"   nk  bu romanı yazmakla, Hammett, polis romanını bir masal türü olmaktan kurtarmıştır. Amerikalı

eleştirmen James Sandoe'ya göreyse, bir polis romanı olmaktan öte, Ned Beaumont-Paul Madvig ilişkisinin anlatılışıyla, 'olağandışıkoşullar altındaki bir dostluğun derinlemesine bir incelemesidir.'

Layman'a göreyse, 'iki arkadaşınaynı kadını sevdiği klasik bir aşk üçgeni' olan romanda 'kişiler yalnızca eylemleriyle geliştirilirler. Hammett geçmişleinden, görünüşleinden çok az söz eder, anlattığı öyküyle bağlantılı olmayan davranışlarından hiç söz açmaz.' Ama gene de, roman bitip kitap kapatıldığı zaman, tüm kişilerin ayrıntılı birer resmi kazınmışır sanki okuyucunun belleğine. Üstelik de Hammett, hafiyelik mesleğinde öğrendiği temel bir kuralı, tarafsızlığı uygulayarak bırakmışır bunu. Başkisi Ned Beaumont hep adı ve soyadıyla geçer romanda -Hammett kahramanıyla fazla yüz göz olmak istemez. Hiçbir kişinin tahlili yoktur, huyları, yaratılışlar, yalnızca romanın olayına bağlı davranışlarla, karışıklı konularla verilmiştir ve roman üçüncü şahısta yazılmışır.

Bir de romana adını veren, son sayfalarda anlatılan bir düğün ortaya çıkan sırça anahtar vardır. Camdan yapılmışbir anahtarın kırılması kadar doğal bir şey olamaz -anahtar da kırılır. Neyin simgesidir bu? Çeşitli yorumlar yapılmış, Freud'cu yaklaşımla konuya eğilenler bunun Beaumont'un cinsel güçsüzlüğünü simgelediğini ya da Janet Herry'yle arasındaki ilişkiden duyduğu suçluluğu açığa vurduğunu ileri sürmüşlerdir. Ama en doğru yorum, Layman'inki gibi görünmektedir. Ona göre, sırça anahtar, "Ned Beaumont ve diğer kişilerin roman süresince öğrendikleri çeşitli şeylerin simgesidir. Bir kapıyı açıp arkasında neler olduğunu bir kez öğrendiniz mi, bulduklarınızın tümüyle yaşamak zorundasınız, yalnızca sevdiğiniz şeyleri seçip çıkaramazsınız aralarından, kapının arkasında bulduklarınızı yok edemezsiniz artık. Sırçadan yapılmış bir anahtar ancak bir kez kullanılabilir, o da kapıyı açmak için." Yani açılan kapılar bir daha kapanmaz, kapansa bile, arkasındakiler artık kapıyı açan kişinin bölünmez birer parçası olurlar. Hammett'in, huzursuz, ama dopdolu yaşamından aldığı belki de en önemli ders budur.

Sırça Anahtar, Hammett için de çöküşün kapısını açmıştır. Eline geçmeye başlayan büyük paraları savurmaya, çılgın bir zenginliği yaşamaya başlar Bir roman daha yazacaktır, ama The Thin Man, Hammett'in o zamana dek kendine koyduğu kesin yazarlık kurallarının dışına çıkacak, sözgelimi başkayazarlarda acımasızca eleştirdiği bir uygulamaya geçecek, okuyucusundan bazı gerçekleri saklayacak, roman sıkıgık bir noktaya geldiği zaman ortaya damdan düşmesine bazı çözümler atarak, 'meğerse neler olmuş, neler' kaçamağıyla konusunu toparlamaya çalışacaktır. Ama gene de, kahramanları Nick ve Nora Charles'ın zengin, serbest, alkol buharları içindeki vurdumduymaz yaşamları, ekonomik bunalımın ezdiği Amerikalı okuyucuya olağanüstü çekici gelecek, The Thin Man, Hammett'in en çok iştıyan romanlarından biri olacak, üstelik de başrolleini William Powell'le Myrna Loy'un oynadıkları altı filmlik bir dizinin esin kaynağı olacaktır.

Kötü bir roman değildir, The Thin Man, ama Hammett tarafından yazıldığı için kötü sayılması gerekir -düş kırıklığına uğrattığı için. Lillian Hellman ve Hammett üzerine, New York'da yaşadıkları çılgın günler üzerine kurulmuştur aslında roman, Hellman da bunu çekinmeden anlatır. "Sanırım* The Thin Man, birbirlerini çok seven ve çok içki içen bir çiftin öyküsüydü."

Hammett artık yazar olarak bitecek, ama siyasal davranışlarıyla, yürekliliğiyle ve ödünsüz tavrıyla, parasal ve fizik güçlüklerle başır reşir oluandaki yakınmasızlıkla, FBI ve McCarthy'cilerin saldırılarına karşı olan sağlamlığıyla, insan olarak sürecektir, hırpalanmış gövdesi 10 Ocak 1961'de, Lennox Hastanesinin 823 numaralı odasında pes diyene kadar.

Ölüm nedeni sağ akciğerde kanserdir, ama ciğerleri sağlam olsa bile geri kalan organları ölümüne neden olacak kadar hastadır. Doktorlar, kanserden başka, dokularda çiçinlik, verem, kalp, karaciğer, böbrek ve dalak hastalıkları da saptayacaklardır. 13 Ocak günü Arlington Mezarhğı'na gömüldüğünde, Lillian Hellman, 'onurlu, çok yürekli bir adam'ın ardından ağlayacaktır.

Gene de, FBI, Hammett hakkında tuttuğu 278 sayfalık dosyaya ölümünden sonra bile birkaç satır daha eklemeyemeyecektir. 17 Ocak 1961 tarihli bir tamimde, Hammett'in Arlington'a gömüldüğünün gazetelerce yazıldığı, mezarlık müdürlüğüne telefon edilerek bunun doğru olduğunun saptandığı belirtilmiğ, hükümetimizin Giddetyoluyla devrilmesinden yana bir örgütün üyesi olmuğ bir adamın, yaamlarını bu hükümet için vermiğ insanların arasına gömülmesinin' çeliğkiye basının dikkatinin çekilmesini önerilmiğtir.

Ama, Layman'ın dediğı gibi, McCarthy'cilik dönemi artık kapanmığ, Hammett en sonunda huzura kavuğmığtur.

Sinan Fiğek

Bu önsözde Guyapıtlardan yararlanılmığtır: Lillian Hellman. Scoundrel Time, Little, Brown, 1976; Richard Layman. Shadow Man: The Life of Dashiell Hammett, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1981; Julian Symons. Bloody Murder - From the Detective Story to the Crime Novel: A History, Penguin Books, 1975; Dashiell Hammett. Red Harvest, Pan Books, 1975; Lillian Hellman.- An Unfinished Woman, Little, Brown, 1969; Scott Donaldson. By Force of Will: The Life and Art of Ernest Hemingway, Penguin Books, 1978; Raymond Chandler. Pearls are a Nuisance (The Simple Art of Murder), Penguin Books, 1979; Ann Charters. Kerouac, Picador Books, 1974; Salâh Birsell. Pafve Puf (Fantoma Geliyor), Ada Yayınları, 1981; Dashiell Hammett. Black Mask dergisi, Kasım 1924.

1.

ÇİN SOKAĞINDAKİ GÖLÜ

BİR

Yeğilzarlar yeğilçuhanın üzerinde yuvarlanıp masanın kenarına çarparak döndüler. Zarın biri hemen durdu: üst yüzünde yan yana iki eğitsıraya bölünmüğ altıbeyaz nokta vardı. Öbürü masanın ortasına dek yuvarlandı: durduğunda yukarı bakan yanında tek bir nokta vardı.

Ned Beaumont usulca homurdandı -"Hıh!"- ve kazananlar masanın üstündeki paralan topladılar.

Harry Sloss zarları alıp beyaz, enli, kıllı elinde salladı. "Çeyreğine." Masanın üstüne bir yirmi dolarlıkla bir beğik bıraktı.

Ned Beaumont bir adım geri attı. "Hadi bakalım, kumarbazlar" dedi, "ütün Çunu. Benim gidip kredi bulmam gerek." Bilardo salonundan geçip kapıya yürüdü. Kapıda, içeri girmekte olan Walter Ivans'la karşılaştı. "N'aber, Walt," dedi, geçip gidecekti, ama Ivans kolunu tutup önüne dikildi.

"P-p-pauPla k-konuğun mu?" Ivans, "P-p-paul" derken dudaklarının arasından ince salyalar püskürüyordu.

"ğimdi görmeye gidiyorum." Ivans'ın ablak, sarığinyüzündeki çipil mavi gözler parladı, ama Ned Beaumont kağılamı çatarak, "Çok Geç umma," diye ekledi. "Biraz bekleyebilseydin."

Ivans'ın çenesi titredi: "A-ama karısı gelecek ay d-d-doğuracak."

Ned Beaumont'un koyu gözleri bir an ÇağkınlağKolunu kısa boylu adamın elinden kurtararak bir adım geri çekildi. Kara bıyığının altında ağzının bir kenarı yamuldu ve, "Zaman kötü, Walt" dedi. "Ne diyeyim -Kasımdan önce pek bir Geç beklemezsen düğ kırıklığına uğramaktan kurtulursun." Gözleri kısık ve dikkatliydi gene.

"A-ama ona d-d-de ki..."

"Söyleyebileceğimi söylerim; o da elinden geleni yapar, biliyorsun, ama Çu sıralar durumu çok sıkıÇk." Omuzlarını oynattı ve yüzü karardı; yalnız gözlerinde dikkatli bir parıltı vardı.

Ivans dudaklarını ıslatıp gözlerini kırptı. Uzun bir soluk alıp iki eliyle usulca Ned Beaumont'un göğsüne vurdu. "G-g-git g-gör onu Ğimdi," dedi heyecanlı, yalvaran bir sesle. "B-ben seni burada b-beklerim."

ÇKĞ

Ned Beaumont ince, yeğli benekli bir puro yakarak üst kata çıktı. Valinin resminin asılı durduğu ikinci kat sahanlığına gelince yapının önüne doğru döndü ve koridorun sonunu kaplayan geniş neÇe kapıyı tıklattı.

Paul Madvig'in "Evet," dediğini duyunca kapıyı açıp içeri girdi.

Paul Madvig odada yalnızdı, pencerenin önünde durmuş, ellerini pantolon ceplerine sokmuş, sırtı kapıya dönük, pencereyi kaplayan telin arkasından Çin Sokağına bakıyordu.

Ağır ağır dönüp, "Geldin demek," dedi. Kırk beğyağında, boyu Ned Beaumont'un ki kadar, ama ondan yirmi kilo daha ağır bir adamdı; bu yirmi kilo farkın tek gramı bile yağ değildi. Açık renk saçları ortadan ayrılmış, başınayice yapığmğt. Yüzünün sağlıklı, kabaca bir güzelliği vardı. Giysileri belki biraz fazla çarpıcıydı, ama pahalıydılar ve Paul'a yakışıyorlardı.

Ned Beaumont kapıyı örtüp, "Bana biraz borç ver," dedi.

Madvig iç cebinden dolgun, kahverengi bir cüzdan çıkardı. "Ne kadar istiyorsun?"

"İki yüz."

Madvig bir yüzlükle beşyirmilik uzatıp sordu: "Zar mı?"

"Sağol." Ned Beaumont parayı cebine koydu. "Evet."

"Çoktandır kazanamıyorsun, değil mi?" diye sordu Madvig. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu gene.

"Çoktandır değil -bir, bir buçuk aydır."

Madvig gülümsedi. "Habire kaybediyorsan, bayağı uzun bir süre sayılır."

"Benim için değil." Ned Beaumont'un sesinde hafif bir öfke seziliyordu.

Madvig cebindeki bozuk paraları gıngırdattı. "Göy oyun dönüyor mu bari bu akşam?" Masanın kenarına oturup parlak kahverengi pabuçlarına baktı.

Ned Beaumont sarıgın adama merakla baktı, sonra başını sallayıp, "Ufak para," dedi. Pencereye yürüdü. Sokağın karışındaki yapıların tepesinde hava ağır ve karanlıktı. Madvig'in arkasındaki telefona gidip bir numara çevirdi. "Alo, Bernie. Ben Ned. 'Peggy O'Toole' kaç kaç veriyor?... O kadar mı?... Eh, beşyüz koy benden... Tabii... Yağmur yağacak gibi, yağarsa da, 'Incinerator'u geçer... Göy, daha iyi bir fiyat ver öyleyse. Tamam." Alıcıyı yerine koyup Madvig'in önüne geldi gene.

Madvig, "Kısmetin bozulunca niçin biraz ara vermiyorsun?" diye sordu.

Ned Beaumont yüzünü ekşitti. "Para etmiyor; çaresizlik dönemini uzatmaktan başka bir işe yaramıyor. O bin beşyüzü azar azar dağıtacağıma birden yatırmalıydım aslında. Başına gelecek varsa, bir an önce gelsin en iyisi."

Madvig başını kaldırıp güldü. "Dayanabilirsen eğer," dedi.

Ned Beaumont ağzının kenarlarını ağız sarkıttı; bıyığının uçları peşinden gitti. "Dayanmam gereken her şeye dayanırım," dedi kapıya yürüyerek.

Elini kapı tokmağına koyduğunda, Madvig içtenlikle, "Doğrudur, Ned, yaparsın," dedi.

Ned Beaumont dönüp sordu: "Ne yaparım?"

Madvig başını pencereye çevirdi. "Her şeye dayanırsın."

Ned Beaumont, Madvig'in öte yana dönük yüzünü inceledi. Sarıgın adam huzursuzca kıpırdanıp cebindeki bozuklukları gıngırdattı gene. Ned Beaumont gözlerini boğazını gerçekten çarçkın bir şekilde, "Kim yapar?" diye sordu.

Madvig'in yüzü kıpkırmızı oldu. Masadan kalkıp Ned Beaumont'a doğru bir adım attı. "Cehennem dibi," dedi.

Ned Beaumont güldü.

Madvig utanarak gülümsedi ve yeşilkenarlı bir mendille yüzünü sildi. "Eve neden hiç uğramıyorsun?" diye sordu. "Annem dün gece seni bir aydır görmediğinden yakınıyordu."

"Hafta içinde bir akşam damlarım belki."

"Gel ya. Anam seni sever, bilirsin. Yemeğe gel." Madvig mendili cebine koydu.

Ned Beaumont, ağır ağır, gözünün kenarını sarıkan adamdan ayırmaksızın kapıya yöneldi gene. Elini tokmağa götürüp sordu: "Beni niçin görmek istemiştin?"

Madvig alnını kırıştırdı. "Evet, yani-" Öksürdü. "Eee -aslında- başka bir konu." Birden çekingenliği yok oldu, durgun, güvenli bir tavır geldi üstüne. "Bu işleri sen benden iyi bilirsin. Perşembe günü Bayan Henry'nin doğum günü. Ona ne armağan alayım dersin?"

Ned Beaumont elini kapı tokmağından çekti. Yüzünü gene Madvig'e çevirdiğinde gözlerindeki gıcık yok olmuştu. Purosunun dumanını üfleyip sordu: "Doğum günü için bir hediye falan düzenliyorlar, değil mi?"

"Evet."

"Çağrılı mısın?"

Madvig başını salladı. "Hayır, ama yarın akşam yemeğe gidiyorum."

Ned Beaumont başını eğip purosuna baktı, sonra gene Madvig'in yüzüne bakıp sordu: "Senatörü destekleyecek misin, Paul?"

"Öyle yapacağız galiba."

Ned Beaumont sorusunu sorarken gülümseyişinde sesi gibi sakindi: "Neden?"

Madvig gülümsedi. "Çünkü arkasında biz olursak, Roan'u ezer geçer, biz de sanki başka aday yokmuş gibi listemizi rahatça seçtiririz."

Ned Beaumont purosunu ağzına yerleştirdi. Gene sakin, sordu: "Arkasında sen" -sözcüğü özellikle vurguladı-"olmasan Senatör kazanabilir mi bu kez?"

Madvig sakin ve güvenliydi: "Dünyada kazanamaz."

Ned Beaumont bir an sustuktan sonra sordu: "Kendisi de biliyor mu bunu?"

"Herkesten iyi onun bilmesi gerekir. Bilmeseydi de -Neyin var senin, allahaşkına?"

Ned Beaumont yüzünü buruşturarak güldü. "Bilmeseydi" dedi, "yarın akşam oraya yemeğe gider miydin?"

"Neyin var senin, allahaşkına?"

Ned Beaumont puroyu ağzından çıkardı. Diğer puronun ucunu lime lime etmişti. "Hiçbir

"Çeyim yok," dedi. Yüzü düğüneliydi. "Listedeki öbür adayların onun desteğine gerekleri yok mu diyorsun?"

"Her liste destek ister," dedi Madvig umursamazca, "ama onun yardımı olmasa da bağıımızın çaresine bakabiliriz."

"Ona bir Çeyler söz verdin mi?"

Madvig dudaklarını büzdü. "Anlağıtk sayılır."

Ned Beaumont bağıınıöne eğdi; kağılamin altından bakıyordu sarığın adama. "Sepetle onu, Paul,!" dedi kısık bir sesle. "Batır onu."

Madvig yumruklarını beline dayadı, usulca, inanamayarak, "Vay anasını!" dedi.

Ned Beaumont Madvig'in önünden geçti ve ince, titrek parmaklarla purosundan arta kalanı masanın üstünde duran dövme bakır küllüğün içine ezdi.

Madvig, doğrulup dönene dek, genç adamın sırtına baktı. Sonra ona sevgi ve sabırsızlık karışım bir bakışla gülümsedi. "Ne oluyorsun be, Ned?" dedi. "Bir yere dek çok iyi gidiyorsun, sonra durup dururken cinler bağınaçıkıyor. Seni anlayabiliyorsan! ne olayım!"

Ned Beaumont öğreniyormuÇçasına yüzünü ekğiti. "Peki, unut dediğimi," dedi, sonra hemen kuğıkulu bir soruyla saldırıya geçti: "Seçildikten sonra da gene istediklerini yapacak mı dersin?"

Madvig rahattı. "Çlare ederim onu."

"Belki edersin, ama o herifin ömründe hiç oyuna gelmediğini de unutma."

Madvig bağıyla onayladı. "Tabii. Onunla birlik olmanın en iyi yanlarından biri de bu zaten."

"Hayır, değil, Paul," dedi Ned Beaumont içtenlikle. "En kötü yanlarından biri aslında. Bağına sızlar bile girse, bunu iyice düğünneyi ihmal etme. O oynak sarığın kız kancayı derin mi taktı yoksa sana?"

Madvig, "Bayan Henry'yle evleneceğim," dedi.

Ned Beaumont ağzını ıslık çalacakmığı gibi büzdü, ama ıslık çalmadı. Gözlerini kısıp sordu: "Bu da anlağımanızın bir parçası mı?"

Madvig çocukça gülümsedi. "Senden ve benden bağıka bilen yok henüz," dedi.

Ned Beaumont'un etsiz yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi. En güzel gülümseyiğini takınıp konuğıtı: "Sağa sola gidip bunu övünerek anlatmayacağımdan emin olabilirsin; sana bir de akıl vereyim: Eğer istediğin gerçekten buysa, onlardan yazılı söz iste, noter önünde yemin edip bir de teminat akçesi yatırsınlar; hatta düğünün seçim gününden önce olması için direktirsen daha da iyi. Böylece, hiç olmazsa elinde biraz kadın eti kalır, Çöyle bir elli, elli bir kilo kadar, değil mi?"

Madvig ayaklarını oynattı. Bakışlarını Ned Beaumont'dan kaçırarak konuştu: "Niçin Senatörden haydudun biriyim gibi söz ediyorsun hep, anlamıyorum. Tam bir beyefendi o ve—"

"Tam öyle. Post gazetesi yazıyor -Amerika siyaset dünyasında kalan ender soylu kişilerden biri. Kızı da soylu. Ben de bu yüzden uyarıyorum seni: onları görmeye giderken, gömleğini tenine dik, yoksa çıplak dönersin, çünkü onların gözünde çok daha ilkel bir yaratık biçimisin sen, bu yüzden de oyunun kurallarının hiçbirisi geçerli değil."

Madvig iç çekip söze bağladı: "Yahu, Ned, allahağkına böyle-"

Ama Ned Beaumont'un aklına bir şey gelmişti. Gözleri kötü kötü parlıyordu. "Genç Taylor Henry'nin de soylu olduğunu unutmayalım; sen de Opal'ın onunla oynamasını bu yüzden engelledin herhalde. Sen kız kardeşle evlenince, kızının büyük eniştesi mi, nesi olacak, o zaman nasıl yürüyecek iğler? Kızınla gene fingerdeğmeye hakkı olacak mı bu koşullar altında?"

Madvig esnedi. "Beni iyi anlayamadın, Ned," dedi. "Benim sana sorduğum bu değildi, Bayan Henry'ye nasıl bir armağan alayım diye sordum, hepsi bu."

Ned Beaumont'un yüzü birden asık suratlı bir maskeye benzedi. "Ne kadar ileri gittiniz?" diye sordu, düşüncelerini dışavurmayan bir sesle.

"Hiç. Belki en çok altı kez gittim oraya, Senatörle konuşmak için. Bazen oradaydı, bazen değildi; ben de topu topu 'Nasılsınız', ya da ortalıkta bağkaları varken ona benzer şeyler söylüyorum, o kadar. Ona daha ciddi bir şey söyleme fırsatı henüz geçmedi elime."

Ned Beaumont'un gözlerine bir an için alaycı bir parıltı geldi. Bağırmalarının tırnağıyla bıyığının yarısını düzeltip sordu: "Yarın akşam ik kez mi yemeğe gideceksin onlara?"

"Evet, ama son gidişimolacağını sanmıyorum."

"Ama doğum gününe çağırılmadın, değil mi?"

"Hayır." Madvig bir an durakladı. "Daha değil."

"Öyleyse benden alacağın kargılık hoşuna gitmeyecek."

Madvig'in yüzü kımlıtsızdı. "Ne gibi?" diye sordu.

"Hiçbir şey alma."

"Saçmalama be, Ned!"

Ned Beaumont omuz silkti. "Nasıl istersen öyle yap. Sordun, söyledim."

"Ama niçin?"

"Almaktan hoşlanacaklarından emin olmadıkça insanlara armağan verilmez."

"Ama herkes sever-"

"Belki, ama bu daha önemli bir Çey. Birisine bir Çey verdin mi, sanki yüksek sesle onların bundan hoşlanacaklarını bildiğini söylüyormuş gibi-"

"Anladım," dedi Madvig. Sağ elinin parmaklarıyla çenesini okuydu. Alnını kırıştırdı, "Haklısın galiba," dedi. Birden yüzü aydınladı. "Ama bu fırsatı kaçıırırsam da ne olayım."

Ned Beaumont hemen, "Peki öyleyse, ama çiçek falan gibi bir Çeyler al," dedi.

"Çiçek mi? Deli misin? Ben-"

"Biliyorum, bir spor araba, ya da birkaç metrelik bir inci gerdanlık almak istiyorsun. Sonradan çok fırsat geçer eline. Küçükten başlayıp iğiyavağyavağ büyütürsün."

Madvig yüzünü buruşturdu. "Galiba haklısın, Ned. Bu iğeri sen benden daha iyi anlıyorsun. Çiçek aldım, gitti."

"Çok fazla da alma." Sonra aynı solukta ekledi: "Walt Ivans kardeşini hapisten çıkarman gerektiğini yayıyor ekleme..."

Madvig yeleğinin önünü çekti. "Eklem de ona Tim'in seçimler bitene dek içeride kalacağını söylesin."

"Duruşmaya çıkmasına izin verecek misin?"

"Evet," dedi Madvig, sonra hızla sürdürdü: "Başka türlü yapamayacağımı pekâlâ biliyorsun, Ned. Herkes yeniden seçilmek için elinden geleni yapıp kadın dernekleri önlerine geleni harcarken, Tim'in iğiniğindi çözümlemeye kalkmak intihar olur."

Ned Beaumont sarığın adama bakarak alaycı alaycı gülümsedi ve ağır ağır konuştu: "Soyluların safına katılmadan, kadın derneklerini pek ipelemezdik."

"İğimdi ipliyoruz." Madvig'in bakışları dümdüzdü.

"Tim'in karısı önümüzdeki ay doğuracak," dedi Ned Beaumont.

Madvig sabırsızca salıverdi soluğunu. "Her Çeyi güçleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi. "Bağlar belaya girmeden önce niye düğünler bunları? Beyinsiz bunlar, hepsi beyinsiz."

"Belki, ama oyları sağlam."

"İğinin kütüsü de o ya," diye hırladı Madvig. Bir süre öfkeyle yere baktı, sonra başını kaldırdı. "Oylar sayılır sayılmaz çaresine bakarız, ama o zamana dek hiçbir Çey olmaz."

"Çocukların pek hoşuma gitmeyecek bu," dedi Ned Beaumont, sarığın adama yan gözle bakarak. "Beyinli ya da beyinsiz, gözetilmeye alıçıklar."

Madvig çenesini çıkardı biraz. Yuvarlak, dümdüz mavi gözleri Ned Beaumont'un kılere

dikilmiŒti. Usulca sordu: "Ne yapalım yani?"

Ned Beaumont gülümsedi ve sesini hiç deŒiŒirmedi. "Œiler biraz daha böyle giderse, eskiden -yani sen Senatörle bir olmadan önce- durumun baŒkatürlü olduŒunu söylemeye baŒlayacaklar."

"Evet?"

Ned Beaumont ne sesini, ne gülümseyiŒinideŒiŒirerek dikildi durdu. "Œiler az daha böyle sürerse, Shad O'Rory'nin kendi adamlarını hâlâ gözettiŒini söylemeye baŒlayacaklar."

O âna dek her Œeyi büyük bir dikkatle dinleyen Madvig, sesini çok alçaltarak konuŒtu: "Böyle Œeyler söylemelerine izin vermeyeceŒini biliyorum, Ned, ve böyle konuŒmalara son vermek için elinden geleni yapacaŒını da biliyorum."

Bir an sessizce durdular, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar; yüzlerinde hiçbir deŒiŒklik yoktu. Ned Beaumont sessizliŒi bozdu: "Tim'in karısıyla çocuŒuna bakarsak iyi olur," dedi.

"Tamam iŒe," Madvig çenesini içeri çekti, gözlerinin donukluŒu gitti. "Bakıver, e mi? Ne gerekiyorsa ver onla-

ÜÇ

Walter Ivans, parıldayan, umut dolu gözlerle Ned Beaumont'u merdivenin dibinde bekliyordu. "N-n-ne dedi?"

"DediŒim gibi: olmuyor. Seçimden sonra Tim'in çıkması için ne gerekiyorsa yapılacak, ama o zamana kadar çıt çıkmayacak."

Walter Ivans baŒını önüne eğdi, göŒsünden hırıltılı bir ses çıktı.

Ned Beaumont elini kısa boylu adamın omuzuna koydu. "Çok güç bir durum, Paul da bunu çok iyi biliyor," dedi, "ama elinden bir Œey gelmiyor. Ona, hiçbir Œey için para harcamamasını söylemeni istiyor. Tüm faturaları Paul'e gönder -kira, bakkal, doktor, hastane, falan."

Walter Ivans birden baŒını kaldırıp Ned Beaumont'un elini iki eliyle kavradı. "S-s-sağ olsun." Çipil mavi gözleri yaŒamıŒtı. "A-a-ama keŒke Tim'i ç-çıkabilse."

Ned Beaumont, "Belki bir Œey olur, çıkar; belli olmaz," dedi, elini kurtardı. "GörüŒürüz" dedi, Ivans'ın yanından geçerek bilardo salonuna girdi.

Bilardo salonu bomboŒu.

Œapkasıyla paltosunu alıp ön kapıdan çıktı. Œtiridye renginde, upuzun bir yaŒmur yaŒıyordu Çin SokaŒında. YaŒmura karŒı gülümseyerek fısıldadı: "YaŒ, yavrum, yaŒ, üç bin iki yüz elli dolarlık yaŒ."

Œeri dönüp bir taksi çaŒırdı.

DÖRT

Ned Beaumont ellerini ölü adamın üstünden çekip ayağa kalktı. Adamın bağı kaldırımın kenarından sarkıp sola dönmüştü; köşedeki sokak lambasının ışığı vuruyordu üstüne. Genç bir yüzdü bu; sarı, kıvrıkcık saçların kenarından kaçınauzayıp alnını ikiye bölen karanlık çizgi, yüzünde donmuş öfkeyi çoğaltıyordu sanki.

Ned Beaumont Çin Sokağından bir ağacı, bir yukarı baktı. Görebildiği kadarıyla sokakta kimse yoktu. İki sokak ağacında, Tahta Kulübe kulübünün önünde, iki adam bir arabadan iniyordu. Arabayı kulübün önüne, burnu Ned Beaumont'a dönük bırakıp içeri girdiler.

Ned Beaumont, arabaya birkaç saniye baktıktan sonra birden bağı çevirip arkasına, sokağa baktı, hızla döndü, kaldırımı, en yakın ağacın gölgesine attı kendini. Ağzından soluyordu. Avuçlarında ufacık ter damlaları birikmişti ama gene de titredi ve paltosunun yakasını kaldırdı.

Elini ağaca dayayıp yarım dakika kadar gölgede bekledi. Sonra birden toparlanıp Tahta Kulübe'ye doğru yürümeye başladı. Yünyüğüdürerek hızlanıyordu; öne doğru eğilmiş, koşar adımla giderken karşı koldan gelen bir adam gördü. Hemen yavaşlayıp dimdik yürümeye başladı.

Adam Ned Beaumont'a yaklaşmadan bir evin kapısından içeri girdi.

Kulübe vardığında, Ned Beaumont artık ağzından solumuyordu. Dudaklarının rengi gene de biraz solgundu. Hiç durmaksızın boşarabaya bir göz attı, iki fenerin aydınlatığı merdivenlerden çıkıp kulübe girdi.

Harry Sloss yanında bir bağıkasyyla vestiyerden gelerek içeri giriyordu. Durup birlikte, "Merhaba, Ned," dediler. Sloss, "Duyduğuma göre 'Peggy O'Toole'a oynamışın bugün," diye ekledi.

"Evet."

"Giy verdi mi?"

"Üç bin iki yüz."

Sloss alt dudağını yaladı. "Güzel. Giy bir oyuna oturursun artık bu akşam."

"Daha sonra belki. Paul içerde mi?"

"Bilmem. Biz de çındı geldik. Fazla gecikme, kıza erken dönerim diye söz verdim."

Ned Beaumont, "Tamam," dedi, vestiyere gitti. "Paul içerde mi?" diye sordu vestiyerciye.

"Evet, on dakika kadar önce geldi."

Ned Beaumont kol saatine baktı. On buçuktu. İkinci kattaki, sokağa bakan odaya çıktı. Ned Beaumont içeri girdiğinde, Madvig smokini giymiş, masaya oturmuş, elinin birini telefona uzatmıştı. Elini geri çekip sordu: "Nasılsın, Ned?" Geniş, güzel yüzü sağlıklı ve sakindi.

Ned Beaumont, "Daha kötü olabilirdim," dedi kapıyı arkasından çekerek. Madvig'inkine yakın bir koltuğa oturdu. "Henry'lerle akşam yemeği nasıl geçti?"

Madvig'in gözlerinin kenarları kırılmıştı. "Daha kötü olabilirdi," dedi.

Ned Beaumont soluk renkli, benekli bir puronun ucunu kesiyordu. Ellerinin titremesi, sesinin sakinliğiyle çelişiyordu. "Taylor da orada mıydı?" diye sordu. Başını kaldırmadan Madvig'e baktı.

"Yemekte yoktu. Niçin sordun?"

Ned Beaumont arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı, puroyu tutan eliyle havada umursamazca bir eğri çizip, "Sokağın yukarısında bir kaldırım kenarında ölüsü yatıyor," dedi.

Madvig hiç heyecanlanmadan sordu: "Öyle mi?"

Ned Beaumont öne doğru eğildi. Göz yüzündeki kaslar gerildi. Purosunun yaprakları parmaklarının arasında hafif bir çıtırtıyla parçalandı. Sinirli sinirli sordu. "Ne dediğimi anladın mı?"

Madvig başını ağır ağır "Evet" anlamına salladı.

"Ee?"

"Neesi?"

"Öldürülmüş?"

"Peki," dedi Madvig. "Ne yapayım yani, sinir nöbetleri mi geçireyim?"

Ned Beaumont koltuğunda doğrulup sordu: "Polisi çağırayım mı?"

Madvig kağıdını azıcık kaldırdı: "Polis bilmiyor mu?"

Ned Beaumont gözlerini sarımsı adama dikmiş, bakıyordu. "Ben gördüğümde ortalıkta kimse yoktu," dedi. "Bir şey yapmadan seni bir göreyim dedim. Ölüyü benim bulduğumu söylememin bir sakıncası var mı?"

Madvig kalkık kağıdını indirip, "Niçin olsun?" diye sordu boş bir sesle.

Ned Beaumont kalktı, telefona doğru iki adım attı, durdu, sarımsı adama döndü gene. Ağır ağır, sözcüklerin üzerine basarak konuştu: "ğapkası yoktu."

"Nasıl ola işine yaramaz artık." Madvig yüzünü buruşturdu. "Amma da salak herifsin, Ned."

Ned Beaumont, "ikimizden biri öyle," dedi, telefona gitti.

BEğ

TAYLOR HENRY ÖLDÜRÜLDÜ

SENATÖRÜN OĞLUNUN ÖLÜSÜ ÇİN SOKAĞINDA BULUNDU

Senatör Ralph Bancroft Henry'nin bir soyguna kurban gittiği sanılan 26 yağındaki oğıu Taylor Henry dün gece saat 10'u birkaç dakika geçe Çin Sokağı'yla Pamela Caddesi'nin köşesindeölü olarak bulunmuştur.

Adli Tabip William J. Hoops, Taylor Henry'nin ölüm nedeninin, alnına muğla ya da bağıla bir ezici aletle vurulduktan sonra düğünde kafasının arkasının kaldırım kenarına çarpmasından meydana gelen bir kafatası çatlaması ve beyin sarsıntısı olarak saptandığını açıklamıştır.

Ölünün ilk olarak 914 Randall Caddesi'nde oturan ve iki sokak ağığıdaki Tahta Kulübe kulübüne gidip olayı polise bildiren Ned Beaumont tarafından bulunduğu sanılmaktadır. Ama Bay Beaumont polisle temasa geçmeden ölü, polis memuru Michael Smitt tarafından bulunup merkeze haber verilmiştir.

Polis Müdürü Frederick M. Rainey olayı öğrenir öğrenmez kentteki tüm Çöpheli kişilerin gözaltına alınmasını istemiştir ve verdiği demeçte katil ya da katillerin bulunması için tüm olanakların seferber edileceğini bildirmiştir.

Taylor Henry'nin ailesi, maktulün Charles Sokağı'ndaki evinden saat dokuz otuz sıralarında ayrılıp...

Ned Beaumont gazeteyi bir kenara bıraktı, fincanında an kahveyi içti, fincanla tabağını bağıucumasasının üstü-koyup yastıkların üzerine yaslandı. Yüzü yorgun ve solgundu. Battaniyeyi boynuna çekti, ellerini bağıının arkasında kavuşturdu ve huzursuz gözlerle yatak odası pencerelerinin arasındaki duvar dilimine asılı baskı resme baktı.

Yarım saat, gözkapaklarından bağıka hiçbir yeri kımıl-damaksızın uzandı. Sonra gazeteyi alıp haberi bir daha okudu. Okudukça, gözlerindeki huzursuzluk yüzüne yayıldı. Gazeteyi gene bir kenara bırakıp kalktı, beyaz pijamalı ince gövdesini ağır ağır, yorgun yorgun, küçük iğemelerle bezeli siyah kimonosuna sardı, ayaklarına kahverengi terliklerini geçirdi ve hafifçe öksürerek oturma odasına gitti.

Eski biçimde döğemiğ,yüksek tavanlı, geniş pencereli, Göminenin üstünde kocaman bir ayna bulunan, mobilyaları kırmızı tüylü kadifeyle kaplı bir odaydı bu. Masanın üstündeki kutudan bir puro çıkarıp geniş, kırmızı bir koltuğa oturdu. Ayaklan sabah güneğini oluştırdığı bir dikdörtgenin içinde duruyordu; üflediği duman, güneğ ığına değince birden oylum kazandı. Alnını kırıyor, puro ağzında değilken tırnaklarından birini kemiriyordu.

Kapısı çalındı. Toparlandı, gözleri parladı, uyanıverdi. "Girin."

Beyaz ceketli bir garson girdi içeri.

Ned Beaumont, "Ha, tamam," dedi düğ kırıklığıyla ve kırmızı koltuğa bırakıverdi gene kendini.

Garson odaya girdi, boş tabaklarla yüklü tepsiyi alıp gitti. Ned Beaumont purosundan arta kalanı Gömineye atıp banyoya girdi. Tıraş olup, yıkanıp giyindiğinde, yüzünün solgunluğu, gövdesinin yorgunluğu epey azalmıştı.

ALTI

Saat henüz on iki olmadan Ned Beaumont evinden çıkmış, sokak ötedeki Link Sokağında soluk gri renkte bir yapıya yürümüştü. Girişteki düğmeye bastı, kilit açılınca içeri girdi ve küçük asansöre binip altıncı kata çıktı.

Üzerinde 611 yazılı kapının ziline bastı. Kapıyı, daha yirmisini yeni bitirmiş gibi görünen ufak tefek bir kız açtı hemen. Gözleri koyu ve öfkeli, yüzüyse -gözlerinin çevresi dışında beyaz ve öfkeliydi. "Aa, merhaba," dedi, gülümseyip eliyle belli belirsiz, yatırtıcı bir hareket yaparak öfkesi için özür diledi. Madeni bir tizliği vardı sesinin. Üstünde kahverengi bir kürk vardı, ama bağıracıktı. Karaya çalan kısa kesilmiş saçları kafasının üstüne boyayla sürülmüş gibi düzgün ve parlak duruyordu. Kulak memelerinden sarkan altın küpeler akik kakmalıydı. Kapıyı aralayarak bir adım geri çekildi.

Ned Beaumont kapıdan girerken sordu: "Bernie kalktı mı?"

Kızın yüzü öfkeyle parladı gene; tiz bir sesle, "O ağaçlık köpek!" dedi.

Ned Beaumont dönmeden arkasındaki kapıyı kapadı.

Kız, adama yaklaşıp kollarını dirseklerinden kavrayarak sarsmaya çalıştı "Neler yaptım o serseri için, biliyor musun?" dedi. "Dünyanın en güzel yuvasını, beni gerçek bir melek sanan anamla babamı bıraktım. Onun beğenmediğini söylemişledim bana. Herkes söylemiş, haklıymışlardı, ama ben bunu anlamayacak kadar aptalımım Ama öğrendim artık ne mal olduğunu o..." Gerisi tiz söv-gülerdi.

Ned Beaumont kımıldamadan, ciddi ciddi dinliyordu. Gözleri, sağlıklı bir adamın gözlerine benzemiyordu o anda. Kızın soluğu kesilip bir an için sustuğunda sordu: "Ne yaptı?"

"Ne mi yaptı? Ekti beni o..." Tümcenin sonu sövgüydü.

Ned Beaumont irkildi. Dudaklarını belli belirsiz bir gülümsemeyle ısladı. "Benim için bir şey bırakmadı herhalde, değil mi?"

Kız dişlerini birbirine vurup yüzünü yaklaştırdı. Gözleri büyüdü. "Sana borcu mu var?"

"Dünkü -" Öksürdü. "Dünkü dördüncü yarışta üç bin iki yüz elli kâğıt kazanmıştım."

Kız ellerini adamın kollarından çekip alaycı bir biçimde güldü. "Bulursan almamazlık etme. Bak." Ellerini uzattı. Sol elinin küçük parmağında akik bir yüzük vardı. Ellerini kaldırıp akik

küpelerine dokundu. "Bunlardan bağla tek parça mcevhher bırakmadı bana - üzerimde olmasalardı bunları da götürecekti."

Ned Beaumont tuhaf, ilgisiz bir sesle sordu: "Ne zaman oldu bu?"

"Dn gece, ama bu sabah fark ettim. Hem de sanma ki Bay Orospu çocuğunu bir daha karĖılaĖımda pinan etmeyeceğim." Ellerini giysisinin içine soktu, çıkardığında yumruğunu sıkımtı Yumruğunu Ned Beaumont'un yüzüne yaklaÇtırıp açtı. Elinde  buruuk kâğıt parçası vardı. Ned Beaumont kâğıtları almak için uzandığında kız yumruğunu kapatıp elini kaçırdı, bir adım geri çekildi.

Adam ağzının kenarlarını sabırsızca oynatıp elini indirdi.

Kız heyecanla sordu: "Taylor Henry'yle ilgili yazıyı gördün mü sabahki gazetede?"

Ned Beaumont'un "Evet," yanıtı yeterince sakın çıktı, ama göğsü hızla inip kalktı.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?"  buruuk kâğıt parçasını tutan elini açtı gene.

Ned Beaumont bağını salladı. Gözleri kısık ve parlaktı.

"Bunlar Taylor Henry'nin borç senetleri," dedi kız, zafer dolu bir tavırla. "Tam bin iki yüz dolarlık."

Ned Beaumont bir Ė diyecek oldu, vazgeçti; konuğtuğunda sesi cansızdı. "ldĞne göre, beğ paa etmezler."

Kız, kâğıtları gene giysisinin içine sokup Ned Beaumont'a yaklaÇtı "Dinle," dedi. "Bunlar hiçbir zaman beğ paa etmedi, zaten o yüzden öldü."

"Senin tahminin mi bu?"

"Adını ne koyarsan koy," dedi kız. "Ama ben sana bir söyleyeyim: Bernie geçen cuma Taylor'a telefon etti ve ona paraları sökülmesi için  gün süre tanıdı."

Ned Beaumont bağparmağının tırnağıyla bıyığının yansını okĖadı. "Bunları fkenden söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu, temkinli bir sesle.

Kız yüzünü öfkeyle buruÇturdu. "Tabii fkeliyim," dedi. "Bunları polise götürecek kadar fkeliyim; zaten öyle yapacağım. Ama olayların böyle geliğmediğni sanıyorsan, salağın birisin."

Adam hâlâ inanmamığgrnyordu: "Nerde buldun bunları?"

"Kasada." Parlak bağını odanın içine doğru salladı.

Adam sordu: "Dn akĖam kaçta tyd?"

"Bilmiyorum. Saat dokuz buçuk sularında geldim, uzun uzun oturup bekledim gelecek diye. Sabaha karĖı kuğkulamaya bağlaınca evi aradım, baktım son kuruÇunadek tüm paraları,

üstüme takmadığım tüm mücevherleri temizlemiÇ"

Ned Beaumont bıyığını tırnağıyla okÇadı gene ve sordu: "Nereye gitti dersin?"

Kız ayağını yere vurdu, iki yumruğunu da havada sallayarak, yok olan Bernie'ye tiz, öfkeli sesiyle sövmeye baÇladı.

Ned Beaumont, "Kes artık," dedi. Kızın bileklerini tuttu sıkıca. "Bağırıp çağırmaktan baÇka bir Çey yapmayacaksan, o senetleri bana ver de ben bakayım çaresine."

Kız bileklerini kurtarıp bağırdı: "Sana hiçbir Çey vermem. Polisten baÇkakimseye vermem onları."

"Çy canım, polise ver öyleyse. Nereye gider dersin, Lee?"

Lee acı bir sesle nereye gideceğini bilmediğini, ama nereye gitmesini istediğini bildiğini söyledi.

Ned Beaumont yorgun yorgun, "Tamam, çok iyi" dedi. "Böyle espriler patlatmak çok iÇimize yarayacak. New York'a döner mi dersin?"

"Ne bileyim ben?" Kızın gözlerine birdenbire uyanık bir bakıÇ geldi

Ned Beaumont'un yanakları sinirden kızardı. "Ne haltlar karıÇtırıyorsun gene?" diye sordu kuÇkıyla.

Kızın yüzü tertemiz bir maske gibiydi: "Hiç. Ne demek istiyorsun?"

Adam kıza doğru eğildi. Oldukça içten bir sesle, baÇınıyandan yana sallayıp sözlerini vurgulayarak konuÇtı: "O kâğıtları polise götürmeyeceğini sanma, Lee, çünkü götüreceksin."

"Tabii götüreceğim," dedi kız.

YEDĞ

Ned Beaumont yapının alt katındaki bir dükkândan telefon etti. Karakolu aradı, Komiser Doolan'ı istedi: "Alo, Komiser Doolan?.. Sizi Bayan Lee Wiltshire adına arıyorum. Kendisi Bernie Despain'in Link Sokak 1666 numaralı evinde bulunuyor. Despain dün akÇam birden ortadan kaybolmuÇ,giderken de Taylor Henry'nin borç senetlerinden birkaçını bırakmıÇ... Evet, birkaç gün önce de Taylor Henry'ye gözdağı vermiÇ... Evet, sizi bir an önce görmek istiyor... Hayır, siz gelseniz, ya da hemen birini gönderseniz daha iyi olur... Evet... Orası önemli değil, beni tanımazsınız. Bernie Despain'in evinden telefon etmek istemediği için ben sizi arıyorum..." Bir an daha dinledi, sonra baÇkabir Çey demeden telefonu kapatıp dükkândan çıktı.

SEKÇ

Ned Beaumont, Thames Sokağı'nın yukarısındaki tuğladan birörnek evlerden birine gitti. Kapıyı çaldığında genç bir Zenci kız açtı, kahverengi yüzünün tümüyle gülümsedi, "Nasılsınız, Bay Beaumont?" dedi, onu içtenlikle içeri çağırıyordu. Kapıyı açtı.

Ned Beaumont, "N'aber, June," dedi. "Kimse var mı evde?"

"Evet, efendim, yemekler hâlâ."

Paul Madvig'le anasının kırmızılı beyazlı bir örtüyle kaplı masanın başında oturdukları yemek odasına girdi. Masada üçüncü bir iskemle vardı, ama boştu ve önündeki tabak, çatal, bıçak kullanılmamıştı. Paul Madvig'in anası, yetmişli yaşlarında sarı saçlı, iyice aklı başına, uzun boylu, zayıf bir kadındı. Gözleri oğlunkiler kadar mavi, duru ve gençti -odaya giren Ned Beaumont'a bakınca daha da gençleşti. Ama konuşurken alındaki kırışıklar daha da derinleşti "Sonunda geldin demek. Yağlı bir kadını böyle savsakladığın için çok kötü bir çocuksun."

Ned Beaumont bıçkınca gülümseyip, "Ama büyüdüm artık, Ana, kendi içimle uğraşmam gerek," dedi. Madvig'e el salladı. "N'aber, Paul?"

Madvig, "Otur," dedi, "June sana yiyecek bir şeyler ayarlasın."

Ned Beaumont, Bayan Madvig'in uzattığı sıksa eli öpmek için eğiliyordu. Kadın elini çekip azarladı: "Nereden öğreniyorsun bu numaraları?"

"Artık büyüyorum dedim ya." Madvig'e döndü: "Sağol, kahvaltıdan yeni kalktım." Boş iskemleye baktı. "Opal nerede?"

Bayan Madvig, "Yatıyor," dedi. "Pek keyfi yok."

Ned Beaumont başını salladı, bir an bekleyip kibarca sordu:

"Önemli bir şey değil, değil mi?" Madvig'e bakıyordu.

Madvig başını salladı. "Başım ağrıyormuş. Kız biraz fazla dans ediyor, bana kalırsa."

Bayan Madvig, "Sen de ne biçim babasın," dedi. "Kızının başının ağrısından bile haberin yok."

Madvig'in gözlerinin kenarları kırıştı. "Hadi hadi, Ana, terbiyesizlik etme şimdi," dedi. Ned Beaumont'a döndü. "Ne var ne yok?"

Ned Beaumont Bayan Madvig'in yanından dolaşıp boş iskemleye oturdu. "Bernie Despain, 'Peggy', O'Toole'dan kazandığım paralarla birlikte dün gece sırı kadem bastı."

Sarı saçlı adam gözlerini açtı.

Ned Beaumont, "Giderken Taylor Henry'nin bin iki yüz dolarlık borç senedini bırakmış," dedi.

SarıÇın adamın gözleri birden kısılıverdi.

Ned Beaumont, "Lee, Taylor'u cuma günü arayıp parayı ödemesi için üç gün süre tanıdığını söylüyor," dedi.

Madvig elinin tersiyle çenesine dokundu. "Lee kim?"

"Bernie'nin dostu."

"Ya." Sonra da, Ned Beaumont baÇka bir Çey demeyince, Madvig sordu: "Taylor parayı vermezse ne yapacakmıÇ?"

"Bilmiyorum." Ned Beaumont kolunu masaya yaslayıp sarıÇın adama doğru eğildi. "Beni polis müdürüne yardımcı falan gibi bir Çey yaptırırsana, Paul."

"Allah, Allah," dedi Madvig, gözlerini kırpıÇtırarak. "Nereden çıkardın Çimdi bunu?"

"Çini kolaylaÇtırır. Bu herifin peÇine düÇeceğim çünkü; polis kimliğim olursa da baÇım belaya girmekten kurtulabilir."

Madvig endiÇeligözlerle genç adama baktı. "Neye bozuldun ki bu kadar?" diye sordu usulca.

"Üç bin iki yüz elli dolara."

"Anlıyorum," dedi Madvig gene usulca, "ama dün akÇam, daha kazıklandığını bilmezken bile bir kurt düÇnüÇtü çine."

Ned Beaumont sabırsızca elini salladı. "Habire gözümü kırpmadan cesetlerle mi karÇılaÇam istiyorsun?" diye sordu. "Onu boÇ ver. Önemi yok. Ama bu herifi yakalamalıyım. Yakalamam Çat." Yüzü solmuÇ, çizgileri sertleÇmiÇ ve sesi çok içten, çok heyecanlıydı. "Dinle, Paul: Para sorunu değil bu. Üç bin iki yüz çok para tabii, ama beÇ kâğıt da olsa fark etmezdi. Çki aydır kumarda tek kuruÇkazanamadım, kafamı bozan da o. ğansım da elimden giderse ne iÇeyarırım ben? Sonra kısmetim açılıyor gene, ya da açıldığını sanıyorum ve düzeliyorum. Kuyruğumu sıkıÇtğı yerden çekip artık, 'Ben de insanım, sağda solda tekmelenen, tepilen bir yaratık değilim,' diyebiliyorum kendime, paranın da değeri var tabii, ama asıl önemli olan o değil. Önemli olan, durmadan, usanmadan kaybetmenin bende yarattığı etki. Anlayabiliyor musun? Yıkılıyorum böyle olunca. Tam da kısmetsizliğimi yendiğimi sandığımda herifin biri düdük gibi bırakıveriyor beni ortada. Buna izin veremem. Verirsem, bittim demektir, artık iÇeyaramam demektir. PeÇinedüÇeceğim bu herifin. Nasıl olsa peÇine düÇeceğim, ama bana yardımca olursan, iÇin kolaylaÇır."

Madvig iri elini açıp Ned Beaumont'un yüzünü sertçe itti. "Tabii be, Ned," dedi, "tabii yardım ederim. Böyle iÇere bulaÇmardan hoşlanmıyorum, o kadar, ama -ne yapalım- madem böyle- en iyisi galiba seni baÇsıncılığa bağlı özel müfettiÇyapmak. Böylece Farr'a bağlı olursun, o da burnunu sokmaz bu iÇe."

Bayan Madvig kemikli ellerinde birer tabak tutarak ayağa kalktı.

"Erkeklerin iÇine kaÇmamayı kendime ilke edinmeseydim," dedi sertçe, "size söyleyecek

bir çift sözüm olurdu. Kimbilir ne iğere bulaşıp nebelalara sokacaksınız bağınzı."

Ned Beaumont, Bayan Madvig ellerinde tabaklarla odadan çıkana dek gülümsedi. Sonra gülümseyiğini kesiverip, "Her şeyi gündiden ayarlar mısın, öğleden sonraya kadar hazır olsun?" diye sordu.

"Tabii," dedi Madvig ayağa kalkarak. "Farr'a telefon edeyim. Sonra da yapabileceğim başka bir şey varsa, biliyorsun..."

Ned Beaumont, "Tabii," dedi ve Madvig odadan çıktı.

Kara June gelip sofrayı toplamaya başladı.

"Bayan Opal hâlâ uyuyor mu dersin?" diye sordu Ned Beaumont.

"Hayır, efendim. Ona daha gündi çayla kızarmış ekmek götürdüm."

"Bir köşü de sor bakalım, bir dakika uğrayabilir miyim?"

"Tabii, efendim, hemen."

Zenci kız, odadan çıktıktan sonra Ned Beaumont masadan kalkıp odayı arınlamaya başladı. Güce yanaklarına çıkan kan, elmacık kemiklerinin hemen altını ısıtıyordu. Madvig girdiğinde durdu.

"Tamam," dedi Madvig. "Farr yoksa, Barbero'yu görürsün. Sana gerekenleri verir, hiçbir şey anlatmak zorunda da değilsin."

Ned Beaumont, "Sağol," dedi ve kapıya gelen Zenci kıza baktı.

Kız, "Buyurmanızı söylüyor," dedi.

DOKUZ

Opal Madvig'in odasında, egemen renk maviydi. Ned Beaumont içeri girdiğinde kız mavi, simli bir sabahlığa sarınmış, yastıklara sırtını vermiş, yatağında oturuyordu. Babasıyla babaannesi gibi mavi gözlü, uzun kemikli, kesin çizgiliydi, açık pembe teni hâlâ çocuksuydu. Gözleri kanlanmıştı

Bir parça kızarmış ekmeği kucağındaki tepsiye bıraktı, elini uzatıp sağlam, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Merhaba, Ned," dedi. Sesi titriyordu.

Ned Beaumont tokalaşmadı, kızın elinin arkasına hafifçe vurup "N'aber, ufaklık," dedi, yatağın ayakucuna oturdu. Uzun bacaklarını üst üste atıp cebinden bir puro çıkardı. "Duman bağınağıtır mı?"

"Yok canım," dedi kız.

Adam kendi kendini onaylıyormu gibi bağımsızladı, puroyu yeniden cebine yerleştirip umursamaz tavrını attı üstünden. Kızla tam yüz yüze gelebilmek için yatağın üstünde kaykıldı. Anlayışla dolu gözleri nemlenmişti. Sesi toklaştı "Biliyorum, ufaklık, kolay değil."

Kız, bebek gözleriyle baktı ona. "Yok canım, başımın ağrısı geçti sayılır, zaten çok kötü değildi." Sesindeki titreklik yok olmuştı.

Adam incelen dudaklarıyla gülümseyip sordu: "Yabancı mı olduk artık?"

Kız alnını kırıştırdı biraz: "Ne demek istediğini anlayamadım, Ned."

Ned Beaumont, ağzı ve gözleri sertleşerek karşılık verdi: "Taylor'u demek istiyorum."

Kızın kucığındaki tepsi biraz kımıldadı, ama yüzü hiç değişmedi. "Evet," dedi, "ama - biliyorsun- kaç aydır görmemişim onu, hani babam-"

Ned Beaumont birden ayağa kalktı. Kapıya giderken, omuzunun üstünden, "Öyle olsun," dedi.

Yataktaki kız hiçbir şey demedi.

Adam odadan çıkıp merdivenden indi.

Ağzıda giriş paltosunu giymekte olan Paul Madvig, "Daireye gidip o kanalizasyon sözleşmesine bir göz atmam gerek," dedi. "Çitersen seni Farr'ın bürosuna bırakabilirim."

Ned Beaumont, "Çöl olur," dediği sırada yukarıdan Opal'in sesi duyuldu: "Ned, Ned!"

"Tamam," diye seslenip Madvig'e döndü: "Acelen varsa beni bekleme."

Madvig saatine baktı. "Kaçmam gerek. Akşam kulüpte görüşür müyüz?"

Ned Beaumont, "Olur," deyip üst kata çıktı gene.

Opal tepsiyi yatağın ayakucuna itmişti "Kapıyı kapa," dedi. Kapı kapandıktan sonra, yanı başına oturabilmesi için yatakta kayıp yer açtı. Sonra sordu: "Niçin böyle davranıyorsun?"

"Bana yalan söylememeksin," dedi Ned Beaumont ciddi bir sesle, otururken.

"Ama, Ned!" Kızın mavi gözleri adamın kahverengi gözlerini yokluyordu.

Ned Beaumont sordu: "Taylor'u en son ne zaman gördün?"

"Yani konuşmak için mi?" Yüzü ve sesi açıktı. "Haftalardır görmedim ve-"

Ned Beaumont birden ayağa kalktı. Kapıya yönelirken, "Öyle olsun," dedi omuzunun üstünden.

Kapıya varmasına bir adım kala kız seslendi: "Ned, ne olur, zora koşma beni."

Adam ağır ağır döndü; yüzünde hiçbir duygu okunmuyordu.

"Arkadağ değil miyiz?" diye sordu kız.

"Tabii," dedi adam hemen, tekdüze bir sesle, "ama birbirimize yalan söyleyince, unutuveriyorum bunu."

Kız yatakta yan döndü, yanağını en üstteki yastığa dayayıp ağlamaya bağıladı. Sesi çıkmıyordu. Gözyaşlar yastığın üzerine akıp gri bir leke bıraktılar.

Ned Beaumont yatağı döndü, yanına oturdu gene ve kızın bağıınıyastıktan alıp omuzuna dayadı.

Böylece birkaç dakika, sessiz sessiz ağladı kız. Sonra, ağzını adamın ceketine dayadığı yerden, belli belirsiz sözler çıktı: "Onunla -onunla buluştuğumu biliyor muydun?"

"Evet."

Birden endişeyle dikildi kız yatağına. "Babam da biliyor muydu?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum."

Kız gene bağıınıadamın omuzuna dayadı ve sesi çok hafif çıktı: "Ned, daha dün öğleden sonra onunlaydım, bütün öğleden sonra birlikteydik."

Kıza doladığı kollarını sıktı, ama bir şey demedi.

Biraz sustuktan sonra sordu kız: "Bu-bunu kim yaptı ona dersin?"

Adam yüzünü buruşturdu.

Kız birden bağıınıkaldırdı, güçsüzlüğünden hiçbir iz kalmamıştı "Biliyor musun, Ned?"

Adam durakladı, dudaklarını ıslattı, mırıldandı: "Galiba biliyorum."

"Kim?" diye sordu kız öfkeyle.

Adam gene durakladı, gözlerini kaçırdı, sonra ağır ağır konuşarak sordu: "Zamanı gelene dek kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Evet," dedi kız hemen, ama adamın konuşmasına fırsat vermeden iki eliyle omuzunu kavradı. "Dur. Söz vermiyorum henüz; önce sen bana kaçamayacaklarına, cezalandırılacaklarına söz vereceksin."

"Ona söz veremem. Kimse veremez."

Kız dudağını kemirerek bir süre adama baktı, sonra, "Peki," dedi. "Söz veriyorum gene de. Kim yaptı?"

"Bernie Despain adında bir kumarbaza ödeyemeyeceği kadar çok borcu olduğunu söylemiş miydi hiç sana?"

"Bu - bu Despain denen adam -?"

"Galiba, ama sana borcuyla ilgili hiçbir şey -?"

"Bağının dertte olduğunu biliyordum. O kadarını söyledi, ama ne olduğunu anlatmadı; yalnız babasıyla para konusunda atıştıklarını söylemişti bir de, 'Durumum çok kötü!' demişti"

"Despain'den söz etmedi mi?"

"Hayır. Neydi? Niçin yaptı Despain bunu?"

"Elinde, Taylor'un imzaladığı bin doları aşkın borç senedi vardı ve parasını alamıyordu. Dün akşam kattan aceleyle ayrılmış. Polis peşinde girdi." Sesini alçaltıp yan gözle baktı kıza. "Onun yakalanıp cezalandırılması için yardım eder miydin?"

"Evet. Nedir?"

"Ama biraz alıngınadık bir şey. Ona hüküm giydirmek güç olacak, ama eğer suçluysa, bundan emin olmak için biraz -alıngınadık, diyelim- bir şey yapar mısın?"

"Ne olursa!" dedi kız.

Adam iç çekip dudaklarını birbirine sürttü.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu kız, heyecanla.

"Bana Taylor'un arkadaşlarından birini bulmanı istiyorum."

"Ne?"

"Taylor'un arkadaşlarından birini istiyorum," dedi Ned Beaumont. Yüzü kızarmıştı. "Bulabilir misin bana bir tane?"

Kız şaşkınlık içindeydi. "Ama niçin, Ned?"

"Despain'i enseleyeceğimizden emin olmak için. gımdilik başkibir şey söyleyemem. Bulabilir misin, bulamaz mısın?"

"Galiba-galiba bulabilirim, ama anlatsan-"

"En erken ne zaman bulabilirsin?"

"Bugün öğleden sonra herhalde," dedi kız, "ama keşke"

Kızın sözünü kesti gene. "Hiçbir şey bilme bu konuda. Ne kadar az kişibilirse o kadar iyi olur; arkadaşın de aynı şey geçerli." Kolunu kıza dolayıp kendine çekti. "Onu gerçekten

seviyor muydun, ufaklık, yoksa sırf baban-"

"Gerçekten seviyordum onu," diye hıçkırdı kız. "Oldukça eminim - eminim sevdiğimden."

2. ğAPKA NUMARASI

BİR

Ned Beaumont, bağında kendisine pek uymayan bir Ėapkaıyla, bavullarını sırtlamığ hamamın ardından Grand Central Garının 42. sokağa açılan kapılarından birinden çıkıp kahverengi bir taksiye doğru yürüdü. Hamala bahĖiĖ verdi, taksiye bindi, sürücüye Broadway'e çıkan 40'lı sokaklardan birindeki bir otelin adresini verdi, arkasına yaslanıp purosunu yaktı. Broadway tiyatrolarına giden araba akımında sürünerek ilerleyen taksinin içinde, purosunu içmekten çok, kemiriyordu.

Madison Caddesi'nin köğesinde, kırmızı ığığ karĖı dönü yeğilbir taksi Ned Beaumont'un bindiği kahverengi taksiye hızla çarptı, kaldırım kenarında duran bir arabanın üzerine devirdi; kırık cam parçalarından oluğan bıyağmurun altında, Ned Beaumont bir köğeye sıkığtı

Toparlanıp, birikmeye bağlayan kalabalığın arasına ıktı. Yaralı olmadığını söyledi. Bir polisin sorularını yanıtladı. Bağına pek uymayan Ėapkaı bulup kafasına geçirdi. Bavullarını bağka bir taksiye tağıttı, otelin adını ikinci sürücüye verdi, otele varana dek taksinin bir köğesinesıkığıp bembeyaz bir yüzle titredi durdu.

Otel defterine adını yazdırdıktan sonra mektuplarını istedi, kendisine iki telefon notuyla iki kapalı, pulsuz zarf uzattılar.

Odasını gösteren oğlana kendisine bir ĖiĖviski getiri meğin söyledi. OĞlan gittikten sonra kapıyı kilitleyip telefon notlarını okudu, ikisinin de tarihi o günündü, birinin saati 16.50, öbürününki 20.05'ti. Kol saatine baktı: 20.45.

Daha erken saatte bırakılmığ nota Gargoyle'da yazılıydı, ikincisi Ėöyle diyordu: Tom ve Jerry'de. Sonra ararım.', Ėkisindeki inza da aynıydı: Jack.

Zarflardan birini açtı. içinde açık, erkeksi bir el yazısıyla dolu, üstlerinde bir gün öncesinin tarihini tağyan iki; sayfa vardı.

Chicago'lu Eileen Dale kimliğiyle Matin Oteli'nin 1211 numaralı odasında kalıyor. Otogardan birkaç yere telefon etti ve Doğu 30. Sokakta oturan bir adam ve bir kızla buluğtu. Birçok yer gezdiler, genellikle meyhane meyhane dolağtılar; galiba onu arıyorlardı, ama pek bir Ėey bulmuğa lenzemiyorlar. 734 numaralı odadayım. Adamla kızın adları Brook.

Öbür zarftaki kâğıtta da aynı yazı vardı, tarih o gününküydü.

Bu sabah Deward'i gördüm, ama Bernie'nin burada olduğunu bilmediğini söyledi. Sonra telefon ederim.

Bu iki mektubun da imzası Jack'di.

Ned Beaumont yıkandı, bavulundan çıkardığı temiz gömleği giydi ve tam purosunu yakarken komi gelip viskisini getirdi. Çocuğa para verdi, banyodan bir bardak aldı, odanın penceresinin önüne bir iskemle çekti. Orada oturup puro içti, viskisini yudumlayıp sokağın karışmasını seyretti telefon çalana dek.

"Alo," dedi telefona. "Evet, Jack... Daha Gündi geldim... Neresi?.. Tabii... Tabii, hemen geliyorum."

Bir bardak daha viski içti, başına pı uymayan Çıpkayı giydi, bir iskemlenin arkasına bırakmış olduğu paltosunu alıp giydi, ceplerinden birini yokladı, dışarı çıktı.

Saat dokuzu on geçiyordu.

ÖĞ

Broadway yakınlarında bir yapının, üstünde Tom ve Jerry yazılı ıÇıkl tabelasının altındaki çift kanatlı, buzlu camdan, sallanan kapılarını açıp içeriye giren Ned Beaumont, dar bir koridordan yürüdü. Koridorun sol duvarındaki tek kanatlı, yaylı kapıdan lokantaya girdi.

KöÇdeki masalardan birinde oturan bir adam ayağa kalkıp parmağıyla iÇaet etti. Orta boylu, genç, iyi giyimli, duru ve koyu tenli, oldukça yakışıklı bir adamdı bu.

Ned Beaumont yanına gitti. "N'aber, Jack?" dedi el sıkışırken.

"Kızla Brook'lar yukardalar," dedi Jack. "Sırtını merdivenlere verersen; burada oturmanın bir sakıncası yok. Onların çıktığını ya da öbürünün içeri girdiğini görebilirim, seni tanımamasına yetecek kadar da kalabalık burası."

Ned Beaumont, Jack'ın masasına oturdu. "Onu mu bekliyorlar?"

Jack omuz silkti. "Bilmiyorum, ama sallanmalarının bir nedeni olmalı. Bir Çey yemek ister misin? Bu katta içki vermiyorlar."

Ned Beaumont, "Bir Çeyler içmek istiyorum," dedi. "Üst katta bizi görmeyecekleri bir yer bulamaz mıyız?"

"Pek büyük bir yer değil," diye karşı çıktı Jack. "Onlardan gizlenebileceğimiz bölmeli iki yer var yukarıda, ama o gelirse görür bizi."

"Bir deneyelim. Canım bir içki çekiyor, gelirse de gelsin. Onunla burada konuşsam da olur."

Jack, Ned Beaumont'a tuhaf tuhaf baktı, sonra gözlerini kaçırarak, "Sen bilirsin," dedi. "Bakayım, bölmeli masalardan boğ olanı var mı?" Durakladı, sonra gene omuz silkip masadan kalktı.

Ned Beaumont iskemlesine dönüp iyi giyimli delikanlının merdivenlerden çıkışını seyretti. Delikanlı yeniden inene dek merdivenlerin dibine baktı. Jack ikinci basamaktan iğretti. Ned Beaumont yanına geldiğinde, "Bölmelerin uygun olanı boğ, kızın da sırtı bize dönük," dedi. "Geçerken Brook'lara bir göz atabilirsin."

Üst kata çıktılar. Bölmeli yerler -göğüs yüksekliğinde tahta parmaklıklar arasına yerleştirilmiş masalarla banklar- merdivenin sağındaydı. Geniş bir kemerin altından, bar boyunca bakınca ikinci katın yemek odasını görebiliyorlardı.

Ned Beaumont'un gözleri kolsuz bej bir giysi ve kahverengi bir çapka giymiş olan Lee Wiltshire'in sırtına takıldı. Kahverengi kürk mantosu iskemlenin arkasına asılıydı. Yanındakilere baktı. Solunda, kanca burunlu, uzun çeneli, soluk tenli bir adam oturuyordu; kırk yaşındaydı ve yırtıcı bir hayvana benziyordu. Karşısında yumuşak tenli, kızıl saçlı, gözleri birbirinden ayrı bir kız oturuyordu. Kız gülüyordu.

Ned Beaumont, Jack'in peşinden bölmeye girdi. Masaya karşılıklı oturdular. Ned Beaumont sırtını yemek odasına vermiş, tahta parmaklığın kendisini iyice gizlemesi için bankın dibine oturmuştu. çapkasını çıkardı, ama paltosu sırtındaydı.

Bir garson geldi. Ned Beaumont, "Viski," dedi. Jack, "Bir rickey," dedi.

Jack bir paket sigara çıkardı, içinden bir tane aldı, gözlerini sigaraya dikti, "Çiğ senin için, ben de senin için çalışıyorum," dedi, "ama burada dostları varsa, kapışmak için pek iyi bir yer olmasa gerek."

"Dostları var mı ki?"

Jack sigarayı ağzının kenarına yerleştirdi; çubuk gibi sallandı konuşurken: "Onu burada beklediklerine göre sürekli geldiği yerlerden biri olabilir."

Garson içkilerini getirdi. Ned Beaumont bardağını bir dikişte bitirip yakındı: "Sulandıra sulandıra hiçbir şey bırakmamışlar."

"Evet, öyle gibi," dedi Jack, bardağından bir yudum aldı. Sigarasını yakıp bir yudum daha aldı.

"Gelir gelmez saldırıya geçiyorum," dedi Ned Beaumont.

"Pekâlâ." Jack'in esmer, yakışıklı yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "Ben ne yapacağım?"

Ned Beaumont, "Bana bırak," dedi ve garsonu çağırdı gene.

Kendine bir duble skoç ısmarladı, Jack de bir rickey daha söyledi. Ned Beaumont bardağını gelir gelmez boşalttı. Jack garsonun, yarısına dek bile içemediği ilk içkisini götürmesine izin verdi, ikinci içkisini yudumlamaya bağladı. Azsonra Ned Beaumont bir duble daha, sonra bir tane daha ısmarladı; Jack içkilerinin hiçbirini sonuna dek içemedi.

Sonra Bernie Despain üst kata çıktı.

Merdiveni gözleyen Jack kumarbazın gelişini gördü ve ayağını Ned Beaumont'un altına koydu. Bağımlı bardağından kaldıran Ned Beaumont'un bacağı birden donuklaştı ve katılaştı. Avuçlarını masaya dayayarak ayağa kalktı. Bölmeden çıkıp yüzünü Despain'e döndü. "Paramı istiyorum, Bernie," dedi.

Despain'in arkasından merdivenleri çıkan adam öne geçti ve sol yumruğuyla Ned Beaumont'un gövdesine çok sert bir yumruk attı. Uzun boylu bir adam değildi bu, ama omuzları geniş, yumrukları iri birer küre gibiydi.

Ned Beaumont bölmelerden birine çarptı. Öne doğru büküldü ve dizleri boğalverdi, ama düğmede. Bir an asılı kaldı orada. Gözleri cam gibiydi ve teni hafif yeşilemişti. Kimsenin anlayamadığı bir şeyler söyleyip merdivenlere gitti.

Eklemleri gevşemiştii solgun, bağı açık, merdivenlerden indi. Alt kat yemek odasından sokağa çıktı, kaldırımı yürüdü ve kustu. Kustuktan sonra üç metre ötede duran bir taksiye gitti, içine girdi, sürücüye Greenwich Village'da bir adres söyledi.

ÜÇ

Ned Beaumont, açık bodrum kapısından karanlık sokağa ılgık ve gürültü yayan bir evin önünde taksiden indi.

Bodrum kapısından girdiği dar odada iki beyaz ceketli barmen, beş metelik bir barın arkasından bir düzine kadar kadın ve erkeğe içki veriyorlar, iki garson da bağımlı insanların oturdukları masaların arasında dolaşıyorlardı.

Saçları dökük olan barmen, "Vay be, Ned," dedi, içinde pembe bir karışım hazırlamakta olduğu uzun bardağı bir kenara bırakıp ıslak elini barın üstünden uzattı.

Ned Beaumont, "N'aber, Mack," deyip ıslak eli sıktı.

Garsonlardan biri gelip Ned Beaumont'la tokalaştı sonra da Ned Beaumont'un Tony diye çağırdığı tombul, cıvılcı bir italyan geldi. Selamlaşmalar bitince, Ned Beaumont içki ısmarlayacağını söyledi.

"Zor ısmarlarsın," dedi Tony. Bara dönüp boş bir bardakla tezgâha vurdu. "Bu herif bu akşam burada bir bardak su bile ısmarlayamaz," dedi barmen baktığında. "Ne isterse ocaktan."

Ned Beaumont, "Bana göre hava hoş, öyle olsun. Double scoç," dedi.

Odanın öbür ucundaki bir masadan iki kız ayağa kalkıp birlikte seslendiler: "Huu, Ned."

Ned Beaumont, Tony'ye, "gimdi gelirim," deyip kızların masasına gitti. Ned Beaumont'a sarıldılar, sorular sordular, yanlarındaki adamlarla tanıştılar ve masalarında ona yer açtılar.

Oturup sorularını yanıtladı, New York'a kısa bir gezi için döndüğünü, uzun kalmayacağını, double scoç içtiğini söyledi.

Saat üçten az önce masalarından kalktılar, Tony'nin yerinden çıktılar, üç sokak ötede," yeni çıktıkları yerin neredeyse tıpatıp aynı bir baĞla yere girdiler, az öncekinden farksız bir masaya oturup aynı içkilerden içtiler.

Adamlardan biri saat üç buçukta kalktı. Giderken ne o masadakilerle esenleÇti ne de masadakiler onunla. On dakika sonra Ned Beaumont, öbür adam ve iki kız kalktılar. KöÇede bir taksiye bindiler, Washington alanı yakınında bir otele gittiler, öbür adamla kızlardan birini orada indirdiler.

Öbür kız, kendini Fedink diye çağıran Ned Beaumont'u 73. Sokakta bir eve götürdü. Ev çok sıcaktı. Kız kapıyı açınca sıcak hava yüzlerine çarptı. Kız oturma odasına üç adım attıktan sonra iç çekip yere düÇti. Ned Beaumont kapıyı kapayıp kızı uyandırmaya çalıştı ama kız uyanmıyordu. Kızı yandaki odaya zorlukla yarı taÇyıp yarı çekerek götürdü, basma kaplı bir sedirin üzerine yatırdı. Giysilerinin bir bölümünü çıkardı, birkaç battaniye bulup üstüne örttü, pencereyi açtı. Sonra banyoya gidip kustu. Ondan sonra da oturma odasına döndü, divanın üzerine soyunmadan uzanıp sızdı.

DÖRT

Ned Beaumont'u, kafasının yakınında bir yerlerde çalan bir telefon uyandırdı. Gözlerini açtı, ayaklarını yere koydu, yan dönüp odaya göz gezdirdi. Telefonu görünce gözlerini kapayıp rahatladı.

Telefon hâlâ çalıyordu. Çiledi, gözlerini açtı gene, sol kolunu gövdesinin altından kurtarana dek kıvrandı. Bileğini yüzüne iyice yaklaÇtırıp gözlerini kısarak saatine baktı. Saatin camı yok olmuÇ, akeple yelkovan on ikiye on iki kala durmuÇladı.

Ned Beaumont, sol dirseğine yaslanıp sol elini baÇına destek edene dek kıvrandı gene divanın üstünde. Telefon hâlâ çalıyordu. Donuk gözlerle çevresine bakındı. IÇıklar yanıyordu. Açık kapılardan birinden, Fedink'in sedirin üstünden sarkan battaniyeyle örtülü ayaklarını görüyordu.

Yeniden inleyip oturdu, parmaklarını dağınık koyu saçlarının arasından geçirip avuçlarını Çkaklarına bastırdı. Dudakları kupkuru, kahverengi bir kabukla kaplıydı. Dilini üzerlerinde gezdirip yüzünü ekÇiti. Sonra hafifçe öksürerek kalktı, eldivenleriyle paltosunu çıkardı, divanın üstüne atıp banyoya gitti.

Banyodan çıktığında sedire yaklaÇıp Fedink'e baktı. Yüzüstü yatmış, navi yenli kollarından birini baÇının üzerine koymuş, derin bir uykundaydı. Telefon susmuştu. Boyunbağını düzelterip oturma odasına döndü. İki iskemlenin arasındaki masanın üstünde açık duran bir kutuda üç Murad sigarası vardı. Birini aldı, keyifsizce, "Çok Çk," dedi, bir kibrit bulup sigarayı yaktı, mutfağa gitti. Dört portakalın suyunu büyük bir bardağa sıkıp içti. Mutfaktan çıkarken Fedink hüzün verici derecede duyusuz bir sesle, "Ted nerede?" diye sordu. Görünürdeki gözü yarı açıktı.

Ned Beaumont yanına gitti. "Ted kim?" diye sordu.

"O birlikte olduğum adam."

"Birisiyle miydin ki? Ben ne bileyim?"

Kız ağzını açtı, kapatırken de tatsız bir G pirt   ıkardı. "Saat kaç?"

"Onu da bilmiyorum. Ama gündüz."

Kız yüzünü basma kaplı yastı a sürüp, "Amma da iyiyim ben de," dedi. "D n onunla evlenece ime söz verdim, sonra da ekip önüme çıkan ilk serseriye evime attım." Ba ının üstünde duran elini açıp kapadı. "Yoksa evim değil mi burası?"

"Anahtarın vardı, gerisini bilmem. Biraz portakal suyuyla kahve ister misin?"

" lmekten ba ka hiçbir  ey istemiyorum. Ne olursun, Ned, gidip bir daha hiç gelmez misin?"

"Benim için çok g   olacak," dedi ters ters, "Ama denerim."

Paltosuyla eldivenlerini giydi, cebinden buru ukbir kasket çıkardı, ba ınage irip evden  ıktı.

BE 

Yarım saat sonra Ned Beaumont, otelindeki 734 numaralı odanın kapısını vuruyordu. Az sonra Jack'in uykulu sesi i tildi: "Kim o?"

"Beaumont."

"Ha," dedi ses, "Tamam." Hiç sevinmemi ti.

Jack kapıyı açıp ı ıkı  ıktı. Ye ilbenekli pijamalar vardı üstünde. Ayakları  ıplaktı. Uykusuzluktan gözleri donuk donuktu, yüzü kızarmı tı. Esnedi, ba ınısalladı, yatağa dönüp uzandı, gözlerini tavana dikti. Sonra, pek ilgi duymadığını belli eden bir sesle sordu: "Nasıl n bu sabah?"

Ned Beaumont kapıyı  rtm  ti. Kapıyla yatağın arasında duruyor, asık bir suratla yatan adama bakıyordu. Sordu: "Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı." Jack gene esnedi. "Yoksa benim ne yaptığımı mı öğrenmek istiyorsun?" Kar ı k beklemedi. "Dı anı  ıktım, onlar çıkana dek bekledim. Despain, kız, bir de sana vuran o adam  ıktılar. 48. Sokaktaki Buckman apartmanına gittiler. Despain orada gizleniyor -938 numaralı dairede- Barton Dewey adını kullanıyor. Saat   e dek orada bekleyip sonra ayrıldım. Bir yolunu bulup beni ekmedilerse,     de hâlâ oradaydılar gittiğimde." Ba ını hafı  e odanın köşelerinden birine do ru salladı. " apkan iskemlenin üstünde. Bari onu kurtarayım, dedim."

Ned Beaumont iskemleye gidip ba ına pek uymayan   pkayı aldı. Kırı k, koyu renkli kasketi cebine sokup   pkayı ba ınage irdi.

Jack, "Bir firt istersen, masanın üstünde bir GiÇcin var," dedi.

Ned Beaumont, "Sağol, istemem," dedi. "Tabancan var mı?"

Jack tavana bakmayı bıraktı. Yatağına oturdu, kollarını iyice açıp gerindi, üçüncü kez esneyip sordu: "Ne yapmak niyetindesin?" Kıbar bir meraktan baÇka br Çey yoktu sesinde.

"Despain'i görmeye gideceğim."

Jack, kaldırdığı dizlerinin üzerine ellerini kavuÇturmuÇ,biraz öne eğilerek oturmuÇ,yatağın ayakucuna bakıyordu. Ağır ağır konuÇtu:"Bence gitmesen daha iyi olur Çimdlik."

"Gitmek gerekli, hem de Çimdi."

KonuÇmabiçimi Jack'in baÇın kaldırmasına neden oldu. Ned Beaumont'un yüzünde sağlıksız, sarımsı gri bir renk vardı. Gözleri bulanık, kenarları kırmızıydı, akları görülecek kadar açık değildiler. Dudakları kuru ve her zamankinden biraz daha kalın gibi duruyordu.

"Sabahladın mı?" diye sordu Jack.

"Biraz uyudum."

"SagarhogoÇ mıydun?"

"Evet, ama tabancandan ne haber?"

Jack bacaklarını battaniyenin altından çıkarıp yatağın kenarından aÇğı sarkıttı. "Önceden niçin biraz uyumuyorsun? Sonra birlikte gideriz peÇleinden. Bitkinsin Çimdi."

Ned Beaumont, "ğimdi gideceğim," dedi.

Jack, "Peki," dedi, "Ama yanlıÇ bir iÇyapıyorsun. Çocuk değiller ki böyle bitkin çıkasın karÇılama. Ciddi adamlar bunlar."

"Tabanca nerede?" diye sordu Ned Beaumont.

Jack kalkıp pijama gömleğinin düğmelerini çözmeye baÇladı.

Ned Beaumont, "Tabancayı ver ve yat yerine," dedi. "Yalnız gideceğim."

Jack, çözdüğü düğmeyi yeniden ilikleyip yatağa girdi. "Tabanca yazı masasının üst çekmecesinde," dedi. "Fazla mermi de var, istiyorsan." Yan yatıp gözlerini kapadı.

Ned Beaumont tabancayı aldı, pantolonunun arka cebine koydu, "Sonra görüÇünüz," dedi, ıÇğı söndürdü ve çıktı.

Buckman apartmanı, üzerine yapıldığı parselin hemen tümünü dolduran küp biçiminde sarı bir yapıydı. Çeri girdiğinde, Ned Beaumont kapıcıya Bay Dewey'le görüşmek istediğini söyledi. Adı sorulduğunda, "Ned Beaumont," dedi.

Beğ dalıka sonra asansörden çıkmıŖ, uzun bir koridorun sonundaki açık bir kapıya doğru yürüyordu; kapının önünde Bernie Despain duruyordu.

Despain ufak tefek bir adamdı, kısa boylu ve zayıftı, bağı dagövdesine oranla fazlaca iriydi. Uzun, dalgalı, kabarık saçları bağınn büyüklüğünü daha da abartıyor, neredeyse bir sakatlıkmıŖ gibi gösteriyordu. Yüzü karanlıktı ve gözleri dıÇında kaba çizgilerden oluğnuğtı; alnında ve burnunun iki yanından ağğı ağızının kenarlarını aÇarak inen iki derin çizgi vardı. Yanaklarından birinde hafif kırmızı bir yara izi vardı. Lacivert takımı ütölüydü ve hiçbir takı yoktu üstünde.

Yüzünde alaycı bir gülümseyiÇte kapıda duruyordu. "Günaydın, Ned," dedi.

Ned Beaumont, "Seninle konuÇmak istiyorum, Bernie," dedi.

"Kestirmiğim isteyeceğini. Telefonda adını söylediler, hemen kendi kendime, 'Bahse girerim benimle konuÇmak isteyecektir,' dedim."

Ned Beaumont bir Ėey demedi. Yüzü sarı, ağız gergindi.

Despain'in gülümseyiğidaha da rahatlağtı "Burada dikilmek zorunda değilsin, dostum," dedi. "Gel içeri." Yana çekildi.

Kapıdan küçük bir boğluğa giriliyordu. KarĖıdaaĖık duran bir bağka kapıdan Lee Wiltshire ve Ned Beaumont'u yumruklayan adam görünüyordu. Açık duran iki bavulu doldurmayı bırakmıŖ, Ned Beaumont'a bakıyorlardı.

Ned Beaumont küçük aralığa girdi.

Despain peğindengirip koridora açılan kapıyı kapadı ve "Bizim Kid biraz acelecidir, sen de öyle üstüme yürüyüverince belki bir bela falan arıyorsundur diye düğünmüğ, anladın mı? Bir zılgıt geçtim sonradan, sen de sorarsan belki özür bile diler."

Kid, gözlerini Ned Beaumont'a dikip kötü kötü bakmakta olan Lee Wiltshire'a fısıltıyla bir Ėeyler söyledi. Kadın küçük, acımasız bir kahkaha atıp, "Evet," dedi, "Sapına kadar, tam bir beyefendi."

Bernie Despain, "Çeri buyurun, Bay Beaumont," dedi. "Arkadağları tanıyorsunuz, değil mi?"

Ned Beaumont, Lee'yle Kid'in bulundukları odaya girdi.

Kid sordu: "Karnın nasıl?"

Ned Beaumont bir Ėey demedi.

Bernie Despain, "Allah, Allah!" dedi. "Buraya konuŒmaya geldiğini söylüyorsun, ama senden az konuŒan adam da görmedim."

"Seninle konuŒmak istiyorum," dedi Ned Beaumont. "Yanımızda bu kalabalığın olması gerekli mi?"

"Benim için gerekli," dedi Despain. "Senin için değil. Onlardan uzaklaŒmak istiyorsan, bütün yapacağın Çukapıdan çıkıp kendi iŒine bakmak."

"Benim iŒim burada."

"Evet, bir para konusu vardı galiba." Despain, Kid'e gülümsedi. "Bir para konusu yok muydu, Kid?"

Kid yerinden kalkmıŒ, Ned Beaumont'un odaya girdiği kapının baŒındadurmuŒtu. "Bir Çeyler vardı," dedi katı bir sesle. "Ama ne olduğunu unuttum."

Ned Beaumont paltosunu çıkarıp kahverengi bir koltuğun arkasına astı. Koltuğun üzerine oturup Çapkasını arkasına koydu. "Çımo değil bu kez. ğimdi -dur bakayım." Ceketinin iç cebinden bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açıp bir göz attı ve, "ğimdi, baŒsıcılıđa bağlı özel müfettiĒ olarak buradayım," dedi.

Bir an için Despain'in gözlerindeki parıltı bulanıverdi, ama hemen, "Amma da ilerliyorsun bu dünyada sen de," dedi. "Seni son gördüğümde, Paul'un ayak iŒeriyle uğraŒıyordun."

Ned Beaumont kâğıdı yeniden katlayıp cebine yerleĒtirdi.

Despain, "E, hadi bakalım," dedi. "Bir Çeyler teftiĒ et degörelim." Ği kafasını sallayarak Ned Beaumont'un karŒısına oturdu. "Yoksa Taylor Henry cinayetini sormak için mi ta New York'a geldin?"

"Evet."

"Çok yazık! Buraya kadar boŒunagelmiŒin." Yerde duran bavulları gösterdi eliyle. "Lee bana konuyu anlatır anlatmaz toparlanmaya baŒladım, dönüp senin hazırladığın oyunları göreyim diye."

Ned Beaumont rahatça koltuğun arkasına yaslandı. Bir eli arkasındaydı. "Eğer bir oynunsa bu, Lee'nin oyunu. Polis bütün bildiklerini ondan öğrendi."

"Evet," dedi kadın öfkeyle. "Çünkü sen gönderdin onları bana, pezevenk herif."

Despain, "Yok, yok," dedi. "Lee salak karının biridir, ama o borç senetlerinin hiçbir anlamı yok. Onlar-"

"Salak karının biriyim ben, öyle mi?" diye bağırdı Lee, öfkeyle. "Ta buralara kadar gelmedim sanki sana haber vermek için, bütün mücevherlerimi alıp gitmene-"

"Evet," dedi Despain hoĒ bir sesle. "Buraya gelmen de ne kadar salak bir karı olduğunu gösteriyor, çünkü bu herifin beni bulmasına yardımcı oldun."

"Madem öyle düşünüyorsun, ben de o borç senetlerini polise verdiğime sevindim. Ne dersin?"

Despain, "O konuda kesin olarak ne dediğimi sana konuğumuz gittikten sonra söyleyeceğim," dedi. Ned Beaumont'a döndü: "Demek namuslu Bay Paul Madvig bacağımıza çorap örmene izin veriyor, öyle mi?"

Ned Beaumont gülümsedi. "Bağınarap falan örüldüğü yok, Bernie, sen de biliyorsun bunu. Lee'nin bize verdiği yalnızca küçük bir ipucuydu, öbür bulduklarımıza da uydu."

"Yani onun sana verdiklerinden bağka çyler de mi var?"

"Çok."

"Ne?"

Ned Beaumont gülümsedi gene. "Sana söyleyeceğim çok çy var, Bernie, ama kalabalık önünde söylemek istemem."

Despain, "Bok ye!" dedi.

Kid, katı sesiyle, Despain'e seslendi kapıdan: "ğü hıyarı kapı dıĞaı edelim de çekip gidelim artık."

"Dur biraz," dedi Despain. Sonra alnını kırınğtıp Ned Beaumont'a bir soru sordu: "Tutuklanma emri var mı benim için?"

"Vallahi, bildiğim kadarıyla-"

"Var mı, yok mu?" Despain'in Çalacı tavrı yok olmuğtu.

Ned Beaumont ağır ağır, "Bildiğim kadarıyla yok," dedi.

Despain ayağa kalkıp iskemlesini geri itti. "Öyleyse bas git buradan ve çabuk git, yoksa Kid'e dövdürtürüm seni gene."

Ned Beaumont ayağa kalktı. Paltosunu aldı. Paltosunun cebinden kasketini çıkardı, bir elinde kasketi, kolunda da paltosuyla durdu, ağır bir sesle, "PiÇnan olacaksın," dedi. Sonra ağırbağlıbir biçimde dıĞaı çıktı. Kid'in katı gülüÇyile Lee'nin cırlak kahkahaları duyuldu arkasından.

YEDĞ

Buckman'dan çıkınca, Ned Beaumont hızla sokak boyunca yürümeye bağladı. Gözleri yorgun yüzünde parıldı-yor, koyu bıyığı gelip geçici gülümseyiÇnin üstünde titriyordu.

Çık köÇde Jack'le yüz yüze geldi. "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Jack, "Bildiyim kadariyla sana caliyorum hâlâ," dedi, "Gelip yapabileceğim bir şey var mı diye bir bakayım dedim."

"Harika. Çabuk bir taksi bul bize. Tüyüyorlar."

Jack, "Oldu," dedi, yürümeye bağladı.

Ned Beaumont köşke kaldı. Durduğu yerden Buckman'ın hem ön, hem yan kapıları görünüyordu.

Az sonra Jack bir taksiyle döndü. Ned Beaumont da arabaya bindi, sürücüye nereye park etmesi gerektiğini söyledi.

"Ne yaptın onlara?" diye sordu Jack, arabaya iyice yerleştikten sonra.

"Bir şeyler."

"Ya."

On dakika geçti ve Jack, "Bak," diyerek parmağıyla Buckman'ın yan kapısına yanaşan bir taksiyi gösterdi.

Önce, iki bavulu taşıyarak Kid çıktı, o taksiye bindikten sonra da Despain'le kız koşarak yanına geldiler. Taksi yola çıktı.

Jack öne doğru eğilip sürücüye ne yapması gerektiğini söyledi. Öbür taksinin peşinden gittiler. Sabah güneşinle pırıl pırıl sokaklardan geçtiler, dolambaçlı bir yoldan giderek 49. Sokak'taki eski, tuğladan bir eve geldiler.

Despain'in taksisi evin önünde durdu ve gene kaldırıma ilk çıkan Kid oldu. Sokağı yukarıdan aşağıya bir süzdü. Evin ön kapısına gidip anahtarla açtı. Sonra taksiye döndü gene. Despain'le kız fırlayıp hızla eve girdiler. Kid bavulları taşıyarak arkalarından gitti.

"Taksiyle burada bekle," dedi Ned Beaumont Jack'e.

"Ne yapacaksın?"

"Şansımı deneyeceğim."

Jack başını salladı. "Bela aramak için pek uygun bir semt değil burası da," dedi.

Ned Beaumont, "Despain'le birlikte çıkarsam tüyersin," dedi. "Bir başla taksiye atlayıp Buckman'a gider, orayı gözlersin. Dışarı çıkmazsam da ne yapmam gerektiğine kendin karar verirsin."

Taksinin kapısını açıp dışarı çıktı. Titriyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Jack'in pencereden uzanıp söylediği bir şeyi duymazlıktan gelip hızla karşıya geçti, iki adamla kızın girdikleri eve yöneldi. Ön basamaklardan çıkıp doğru kapıya gitti, elini kapı tokmağına koydu. Tokmak elinde döndü. Kapı kilitli değildi. Kapı açtı, loğ koridora bir göz atıp içeri girdi.

Kapı arkasından hızla kapandı ve Kid'in yumruklarından biri kafasına hızla vurdu, kasketi bağından uçarken kendisi de duvara çarptı. Sersemleyerek biraz çöktü, bir dizi yerdeydi neredeyse, Kid'in öbür yumruğu bağına üstünden geçip duvara çarptı.

Dudaklarını dişlerinin üzerine gerip Kid'in ağızına bir yumruk attı; Kid'i hırlatan kısa, sert bir yumruktu bu ve Kid düştü, Ned Beaumont da ondan önce ayağa kalktı.

Aralığın az ötesinde Bernie Despain duvara yaslanmış, ağı incilip gerilmiş, gözleri ufalıp kara birer noktaya dönmüş, kısık bir sesle aynı sözleri yineliyordu: "Vur ona, Kid, vur ona..." Lee Wiltshire görünürde yoktu.

Kid'in bundan sonraki iki yumruğu Ned Beaumont'un göğsüne geldi, duvarın üzerine ezdi onu, öksürttü. Suratına nişanlanarak üçüncü yumruktan kaçmayı başardı. Sonra kolunu Kid'in gırtlığına dayayıp itti, Kid'in karnına bir tekme attı. Kid öfkeyle kükreyerek, iki yumruğunu birden çalıştırarak saldırdı, ama kol ve ayak vuruşları onu Ned Beaumont'dan uzaklaştırmıyordu, Ned Beaumont'a sağ elini pantolonunun arka cebine atıp Jack'in tabancasını çıkaracak kadar zaman sağlamıyordu. Tabancayı doğrultacak vakti yoktu, namlusunu ağı doğru tutup tetiği çekti ve Kid'i sağ budundan vurmaya başladı. Kid bir çığlık atıp yere düştü. Düştüğü yerde yatıp korku dolu, kanlı gözlerle Ned Beaumont'a baktı.

Ned Beaumont bir adım geri çekildi, sol elini cebine sokup Bernie Despain'e döndü: "Dışarı gel benimle. Seninle konuşmak istiyorum." Yüzü asık ve kararlıydı.

Üst katta bir koğuş duyuldu. Yapının arkasında bir yerlerde bir kapı açıldı, dış koridorda heyecanlı sesler işildi, ama görünürde kimse yoktu.

Despain, korkunç bir büyüünün etkisindeymiş gibi, uzun süre Ned Beaumont'a baktı. Sonra, tek söz söylemeden, yerde yatan adamın üstünden atlayıp Ned Beaumont'un önünden kapıya yürüdü. Ned Beaumont sokağa çıkan merdivenlere varmadan tabancayı ceketinin cebine koydu, ama elini üstünden ayırmadı.

"İşte taksiye yürü," dedi Despain'e, Jack'in içinden çıkmakta olduğu arabayı gösterdi. Taksiye bindiklerinde, sürücüye nereye olursa gitmelerini söyledi, "Sana nereye gideceğimizi söyleyene dek dolaş," dedi.

Despain konuşabilecek duruma geldiğinde yola çıkmıştı. "Senin bu yaptığının soygunculuk derler," dedi. "Ne istersen vereceğim, çünkü ölmek istemiyorum, ama bu yaptığın bir soygundur."

Ned Beaumont kötü kötü gülüp başını salladı. "Dünyada yükseldiğimi ve artık savcılıkta bir işim olduğunu unutma."

"Ama bir şekilde suçlanmıyorum ki. Aradığım da yok. Dedin ki-"

"Seninle dalga geçiyordum, Bernie; bazı nedenlerim vardı. Aranıyorsun."

"Hangi suçtan?"

"Taylor Henry'yi öldürmekten."

"O mu? BoĞ ve, dönüp yanıtlarım o suçlamaları. Zaten beni suçlayacak bir Çey yok ki elinizde. Bende borç senetleri var, doğru. Öldürüldüğü akÇam kentten gittim, doğru. Borcunu ödemediği için zılgıtı bastım, o da doğru. Ama hangi birinci sınıf avukat üstesinden gelmez böyle suçlamaların? Yahu, Lee'nin dediğine göre, senetleri saat dokuz buçuktan önce kasamda bırakmıGsam, oakÇam pıramı istemeye niyetim olmadığını göstermez mi bu?"

"Hayır, çünkü elimizdeki tek kanıt bu değil."

"BaĞka bir Çey olamaz ki," dedi Despain, içtenlikle.

Ned Beaumont kötü kötü sırıttı. "Yanılıyorsun, Bernie. Bu sabah seni görmeye geldiğimde baĞında bir Çapka vardı, hatırlıyor musun?"

"Belki. Galiba vardı."

"Giderken de paltomun cebinden bir kasket çıkarıp taktım, hatırlıyor musun?"

Esmer adamın küçük gözlerinde Çakınlık ve korku izleri görülmeye baÇladı. "Hay Allah! Eee? Nereye varmak istiyorsun?"

"Kanıtlara varmak istiyorum. Bana pek uymayan o Çapkeyi hatırlıyor musun?"

Bernie Despain'in sesi gırtlğından geliyordu: "Bilmiyorum, Ned. Allah aÇkına, neanlatmak istiyorsun?"

"O Çapkanın benim olmadığı için bana uymadığını anlatmak istiyorum. Taylor öldürüldüğü zaman Çapkasının bulunamadığını hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum. Onunla ilgili hiçbir Çey bilmiyorum."

"Sana Çunuanlatmaya çalışıyorum: Bu sabah basımdaki ÇapkaTaylor'un Çapkasıydı ve Çu anda Buckman'daki dairende, o kahverengi koltuğun oturma yeriyle arkalığı arasında zulada. Öbür kanıtlara bunu da ekleyince, seni ızgaraya oturabilir miyiz, ne dersin?"

Despain korkuyla bağıracaktı, ama Ned Beaumont eliyle ağzını kapayıp, "Kes sesini," diye hırladı kulağına.

Despain'in esmer yüzünden terler akıyordu. Ned Beaumont'un üzerine atıldı, iki eliyle yakasına yapıÇp yalvarmaya baÇladı: "Yapma bunu bana, Ned. Sana alacağının her kuruÇunu faiziyle veririm bunu yapmazsan. Seni atlatmaya zaten niyetim yoktu, Ned, Allah belamı versin yoktu. SıkıÇık zamanıma rastladı, senin parayı borç almıÇ gibi kullanayım dedim, o kadar. Vallahi. ğu anda da çok param yok, ama Lee'nin mücevherlerini satacağım bugün, onların parasından da senin borcunu son kuruÇunadek vereceğim. Ne kadardı, Ned? Hepsini hemen bu sabah veririm."

Ned Beaumont esmer adamı taksinin öbür ucuna itti, "Üç bin iki yüz elli dolardı," dedi.

"Üç bin iki yüz elli dolar. Son kuruÇunadek hemen bu sabah hepsini vereceğim sana." Despain saatine baktı. "Evet, efendim, derhal vereceğim, oraya vardığımızın dakikasında para

elinde. İhtiyar Stein yerine gelmiŒtir Ğindi. Yalnız beni bırakacağını söyle, ne olur, Ned, eski dostluğumuzun hatırına."

Ned Beaumont düĞüneli düĞüneli ellerini ovuĞurdu. "Seni bırakmam olanaksız gibi. Hiç değilse Ğindilik. Savcılık sorunu var, sorguya çekilmek için de aranıyorsun. Yani olsa olsa Ğapkanın pazarlığını yapabiliriz. Sana önerim Ğu:Paramı ver, ben .de Ğaplayı bulduğumda yalnız olurum, baĞkakimsenin de haberi olmaz. Yoksa New York polisinin yarısını yanımda götürürüm ve -Ğte böyle. Ğter kabul edersen, ister etmezsın."

"Hey Tanrım!" diye inledi Bernie Despain. "Sürücüye söyle, bizi ihtiyar Stein'ın yerine götürsün. Adresi..."

3. DÖNEM

BİR

New York'dan gelen trenden inen Ned Beaumont, parlak gözlü, dimdik, uzun boylu bir adamdı. Yalnız göğsünün darlığı sağlığında bir bozukluk olabileceğini sezdiriyordu. Yüzünün çizgileri, rengi sağlıklıydı. Uzun, yumuŒak adımlar atıyordu. Peronu sokağa bağlayan beton basamakları çeviklikle tırmandı, bekleme salonundan geçti, danıĞnada duran bir tanıdığına el salladı ve sokak kapılarından birinden geçerek istasyondan çıktı.

Kaldırımında, bavullarını getiren hamalı beklerken bir gazete aldı. Bavullarını yerleĞtirdiği taksiyle Randall Caddesi'ne doğru giderken gazeteyi açtı. BaĞ sayfadaki yarım sütunluk bir haberi okudu:

ÖKÖNCÖKARDEĞ DE ÖLDÜ

FRANCIS F. WEST, KARDEĞİNİN

ÖLDÜĞÜ YERİN YANINDA BİR CİNAYETE KURBAN GÖTTÜ

1342 Kuzey Achland Caddesi'nde oturan West ailesi, iki haftada ikinci kez bir faciayla karĞılaŒtı, Francis F. West (31), kardeği Norman'ın içki kaçakçılarına ait olduğu söylenen bir araba tarafından geçen ay ezilmesine tanık olduğu yerden bir sokak ötede, dün gece vurularak öldürölmüĞtür.

Görgü tanıklarının bildirdiklerine göre, Rockaway kahvesinde garson olarak çalıĞan Francis West, gece yarısından az sonra iĞen dönerken, Achland Caddesinden hızla gelen siyah bir özel araba kendisine yetiĞmĞti. Araba West'in yanına gelince kaldırıma yanaĞıpyavaĞlamıĞ ve içinden yirmiden fazla el ateĞ edilmiĞti. West sekiz isabet almiĞ ve aında ölmüĞti. Tanıkların hiç durmadığını bildirdikleri cinayet arabası hemen hızlanıp Bauman Sokağı köĞesinden dönmüĞve gözden yitmiĞti. Arabanın içindekileri Geçemediklerini söyleyen tanıkların çeliĞkil ifadeler vermeleri polisin iĞinigüçleĞtirmektedir.

West ailesinin geride kalan ve geçen ay da Norman'ın ölümüne tanık olan üçüncü kardeği

Boyd, Francis'in niçin öldürölmü olabileceğini bilmediğini söylemi kardeğinin düğnaları olmadığını bildirmiştir. Baker Caddesi 1917 adresinde oturan ve gelecek hafta Francis West'le evlenecek olan Bayan Marie Shepperd de niğanısını kimin öldürmek isteyebileceği konusunda bir fikri olmadığını belirtmiştir.

Geçen ay Norman West'i kazayla öldüren arabanın sürücüsü Timothy Ivans ise, ölüme yol açma suçundan yargılanmayı beklediği Ğehir tutukevindeki hücresinde gazetecilerle görüşmeyi reddetmiştir.

Ned Beaumont gazeteyi özenle, ağır ağır katladı, paltosunun ceplerinden birine yerleştirdi. Dudakları gerilmiş, düğünekten gözlerine bir parıltı gelmişti. Bunun dışında yüzü sakindi. Taksinin bir köşesine yaslanıp yakmadığı purosuyla oynamaya bağıladı.

Evine döndüğünde, Ğapkasıyla paltosunu çıkarmadan telefona gidip dört ayrı numara çevirdi, her seferinde Paul Madvig'in orada olup olmadığını, nerede bulunabileceğini bilip bilmediklerini sordu. Dördüncüden sonra Madvig'i aramaktan vazgeçti.

Telefonu bıraktı, purosunu masanın üstünde durduğu yerden alıp yaktı, yeniden masanın kenarına yerleştirdi, telefonu alıp Vilayeti aradı, Bağısavcılığı istedi. Beklerken, ayağıyla bir iskemle çekti telefonun yakınına, oturup purosunu ağzına yerleştirdi.

Sonra alıcının içine konuğtı: "Alo, Bay Farr orada mı?.. Ned Beaumont... Evet, teğekkür ederim." Dumanı yavaa içine çekip bıraktı. "Alo, Farr?.. Geleli daha iki dakika oldu... Evet. Seni görmeye gelebilir miyim Ğindi?.. Evet, Paul sana bu West cinayetiyle ilgili bir Ğey söyledi mi?.. Nerede olduğunu bilmiyorsun, değıl mi?.. Aslında seninle görüşmek istediğim, bu iğle ilgili bir sorun var... Evet, yarım saat falan diyelim... Tamam."

Telefonu bırakıp odanın öbür ucuna, kapının yanındaki masanın üzerinde duran mektuplara bakmaya gitti. Birkaç dergiyle dokuz mektup vardı. Zarflarına hızla baktı, hiçbirini açmadan masanın üzerine attı gene, sonra yatak odasına gidip soyundu, oradan da banyoya girdi, tırağı oldu, yıkandı.

ĞKG

Bağısavcı Michael Joseph Farr kırk yağıında, tombul bir adamdı. Saçları, kırmızı, kavgacı bir suratın üzerinde azıcık ve dik dik çıkmıştı ve yüzüyle aynı renkteydiler. Ceviz kaplı masasının üstü boğıtu,yalnız bir telefon, bir de, iki yanında siyah ve beyaz birer dolmakalemin durduğu, bir elinde bir uçak tutan, tek ayak üstünde dikilmiş bir ıplaktan oluğın yeğıl, damarlı akikten yapılmış büyük bir kalem takımı vardı.

Ned Beaumont'un elini iki eliyle sıktı, yerine dönmeden onu deri kaplı bir koltuğa oturttu. Koltuğunda geriye yaslanıp sordu: "Yolculuğun iyi geçti mi?" Bakığarındaki dostluğun ardında, gözleri merakla parlıyordu.

"Ğey geçti," dedi Ned Beaumont. "ğü Francis West'e gelelim: Onun ölümüyle Tim Ivans'a karğı ılacak dava ne olacak?"

Farr sarsıldı, sonra o Ğıkınlığını, koltuğuna daha rahat yerleşmek için yapılan bir

kıvrınmanın bağırganıcımı gibi gösterdi.

"Pek bir şey fark etmeyecek aslında," dedi. "Yani çok bir fark olmayacak, çünkü Ivans'a karğı ifale verecek öbür kardeş de var." Ned Beaumont'un yüzüne bilerek bakmıyor, ceviz çalıma masasının bir köşesini seyreliyordu. "Hayrola? Niçin sordun?"

Ned Beaumont kendisine bakmayan adama gözlerini dikkatle dikmişti. "Merak ediyordum da. Ama öbür kardeşim'i tanır ve tanıdığını da söylerse, sorun yok demektir."

Farr, bağınkaldırmadan, "Tabii," dedi. Koltuğunu usulca ileri geri, her seferinde iki üç santim giderek, beş altıkere salladı. Çene kemiğini örten tombul yanakları hafif hafif titriyordu. Öksürüp ayağa kalktı. Ned Beaumont'a şimdi dost gözlerle bakıyordu. "Bir dakika bekle," dedi. "Bir işe bakıvermem gerek. Her an tepelerinde olmazsan, her şeyi unutuveriyorlar. Sakın gitme, seninle Despain konusunda görüşmek istiyorum."

Ned Beaumont, "Keyfine bak," diye mırıldandı bağısacı odadan çıkarken ve yalnız kaldığı on beş dakika boyunca sakın sakın purosunu içti.

Farr alnını kırıştırarak döndü. "Seni böyle bırakıverdiğim için kusuruma bakma," dedi otururken, "ama bizim bağıımızdan aşkın şırsılar. Böyle giderse -" Elleriyle umutsuz bir hareket yaparak bağladı sözlerini.

"Sorun değil. Taylor Henry'nin öldürülmesiyle ilgili yeni bir şey var mı?"

"Burada bir şey yok. Zaten o yüzden sana Despain'i soracaktım." Farr gene bile bile Ned Beaumont'un yüzüne bakmıyordu.

Farr'ın göremediği ince, alaycı bir gülümseyiş belirdi bir an için Ned Beaumont'un dudaklarında. "Yakından bakınca, Despain'i suçlayacak kadar bir kanıt olmadığı anlaşıyor."

Farr masasının köşesine bakarak bağıyla ağır ağır onayladı. "Belki de, ama aynı akşam kentten kaçırması pek akıllıca bir iş değil."

"Bağıka bir nedeni vardı," dedi Ned Beaumont, "oldukça da geçerli bir neden." Belli belirsiz gülümseyiş gelip gitti.

Farr inandırılmaya hazır bir adam havasında bağını salladı gene. "Onu gerçekten öldürmüş olabileceğine pek inanmıyorsun galiba."

Ned Beaumont'un verdiği karğık bağıtan sarmaydı: "Yaptığını sanmıyorum, ama olabilir de. Onu bir süre içeride tutacak kadar da malzeme var elimizde."

Bağısacı bağınkaldırıp Ned Beaumont'a baktı. Biraz çekingen, biraz da dostça bir biçimde gülümsedi, "Beni ilgilendirmeyen bir konuya eğer, söyle susayım," dedi, "Ama, Allah aşkına, Paul seni için Bernie Despain'in peşinde New York'a gönderdi?"

Ned Beaumont bir an düşüneli düşüneli durup karğık vermedi. Sonra omuzlarını azıcık oynatarak, "O beni göndermedi ki," dedi. "Gitmene izin verdi."

Farr bir şey demedi.

Ned Beaumont ciğerlerini puro dumanıyla doldurdu, boğalttı ve, "Bernie bir bahis içinde bana kazık atmaya kalktı," dedi. "O yüzden tüydü. Taylor Henry'nin öldürülmesiyle, üzerine bin beşyüz dolar yatırdığım 'Peggy O'Toole'un birinci gelmesinin aynı günde olması bir rastlantı."

Bağsacı aceleyle, "Tabii, Ned," dedi. "Paul'la senin yaptıklarınız beni ilgilendirmez. Aslında -biliyor musun, Bernie Despain'in yolda genç Henry'ye rastlayıverip bir şeyler yapmadığından da emin değilim. Ne olur ne olmaz, onu bir süre gözaltında tutsam iyi olacak galiba." Küt, kısacık ağzına biraz yıldırtık bir gülümseyiştirdi. "Burnumu Paul'un iğnesine -ya da seninkilere- soktuğumu sanma, ama-" Yüzüne kan yürümüştü, bir parlaklık gelmişti. Birden eğilip masasının çekmecesini açtı. Parmaklarının arasında kâğıtlar hırdadı. Elini çekmecedan çıkarıp Ned Beaumont'a uzattı. Parmaklarının arasında kenarı yırtılmış küçük, beyaz bir zarf vardı. "Al," dedi. Sesi toklaştı "ğuna bir bak da ne düğümünü söyle - yoksa yalnızca saçma sapan bir şey mi?"

Ned Beaumont zarfı aldı, ama hemen bakmadı. Soğuk ve parlak gözlerini bağsacının kırmızı yüzüne dikti.

Bakışlarının altında Farr'ın yüzü daha da kanlandı, yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. Sesi de yatıştırıcıydı: "Buna hiç önem vermiyorum, Ned, ama- yani uğraştığımız her işte böyle saçmalıklar geçiyor elimize ve- neyse, oku da gör."

Uzunca bir süre daha geçtikten sonra Ned Beaumont bakışlarını Farr'dan zarfa çevirdi. Adres daktiloyla yazılmıştı

Sayın M.J. Farr Bağsacı Vilayet şehir Özel

Posta damgası bir önceki cumartesinindi, içindeki tek sayfa beyaz kâğıdın üzerine daktiloyla yazılı selamsız, imzasız üç tümce vardı:

Paul Madvig, Taylor Henry öldürüldükten sonra Çapkılarından birini niçin çaldı?

Taylor Henry'nin, öldürüldüğü sırada bağınagıdığı Çapkane oldu?

Taylor Henry'nin ölüsünü ilk bulduğunu söyleyen adama niçin sizin yanınızda iş verildi?

Ned Beaumont mektubu katladı, zarfına yerleştirdi, masanın üstüne bıraktı ve bağpamağının tırnağıyla ortadan sola, ortadan sağa okçayarak bıyıklarını düzeltti, gözlerini Bağsacıya dikerek, ters bir sesle konuştu:"Eee?"

Farr'ın yanakları, çene kemiğine ulaştıkları yerde titrediler gene. Yalvaran gözlerinin üstünde alnı kırıştı. "Allahını seversen, Ned," dedi içten bir sesle, "Bunu ciddiye aldığımı sanma. Ne zaman bir şey çıksa, paket paket böyle mektuplar alırız. Sana göstermek istedim, hepsi bu."

Ned Beaumont, "Bu konudaki duygularını değıştirmedikçe hiçbir sakıncası yok," dedi. Gözleri de, sesi de dikti hâlâ. "Paul'a söz ettin mi bundan?"

"Mektuptan mı? Hayır. Bu sabah geldi, ben de Paul'u henüz görmedim."

Ned Beaumont zarfı masanın üstünden alıp paltosunun iç cebine koydu. Mektubun cebe girişini gören bağısıcının huzursuz bir durumu vardı, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont mektubu cebine koyup bir bağla cebinden ince, benekli bir puro çıkardıktan sonra, "Senin yerinde olsaydım ona bu konuda bir şey söylemezdim," dedi. "Zaten bağında yeteri kadar dert var."

Farr, Ned Beaumont daha sözlerini bitirmeden, "Tabii, Ned, nasıl istersen," diyordu.

Bundan sonra bir süre konuşmadılar; Farr masasının köşesine bakıyordu, Ned Beaumont da düğüneli bir biçimde gözlerini Farr'a dikmişti. Bu sessizliği, bağısıcının masasının altından gelen hafif bir zil sesi bozdu.

Farr telefonu kaldırıp, "Evet... Evet," dedi. Sarkık alt dudağı ağır ağır üst dudağını sardı ve kanlı yüzü leke leke kızarmaya başladı. "Bok değil!" diye hırladı. "O orospu çocuğunu getirip gösterin, gene de olmazsa canına okuruz... Evet... Öyle yapın." Telefonun alıcısını hızla yerine çarpıp gözlerini Ned Beaumont'a dikti.

Ned Beaumont purosunu yakarken durmuştu. Bir elinde puro duruyordu. Öbür elinde tuttuğu çakmak yanıyordu. İki elinin arasında yüzü biraz ileriye çıkmıştı. Gözleri parlıyordu. Dilini dudaklarının arasına yerleştirdi, sonra geri çekti, hiç de zevk almadığını belli eden bir biçimde gülümsedi. "Haber mi var?" diye sordu alçak, inandırıcı bir sesle.

Bağısıcının sesi öfkeliydi: "Boyd West, Ivans'ı tanıyan ağabey. Konuşken aklıma geldi de, hâlâ tanıyabilecek mi diye bir baktırayım dedim. Artık emin olmadığını söylüyormuş, orospu çocuğu."

Ned Beaumont, bu haberi bekliyormuşasına bağını salladı. "Şimdi durum ne olacak?"

"Paçayı kurtaramaz," diye hırladı Farr. "Bir kere tanıdığını söyledi, jürinin önüne çıkınca da tanıdığını söyleyecektir. Getirtiyorum onu şimdi, işini bitirince de iyice uslu bir çocuk olmaya karar verecek."

Ned Beaumont, "Öyle mi?" dedi. "Ya olmazsa?"

Çalışma masası, bağısıcının vurduğu yumruğun etkisiyle titredi. "Olacak!"

Ned Beaumont'un buna pek inanmadığı belli oluyordu. Purosunu yaktı, çakmağını söndürüp cebine koydu, biraz duman üfleyip azıcık alaylı bir sesle sordu: "Tabii olacak, ama ya olmazsa? Ya Tim'e bir göz atıp, 'Bu adam olduğundan emin değilim,' derse?"

Farr masasını yumrukladı gene. "Yapamaz -ben ona yapacaklarımı yaptıktan sonra, olamaz. Tüm yapabileceği, jürinin karşısına geçip, 'Bu adamdı,' demek olacaktır."

Ned Beaumont'un yüzündeki alaycılık yok oldu ve biraz yorgun bir sesle konuştu: "Adanı tanıdığın konusundaki sözünden dönecek, sen de biliyorsun bunu. Peki, ne yapabilirsin? Yapabileceğin hiçbir şey yok, değil mi? Demek ki Tim Ivans'a karşı hazırladığın dava ayıvayı yedi. Çünkü dolu arabayı bıraktığı yerde buldun, iyi, ama arabayı kullanırken Norman West'i ezdiği konusunda elindeki tek kanıt, kardeşlemin sözleri. Francis öldüğüne, Boyd da

konuğnaktan korktuğuna göre, dava açacak hiçbir kanıtın yok demektir; sen de farkındasın bunun."

Yüksek ve öfkeli bir sesle Farr söze ba ladı:"Sanıyorsun ki k  ımın üstüne oturup-"

Puroyu tutan eliyle yapt ı sabırsız bir hareketle susturdu Ned Beaumont onu. " ter otur, ister ayakta dur, ister bisiklete bin," dedi. "Ayvayı yedin, sen de biliyorsun bunu."

" yle mi? Ben bu kentin ba savacıyım ve-" Farr birden sustu. Hafifçe öksürüp yutkundu. Gözlerindeki saldırganlık yok oldu, yerini önce  a ınlı a, sonra da korkuya benzer bir  ye bıraktı. Ku kulamı kanlı yüzünden gizleyemeyecek kadar endi elibir biçimde masanın üzerinden öne doğru eğildi: "Tabii, biliyorsun ki eğer sen- eğer Paul-yani herhangi bir neden varsa bunu yapmamam için- unutuveririz."

Hiç de zevk almadığını belli eden g l mseyi  Ned Beaumont'un dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırdı gene ve gözleri puro dumanının arasından parıldadı. AĞır ağır ba ını sallayarak hiç ho  olmayan, yavaş bir sesle konu tu:"Hayır, Farr, hiçbir neden yok, daha doğrusu senin sandığın gibi hiçbir neden yok. Paul seçimden sonra Ivans'ı salıverece ine söz verdi, ama ister inan ister inanma, Paul hiç kimseyi  ld rtmedi,  ld rtm    saydı da Ivans için de mezdi. Hayır, Farr, hiçbir neden yok, seninde böyle bir neden olduğunu d   nmeni istemem."

"Allaha kına Ned, yanlı  anlama beni," dedi Farr. "Bu kentte seni ve Paul'u benim tuttu um kadar tutan kimse yoktur, biliyorsun. Bilmelisin. S yledi imde hiçbir kötü (niyet yoktu, yalnız - bana g venebilece inizi anlatmak istedim, o kadar."

Ned Beaumont pek sevinmeyerek, " ok iyi," dedi, ayağa kalktı.

Farr da kalkıp kıpkırmızı elini uzatarak masasını dola tı "Acelen ne?" diye sordu. " tersen biraz bekle de  u West getirildiği zaman neler yapacak, bir görelim. Ya da" -saatine baktı- "Bu ak am ne yapacaksın? Birlikte yemek yiyelim istersen?"

"Kusura bakma, olmaz," diye kar ılık verdi Ned Beaumont, "Gitmem gerek."

Farr'ın elini yukarıdan a  ıya sallamasına izin verdi, daha sık uğraması ve bir ak am birlikte yemek yemeleri için yapt ı önerilerine de, "Peki, olur," diye mırıldanıp dı arı çıktı.

  

Ned Beaumont içeri girdiğinde, Walter Ivans, ustaba ı olarak  alı tı ı tahta kasa fabrikasında, çivi çakma makinelerini i etmekte olan bir sıra işçinin yanında duruyordu. Ned Beaumont' u hemen gördü, elini kaldırıp selamlayarak makinelerin arasındaki yoldan yanına geldi; ama Ivans'ın soluk mavi gözlerinde ve yuvarlak, sarı ıny z nde, belli etmeye  alı tı ından daha az bir sevinç vardı.

Ned Beaumont, "N'aber, Walt?" dedi ve hafifçe kapıya dönerek kısa boylu adamın elini sıkılmaktan, ya da uzattığı eli belirgin bir biçimde görmezlikten gelmekten kurtuldu. " u  amatadan uzakla alım."

Ivans, madenin madene çarpmasından çıkan gürültüye boğulan bir Çeyler söyledi; Ned Beaumont'un az önce girmiş olduğu kapıdan birlikte çıktılar. Dığarda, sağlam kalaslardan yapılmış bir platform vardı. Beğ metre kadar ağğıdaki sokağa tahta bir merdiven iniyordu.

Tahta platformun üzerinde durdular ve Ned Beaumont sordu: "KardeĖinekarĖı tanıklık edecek adamlardan birini dün akĖam temizlediler, biliyor musun?"

"E-evet, g-gazetede gördüm."

Ned Beaumont sordu: "Öbürü de Tim'i tanıyıp tanımayacağından emin değil, biliyor musun?"

"H-hayır, onu bilmiyordum. N-ned..."

Ned Beaumont, "Tanıyamazsa Tim'i salıverecekler, biliyor musun?" dedi.

"E-evet."

Ned Beaumont, "Pek gerektiği kadar sevinmiğebenzemiyorsun," dedi.

Ivans gömleğinin koluyla alnını sildi. "A-a-ama sevindim, N-ned, h-hem de çok sevindim."

"West'i tanır mıydın? Öldürüleni?"

"H-hayır, a-ama onu b-bir kez g-görmeye gitmiğtim, T-im'in üstüne p-pek varmasın diye."

"Ne dedi?"

"Olmaz dedi."

"Ne zaman oldu bu?"

Ivans ayaklarını kımıldatıp yeniyle yüzünü sildi gene. "I-i-iki üç g-gün önce."

Ned Beaumont usulca sordu: "Onu kim öldürmüğ olabilir, biliyor musun, Walt?"

Ivans bağınıhızla iki yana salladı.

"Onu kim öldürmüğ olabilir, biliyor musun, Walt?"

Ivans bağınısalladı.

Bir süre, Ned Beaumont, Ivans'ın omuzundan öteye düğüneli düğüneli baktı. On metre ötedeki kapının ardından çivi çakma makinelerinin tarakası, bir bağka kattan da testerelerin hırıltısı geliyordu. Ivans derin bir soluk alıp bıraktı.

Ned Beaumont'un bakış, kısa boylu adamın soluk mavi gözlerine yeniden döndüğünde daha bir ısınmıştı Biraz eğilip sordu: "Durumun iyi mi, Walt? Demek istediğim, birçok kiği kardeğinikurtarmak için West'i vurmuş olabileceğini düşüncektir. Nerde olduğunu-?"

"B-b-bütün gece kulüpteydim, saat sekizden s-sabah s-saat i-ikiye kadar," dedi Walter Ivans kekemeliğinin izin verdiği hızla. "Harry Sloss, B-ben Ferriss ve Brager o-oradaydılar."

Ned Beaumont güldü. "Kısmetlisin öyleyse, Walt," dedi neÇöyle.

Sırtını Walter Ivans'a çevirip tahta merdivenlerden sokağa indi. Walter Ivans'ın büyük bir dostlukla söylediği "Güle güle"ye kulak asmadı.

DÖRT

Ned Beaumont kasa fabrikasından dört sokak ötede bir lokantaya yürüyüp telefon etti. Daha önceden de aradığı aynı numarayı arayıp Paul Madvig'i istedi, bulamayınca da kendisini araması için haber bıraktı.

Kapısının yanındaki masada duran zarfların yanına yenileri konmuştu.Çapkasıyla paltosunu astı, bir puro vakti, mektuplarını alıp kırmızı koltukların en genişine oturdu. Açtığı dördüncü zarf baÇsavcının gösterdiği zarfa benziyordu, içindeki tek sayfa beyaz kâğıdın üzerinde daktiloyla yazılı selamsız imzasız üç cümle vardı:

Taylor Henry'yi öldürdükten sonra mı buldunuz, yoksa öldürüldüğünde orda mıydınız?

Ölüm olayını, niçin polis cesedi bulmadan önce bildirmediğiniz?

Suçsuzlara karÇı kanıtlar düzerek suçluları kurtarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Ned Beaumont, mektuba bakarak gözlerini kıstı, alnını kırıkÇırdı, bol bol puro dumanı üfledi. BaÇsavcının aldığı mektupla karÇılaÇırdı. Kâğıt ve kullanılan daktilo aynıydı; üç cümlelerin kâğıdın üzerine yerleÇtirililiÇbiçimleriyle posta damgalarının tarih ve saatleri de birdi.

Yüzünü buruÇturarak mektupları zarflarına yerleÇtirmek için cebine koydu, ama hemen sonra yeniden çıkarıp inceledi. Fazla hızlı içtiği purosunun bir yanı ötekinden çok yanımtıÇtı Yüzünü ekÇtirmek purosunu yanındaki masanın kenarına koyup sinirli parmaklarla bıyığını çekiÇtirmeye baÇladı. Mektuplar gene cebine koyup arkaya yaslandı, tırnaklarından birini yiyerek gözlerini tavana dikti. Parmaklarıyla saçlarını karıkÇırdı. Parmağının ucunu yakasıyla ensesinin arasında gezdirdi. Oturduğu yerde dikilip zarfları yeniden cebinden çıkardı, ama bakmadan cebine koydu gene. Alt dudağını kemirdi. Sonunda sabırsızca toparlanarak öbür mektuplarını okumaya baÇladı. Okuken telefon çaldı.

Telefona gitti. "Alo... Ha, n'aber, Paul, neredesin?.. Ne kadar kalacaksın orda?.. Çöy, peki, dönüÇte uğra... Tamam, burada bekliyorum."

Mektuplarına döndü.

BEÇ

Paul Madvig, sokağın karÇısındaki gri kilisenin çanları ikindi duasını çalarken Ned Beaumont'un evine geldi. NeÇyle, "Ne var ne yok, Ned, ne zaman döndün?" diyerek içeri girdi. Çi gövdesi yünlü kumaÇtan ğysiler içindeydi.

"Öğlene doğru," dedi Ned Beaumont, el sıkıÇırlarken.

"Çy gitti mi?"

Ned Beaumont mutlu bir gülümseyiÇle diÇlerinin kenarlarını gösterdi. "Çtediklerim oldu - hem de hepsi."

"Harika." Paul Madvig Çpkasını bir koltuğun üzerine atıp Çöminenin yanında duran bir baÇka koltuğa oturdu.

Ned Beaumont yerine döndü. "Ben yokken bir Çeyler oldu mu?" diye sordu. GümüÇ sürahinin yanında duran yarı boÇalmıÇ kadehini aldı.

"Kanalizasyon sözleşmsindeki karıÇıklığı düzelttik."

Ned Beaumont içkisinden bir yudum alıp sordu: "Fazla bir kesinti yapmak gerekti mi?"

"Çok fazla. Kazanç gereğinden çok daha az olacak, ama gene de seçimler böylesine yakinken ortalığın karıÇmasından daha iyidir. Önümüzdeki yıl Salem-Chestnut yollarının yapımından kurtarırız nasıl olsa."

Ned Beaumont baÇyla onayladı. SarıÇın adanın ileri uzatıp üst üste attığı ayak bileklerine bakıyordu. "Yünlü kumaÇla ipk çorap giymemelisin."

Madvig bacaklarından birini dimdik kaldırıp bileğine baktı. "Öyle mi? Çpeğın tene değiÇi hoÇuna gidiyor."

"Öyleyse yünlü giyme. Taylor Henry gömüldü mü?"

"Cuma günü."

"Cenazeye gittin mi?"

"Evet," dedi Madvig. Biraz utanarak ekledi: "Senatör gitmemi önerdi."

Ned Beaumont kadehini masanın üstüne koyup ceketinin dıÇ ğğüs cebinden çıkardığı beyaz mendili dudaklarına götürdü. "Senatör nasıl?" SarıÇın adama yan gözle, alaycılığını gizlemeden baktı.

Madvig utangaçlığını sürdürerek karÇılık, verdi: "Çydir. Öğleden sonra uzun süre oturduk orda."

"Evinde mi?"

"Hu."

"SarıGın bomba da orda mıydı?"

Madvig'in alnı kırırGıgibi oluverdi. "Janet oradaydı," dedi.

Ned Beaumont mendilini cebine yerleGtirirken gırtlğından tok, boğulurmuGısına bir ses çıkardı: "HmMMM. Demek Janet oldu artık. Bir Gşler yapabiliyor musun bari?"

Madvig toparlanmıGtı Gtifini bozmadan, "Onunla evleneceğimi düGünüyorum hâlâ," dedi.

"O da farkında mı bunun - yani onurlu bir niyetin olduğunun?"

"AllahaGkım be, Ned!" diye patladı Madvig. "Daha ne kadar sorguya çekeceksin beni?"

Ned Beaumont güldü, gümüGıçki sürahisini alıp salladı, kendine bir içki daha koydu. "Francis West'in öldürölmesi konuGundane düGünüyorsun?" diye sordu, içkisi elinde arkasına yaslandı.

Madvig bir an anlamamıG ğbi durdu. Sonra yüzü aydınlandı: "Ha, o dün gece Achland Caddesi'nde vurulan adam."

"O adam."

Hafif bir boGlukgeldi Madvig'in bakıGlarına. "Onu tanımıyordum ki."

Ned Beaumont, "Walter Ivans'ın kardeGine kaGı tanıklık edeceklerden biriydi," dedi. "Öbür tanık Boyd West de Gındi konuGmaktan çekindiğine göre, demek dava düGecek."

"Çok iyi," dedi Madvig, ama son sözcük ağzından çıkmadan gözlerine kuGku ğlmiGti. Bacaklarını toparlayıp öne eğildi. "KonuGmaktan mı çekiniyor?" diye sordu.

"Evet, ya da baGla bir deyimle, korkuyor."

Madvig'in yüzü dikkat kesilerek katılaGtı ve gözleri , mavi, taGgibi birer halka oluverdi. "Ne demek istiyorsun, Ned?" diye sordu gergin bir sesle.

Ned Beaumont bardağını boGaltıp masanın üstüne koydu. "Walt Ivans, ona Tim'i seçimlerden önce salıverdiremeyeceğini söyledikten sonra Shad O'Rory'ye gitti," dedi, ders anlatırmıGısına tekdüze bir sesle. "Shad da silahGörlerinden birkaçını West'leri Tim'e kaGı konuGnamaları için korkutmaya gönderdi. KardeGlerden biri korkmayınca da temizleyiverdiler."

Madvig yüzünü buruGturarak kaGı Gktı buna: "Tim Ivans'ın dertlerinden Shad'e ne?"

Ned Beaumont içki sürahisine uzanarak, "Peki, peki,olanları kestirmeye çalışıyordum, o kadar. BoG ve," dedi.

"Saçmalama Ned. Tahminlerine önem verdiğimi bilirsin. Aklını kurcalayan bir Gş varsa söyle."

Ned Beaumont kadehine içki doldurmadan sürahiye elinden bıraktı ve "Belki yalnız bir tahmin, Paul," dedi, "Ama durum bana Göyle görünüyor: Walt Ivans'ın senin için Üçüncü Bölge'de çalıştığını, kulübe üye olduğunu ve senden istese, kardeşinikurtarmak için elinden geleni yapacağını biliyor herkes. Herkes de -ya da birçokları- bu yüzden kardeşine kağıt tanıklık edenleri vurdurtup korkuttuğunu düşünmeye başlayacak. Çiğ dördümlükler -yani bugünlerde çekinmeye başladığın o kadın dernekleri, namuslu vatandaşlar, falan- hep böyle düşünücekler. Çiğ çindekilerse -yani böyle bir şeyi gerçekten yapmış olsaydın önemsemeyecek olanlar- aslını öğrenecekler. Yani senin adamlarından birinin yardım bulmak için Shad'e gittiğini, Shad'in de ona yardım ettiğini öğrenecekler. Çiğ, Shad'in seni soktuğu çıkmaz bu -yoksa seni çıkmaza sokmak için böyle zahmetlere katlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

Madvig diğlerinin arasından hırladı: "Katlanmaz olur mu o pezevenk!" Ayaklarının altındaki halıya iğnenmişyeğilbir yaprağa gözlerini dikmişti.

Ned Beaumont sarığın adama bir süre dikkatle baktıktan sonra konuşmasını sürdürdü: "Ayağını denk alman gereken bir nokta daha var. Belki olmayacak bir şey, ama Shad üstüne gitmeye kalkarsa, savunmasız kalırsın."

Madvig başını kaldırıp sordu: "Nedir?"

"Walt Ivans dün bütün gece, sabahın ikisine dek kulüpte idi. Seçim ya da Gölen kışlamasını saymazsan, her zaman kaldığından üç saat fazla bu. Anlıyor musun? Cinayet saatinde başka bir yerde -bizim kulübümüzde- olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Farzet ki" -Ned Beaumont'un sesi alçaldı; koyu gözleri yuvarlak ve ciddi idi- "Shad, West'i Walt'in öldürdüğünü gösterecek kanıtlar düzüp kazık atıyor ona. Senin kadın derneklerinle böyle olayları çatlatmaya boğmaktan hoşlanan herkes, Walt'in o sıralarda bizim kulüpte olduğunu palavra belleyecek, bu oyunu bizim hazırladığımızı sanacak."

Madvig, "Pezevenk," dedi. Ayağa kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Keçke seçimler ya bitmiş olsaydı, ya da çok sonra olsaydı."

"Bunların hiçbirisi olmazdı o zaman."

Madvig odanın ortasına doğru iki adım attı. "Allah belasını versin onun," diye mırıldandı, yatak odasının kapısının yanındaki sehpa da duran telefona gözlerini dikti. Soluk aldıkça geniş göğsü inip kalkıyordu. Ned Beaumont'a bakmadan, ağzının kenarından konuştu: "Bu işi engellemenin bir yolunu bul." Telefona doğru bir adım atıp durdu. "Boğ ve," deyip Ned Beaumont'a döndü. "Shad'i bu küçük kentimizden sepetleyeceğim galiba, hem de bu akşamdan başlayarak."

Ned Beaumont sordu: "Nasıl?"

Madvig sırıttı. "Göyle: Galiba, Rainey'e, Köpek Kulübesi, Cennet Bahçesi ve Shad'le arkadaşlarının ilgilendikleri tüm eğlence yerlerini kapattıracağım. Galiba bu işidomino devirir gibi, Rainey'e teker teker kapattırarak yaptıracağım; hem de hemen bu gece."

Ned Beaumont'un sesi kuşkuyla: "Rainey'i güç bir duruma sokuyorsun. Bizim polisler içki yasağını uygulamaya alıçık değiller. Pek hoşlarına gitmeyecek bu iş"

"Benim hatırım için bir kerecik yaparlar," dedi Madvig. "Bana gene de borçlu kalacaklarımı bile bile."

"Belki de." Ned Beaumont'un yüzüyle sesi hâlâ kuşkuyla. "Ama böyle bir toptancılık, maymuncukla açabileceğin kasayı dinamitlemek gibi bir şey."

"Yoksa aklında bir şey mi var, Ned?"

Ned Beaumont başını salladı. "Pek emin olduğum bira şey yok, ama bir iki gün beklemekte yarar var, hiç olmazsa."

Bu kez Madvig başını salladı. "Hayır," dedi. "Eylem istiyorum. Kasa açmak konusunda hiçbir bilgim yok, Ned, ama dövüştürmelerim -benim usulümde dövüştürme ki yumruğunu da çalıştırarak girişimden. Kurallara uygun boksu bir türlü öğrenemedim, her denediğimde de marizlendim. Bu yüzden Bay O'Rory'yi dinamitleyeceğiz."

ALTI

Gözlükleri koyu çerçeveli sıksa adam, "Yani o konuda endişe etmenize gerek yok," dedi. Kendinden emin bir tavırla koltuğunun arkasına yaslandı.

Solundaki adam -iri kemikli, uzun kumral bıyıklı, saçları dökük bir adam- ötekine, "Bana pek öyle ahım şahım bir şey gibi gelmiyor," dedi.

"Öyle mi?" Sıksa adam dönüp gözlüklerinin arkasından iri kemikli adama öfkeyle baktı. "Ama hiçbir zaman gerekmiyor, Paul'un ta bölgeme dek gelip-"

İri kemikli adam, "Hastır," dedi.

Ned Beaumont iri kemikli adama sordu: "Parker'i gördün mü, Breen?"

Breen, "Evet," dedi, "Beş diyor, ama sanırım iki daha koparırsınız."

Gözlüklü adam -ağuşlayıcı bir tavırla konuştu: "Çalışan artık."

Breen ağzının kenarından tatsızca bir söz attı ortaya: "Yaa? Sen kimden o kadarını çıkarabildin ki şimdiye kadar?"

Kalın meşekapıya üç kez vuruldu.

Ned Beaumont, tersine oturmuş olduğu iskemleden kalkıp kapıya yürüdü. Otuz santim kadar araladı.

Kapıyı çalan, dar alınlı, esmer, lacivert giysileri ütü isteyen bir adamdı. Odaya girmeye çalışmadı ve açık sesle konuşmaya çalıştı, ama heyecanından odadaki herkesin işitti söylediklerini: "Shad O'Rory ağıda. Paul'u görmek istiyor."

Ned Beaumont kapıyı örtüp döndü, sırtını kapıya dayayarak Paul Madvig'e baktı. Dar alınlı

adamın söyledikleri, odadaki on kişiden yalnız o ikisini etkilememiş gibi görünüyordu. Öbürleri de heyecanlarını açıkça göstermiyorlardı -bazılarının birdenbire kaskatı kesilmiş olmalarından anlaşıyordu bu yalnızca- ama hiçbirinin soluması az önceki gibi değildi.

Ned Beaumont, yinelemenin gereksizliğini bilmiyormuş gibi, sesine biraz da ilgi katarak konuştu: "O'Rory seni görmek istiyor. Ağzıdaymış."

Madvig saatine baktı. "Ona şu sırada işim olduğunu söyle, ama biraz beklerse görürüm."

Ned Beaumont başıyla onaylayıp kapıyı açtı. "Paul'un iş olduğunu söyle ona," dedi kapıyı vuran adama, "Ama biraz oyalanırsa, Paul onu görecek."

Madvig, dört köşe suratlı, sarı tenli bir adama Chestnut Sokağı'nın öte yanından daha çok oy alıp alamayacaklarını soruyordu. Dört köşe suratlı adam geçen seferkinden 'epey fazla' oy alacaklarını söylüyordu, ama gene de bunun muhalefeti rahatsız etmeye yetmeyeceğini anlatıyordu. Konuştuken, gözleri durmadan kapıya doğru kayıyordu.

Ned Beaumont yeniden pencerenin yanındaki iskemlesine oturup purosunu içmeye koyuldu.

Madvig başka bir adama, Hartwick adında birinin kampanyaya yapacağı yardımın ne kadar olabileceği konusunda bir soru yöneltti. Öbür adam gözlerini kapıdan uzak tutuyordu, ama verdiği karşılık anlamsızdı.

Ne Madvigle Ned Beaumont'un sakinlikleri, ne de konuşulan seçim işine verdikleri önem odada artan gerginliğin önünü alabiliyordu.

On beş dakika kadar geçtikten sonra Madvig ayağa kalkıp, "Eh, işlerimiz iyice kolaylandı denemez, ama durum düzeliyor," dedi. "Çabalarımızı sürdürürsek köşeyi döneriz." Kapıya yürüdü ve çıkan her adamın elini sıktı. Adamlar oldukça acele ediyorlardı.

İskemlesinden kalkmayan Ned Beaumont, odada yalnız ikisi kalınca sordu: "Kalayım mı, tüyeyim mi?"

"Kal." Madvig pencereye gidip güneş içindeki Çin Sokağına baktı.

"İki yumruk da çalışıyor mu?" diye sordu Ned Beaumont, kısa bir sessizlikten sonra.

Madvig başıyla onaylayarak pencereden döndü. "Başka bir bildiğim yok ki" -iskemleye tersine oturmuş adama çocuksu bir biçimde gülümsedi- "Belki bir de tekme atmasını bilirim."

Ned Beaumont bir şey söyleyecekti, ama kapı tokmağının çevrilirken çıkardığı ses susturdu onu.

Bir adam kapıyı açıp içeri girdi. Ortadan biraz uzunca boylu, ince yapılı, bu yüzden de yanıltıcı bir biçimde güçsüz görünen bir adamdı. Saçları pırıl pırıl ve apaktı, ama yaşı otuz beşin pek üstünde olamazdı. Gözleri çarpıcı, açık gri-mavi renkte, yüzü ince, uzun, ama çok düzgündü. Üstünde lacivert bir paltoya lacivert bir takım vardı ve kara eldivenli elinde kara bir melon taşıyordu.

Arkasından gelen adam aynı boyda, çarpık bacaklı bir serseriydi; geniş omuzlarının

yuvarlaklığında, kalın kollarının uzunluğunda, suratının düzlüğünde maymunu bir duruş olan bir adamdı. Bunun Çapkası -gri bir fötr Çapka-bağındaydı. Kapıyı örtüp üzerine yaslandı, ellerini kareli paltosunun ceplerine soktu.

Bu arada odanın içine doğru dört beş adım atarak ilk adam Çapkasını koltuklardan birinin üzerine bırakıp eldivenlerini çıkarmaya başladı.

Elleri pantolonlarının ceplerinde duran Madvig, dostça gülümsedi: "Nasılsın Shad?"

Ak saçlı adam, "iyiyim, Paul," dedi. "Sen nasılsın?" Güzel bir bariton sesi vardı. Çok hafif bir Gılanda Gıvesi sıziliyordu konuşmasında.

Madvig bağyla sertçe içiç ederek iskemlede oturan adamı gösterdi. "Beaumont'la tanıyor musun?"

O'Rory, "Evet," dedi.

Ned Beaumont da "Evet," dedi.

Birbirlerine selam vermediler ve Ned Beaumont iskemlesinden kalkmadı.

Shad O'Rory eldivenlerini çıkardı, paltosunun ceplerinden birine yerleştirip, "Siyaset başka iğ başka dedi. "Ben paramı sektirmeden ödedim bugüne dek, bundan sonra da ödemeye hazırım, ama paramın karışlığını isterim." Kulağa çok hoş gelen sesi, olsa olsa biraz daha içtenleştirmeli

"Ne söylemek istiyorsun?" dedi Madvig, bu konuyla pek ilgilenmiyormuşçasına.

"Bu kentteki polislerin çoğunun benden ve arkadaşlarımdan aldıkları parayla karınlarını doyurduklarını söylemek istiyorum."

Madvig masanın yanı başında oturdu. "Ee?" dedi aynı kayıtsız tavırla.

"Verdiğimin karşılığını istiyorum. Rahat bırakılmak için para ödüyorum. Rahat bırakılmak istiyorum."

Madvig güldü. "Satın aldığın polislerin daha çok para istedikleri için yakındığını mı anlatmak istiyorsun, Shad?"

"Doolan'ın bana, dün gece yerlerimi kapama emrinin doğrudan doğruya senden geldiğini söylediğini anlatmak istiyorum."

Madvig gene güldü, başını çevirip Ned Beaumont'la konuştu: "Sen ne dersin bu işe, Ned?"

Ned Beaumont hafifçe gülümsedi, ama bir şey demedi.

Madvig, "Ben ne diyorum, biliyor musun?" dedi. "Ben müfettiş Doolan'ın fazla çalıştığını düşünüyorum. Müfettiş Doolan'a uzunca bir izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Unutturma sakın."

O'Rory, "Korunma hakkımı satın aldım, Paul, karGılığını da istiyorum," dedi. "ÇaGka, siyaset baGka, ikisini ayrı tutalım."

Madvig, "Hayır," dedi.

Shad O'Rory'nin gözleri uzaklarda bir yerlere daldı. Biraz hüzünlü bir biçimde gülümsedi, konuGtuğunda ezgili, hafif Çılanda Çıvıli sesinde biraz da hüzün vardı. "Ölüm anlamına gelecek bu," dedi.

Madvig'in mavi gözleri cam gibiydi ve sesinde de, gözlerinden olduğu gibi, bir anlam çıkarmak zordu. "Ölüm anlamına getirirsen," dedi.

Ak saçlı adam baGyla onayladı. "Ölüm anlamına gelmek zorunda," dedi, gene hüzünlü bir sesle. "Senin tekmeni yiyemeyecek kadar önemliyim artık."

Madvig arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

Söylediklerine pek önem vermiyormuÇasına konuGtu: "Yiyip de oturamazsın belki, ama yersin gene de." Dudaklarını büzüp, aklına yeni gelmiÇ gibi: "Yemektesin," diye ekledi.

Shad O'Rory'nin gözlerindeki dalgınlık ve hüzün birden yok oldu. ğapkasını baGına geçirdi gene. Ceketinin yakasını düzeltti. Uzun, beyaz bir parmak uzattı Madvig'e doğru. "Köpek Kulübesini açacağım bu gece. Rahatsız edilmek istemiyorum. Sen beni rahatsız edersen ben de seni rahatsız ederim."

Madvig çapraz duran bacaklarını düzelterip masadaki telefona uzandı. Emniyet Müdürlüğünün numarasını çevirip emniyet müdürünü istedi. "Merhaba, Rainey... iyiyim, iyiyim. Seninkiler nasıl?.. Çy, iyi... Yahu, baksana bana, Rainey, Shad bu akÇam dükkânı açmayı düÇünüyormuÇgene diye duydum... Evet... Evet, öyle bir çarp ki ses gelsin... Tamam... Tabii. Hadi, eyvallah." Telefonu itip O'Rory'ye döndü: "Durumu anlayabildin mi Çindi? ÇÇin büyük, Shad. Sana buralarda ekmek yok artık."

O'Rory usulca, "Anladım," dedi, döndü, kapıyı açıp çıktı.

Paytak bacaklı serseri durup belli ede ede, tam önüne, halının üzerine tükürdü ve gözlerini, efelenerek, Ned Beaumont'la Madvig'e dikti. Sonra dıÇar çıktı.

Ned Beaumont mendiliyle avuçlarını sildi. Gözlerinde sorularla bakan Madvig'e bir Çy demedi. Ned Beaumont'un gözleri mutsuzdu.

Bir süre sonra, Madvig, "Ee?" dedi.

"YanlıÇ, Paul," dedi Ned Beaumont.

Madvig kalkıp pencereye yürüdü. "Tövbe tövbe," dedi omuzunun üstünden. "Hiçbir Çeyi beğenmez misin yahu sen?"

Ned Beaumont iskemlesinden kalkıp kapıya yürüdü.

Madvig pencereden dönüp öfkeyle sordu: "Gene bir abuk sabukluk edeceksin sen."

Ned Beaumont, "Evet," dedi ve odadan çıktı. AĞağıya indi, Çapkasını alıp Tahta Kulübe Kulübünü terk etti. Yedi sokak ötedeki gara yürüyüp New York'a bir bilet aldı ve gece treninde yer ayırttı. Sonra bir taksiye binip eve döndü.

YEDİ

Kapı çalındığında, gri giysiler içinde GiĞan, Çakılsız bir kadınla tombul, yeni yetme bir oğlan, Ned Beaumont'un gözetimi altında bir sandıkla üç deri bavulu hazırlamaktaydılar.

Kadın dizlerinin üzerinden inleyerek kalkıp kapıya yürüdü. Ardına kadar açtı. "Ooo, Bay Madvig," dedi. "Buyurun, buyurun."

Madvig, "Nasılsınız Bayan Duveen?" diyerek içeri girdi. "Her geçen gün daha da gençleşiyorsunuz." Sandıkla bavullara bir göz atıp oğlana döndü. "Merhaba, Charley. Hazır mısın çimento makinesinin başına geçmeye?"

Oğlan utana sıkıla gülümseyip, "Nasılsınız, Bay Madvig?" dedi.

Madvig gülücüğünü Ned Beaumont'a çevirdi. "Yolculuk mu var?"

Ned Beaumont kibarca gülümsedi. "Evet," dedi.

SarıĞın adam çevresine bir göz gezdirdi, bavullara, sandığa baktı gene, iskemlelerin üzerine yığılı giysilere, açık duran çekmecelere baktı. Kadınla oğlan içlerine döndüler. Ned Beaumont iskemlelerden birinin üstündeki yığından biraz solmuş ki gömleği alıp ayırdı.

Madvig sordu: "Yarım saat vaktin var mı, Ned?"

"Vakit çok."

Madvig, "Çapkanı al," dedi.

Ned Beaumont Çapkasıyla paltosunu aldı. "Doldura-bildiğiniz kadar doldurun," dedi kadına, Madvig'le kapıya doğru ilerlerken, "gerisini de öbür eĞayla yollarız."

Madvig'le birlikte aĞağı inip sokağa çıktılar. Güneye doğru yürüdüler. Bir süre sonra Madvig sordu: "Nereye gidiyorsun, Ned?"

"NewYork'a."

Bir ara sokağa saptılar.

Madvig sordu: "Temelli mi?"

Ned Beaumont omuz silkti. "Burayı temelli terk ediyorum."

Bir yapının kırmızı tuğladan arka duvarındaki yeĞiltahta kapıyı açıp içeri girdiler, bir

koridordan ilerleyip bir kapı daha açarak yarım düzine kadar adamın içki içmekte oldukları bir bara girdiler. Barmene ve içki içen adamların üçüne selam verip içinde dört masanın bulunduğu, dipte, küçük bir odaya geçtiler. Odada başka kimse yoktu. Masalardan birine oturdular.

Barmen bağıniçeri sokup sordu: "Her zamanki gibi bira mı, beyler?"

Madvig, "Evet," dedi, barmen gittikten sonra da: "Niçin?"

"Bu az geli m  k da içerinden bıktım," dedi Ned Beaumont.

"Benden mi, yani?"

Ned Beaumont bir    demedi.

Madvig de bir süre bir    demedi. Sonra i  geçirip, "Tam da buldun beni yüzüstü bırakacak zamanı," dedi.

Barmen açık renkli iki büyük birayla bir k se dolusu bretzel getirdi.  ıkıp kapıyı  rtt   nde, Madvig, "Ulan, ne geçimsiz herifsin, be Ned!" diye yakındı.

Ned Beaumont omuzlarını oynattı: "Aksini söylemedim hiçbir zaman." Barda ını kaldırıp içti.

Madvig bir bretzeli ufalamaktaydı. "Gerçekten gitmek istiyor musun, Ned?" diye sordu.

"Gidiyorum."

Madvig bretzel parçalarını masanın üstüne bırakıp cebinden bir  ek defteri çıkardı. Bir  ek yırttı içinden, öbür cebinden bir dolmakalem  ıkarpı çeki doldurdu. Havada yelpazeleyerek kuruttu ve masanın  zerine, Ned Beaumont'un önüne bıraktı.

Ned Beaumont çeke bakarak ba ınısalladı. "Paraya ihtiyacım yok, senin de bana hiçbir borcun yok," dedi.

"Var. Bundan çok daha fazla borcum var sana, Ned. Alırsan sevinirim."

Ned Beaumont, "Peki, sa ol," dedi ve çeki cebine koydu.

Madvig birasından içti, bir bretzel yedi, birasından içmeye hazırlandı gene, sonra bardağı masanın üstüne bırakıp sordu: "Kafanda bir    -bir terslik falan- mı var, demin Kul pte olanların dı ında?"

Ned Beaumont ba ınısalladı. "Benimle  yle konu amazsın. Kimse benimle öyle konu amaz."

"Yapma be, Ned. Bir    demedim ki."

Ned Beaumont bir    demedi.

Madvig birasından içti gene. "O'Rory olayında niçin yanıldığımı düğündüğünü söyler misin bana?"

"Bir yararı olmaz."

"Dene."

Ned Beaumont, "Peki," dedi, "ama bir yararı olmayacak." İskemlesini arkaya devirip bir elinde birası, öbüründe birkaç bretzel, "Shad dövüğüdür," dedi. "Dövüğü zorunda. Köğeye sıkıttımın adamı. Buradaki ekmek kapısını kapatmışın. Sürpriz oynamaktan başka çaresi yok. Bu seçimlerde senin düzenini bozabilirse, kazanmak için elinden geleni yapacak. Seçimi sen kazanırsan nasıl olsa gitmek zorunda. Polisi ona karşı kullanıyorsun. Polise karşı dövüğü zorunda ve dövüğü de. Demek ki asayiş durumunun iyice kötüleşmesi gibi bir durumla karşı karşıya kalacaksın. Bütün kent yönetimini yeniden seçtirmeye çalışıyorsun. Hemen seçim öncesinde üstesinden gelemeyecekleri bir asayiş bunalımıyla karşı karşıya kalırlarsa seçmenlere pek cazip gelmeyecekler. Yani-

"Ne yani, elpençe divan mı duracaktım önünde?" diye sordu Madvig, yüzünü ekşiterek.

"Öyle düğünmüyorum. Ama açık bir kapı bırakmalıydın ona, kaçabileceği bir yer bırakmalıydın. Sırtını duvara dayayıp sıkıttırmamalıydın."

Madvig'in yüzü daha da ekşidi "Senin dövüğüne biçiminden hiçbir şey anlamıyorum. Başlatma o. Bütün bildiğim de, birini köğeye kıstırdın mı, gidip işini bitiriverirsin. Bu yöntemin zararını görmedim şimdiye dek." Azıcık yüzü kızardı. "Yani ben Napolyon'um falan demeye getirmiyorum, Ned, ama eski BeğinciBölgede Packy Flood'ın ayak altına koğnaktan bugünkü fena olmayan durumuma geldim bu sayede."

Ned Beaumont bira bardağını boğazına iskemlesinin ön ayaklarını yere indirdi. "Bir yararı olmayacağını söylemişim," dedi. "Senin dediğin olsun. Eski Beğinci'de yürürse her yerde yürür diye düğünmeye devam et sen."

Madvig, sesinde biraz sitem, biraz da alçakgönüllülükle sordu: "Büyük bir politikacı olarak bana pek hayran değilsin, değil mi, Ned?"

Bu sefer de Ned Beaumont'un yüzü kızardı. "Öyle demedim, Paul."

"Ama sonuç aynı, değil mi?" diye üsteledi Madvig.

"Hayır, ama bu sefer keleş geldiğinden eminim. Önce Henrylerin ısrarlarına dayanamayıp Senatörü desteklemeyi kabul ettin. Al sana bir düğmanınüstüne gidip işini bitirme fırsatı, ama o düğmanın bir kızı var, toplumda belli bir yeri var, sen de-

"Kes, Ned," diye homurdandı Madvig.

Ned Beaumont'un yüzü ifadesizleşti birden. Ayağa kalkıp, "Eh, bana müsaade," diyerek kapıya döndü.

Madvig hemen arkasından ayağa kalkıp elini omuzuna koydu, "Bekle, Ned," dedi.

Ned Beaumont, "Çek elini üstümden," dedi. Dönüp bakmadı.

Madvig öbür elini Ned Beaumont'un koluna koyarak kendine doğru çevirdi. "Bana bak, Ned," diye bağıladı.

Ned Beaumont, "Dokunma," dedi. Dudakları kaskatı, renksizdi.

Madvig, Ned Beaumont'u sarstı. "Salaklık etme, Ned. Senle ben-"

Ned Beaumont sol yumruğunu Madvig'in ağzına vurdu.

Madvig ellerini Ned Beaumont'un üstünden çekerek iki adım geriledi. Belki üç nabız atışı kadar bir süre ağzı açık, Çığkınılık içinde kaldı. Sonra suratı öfkeyle karardı, çenesinde sert yumrular çıkaracak kadar sıkı kapadı ağzını.

Yumruklarını sıktı, omuzlarını yuvarlayarak ileriye doğru sallandı.

Ned Beaumont'un eli uzanıp, masanın üstündeki ağır bira bardaklarından birini kavradı, ama masadan kaldırmadı. Bardağı almak için azıcık masaya doğru eğilmişti Onun dıÇında, sarıÇın adamın karÇısında dimdikti. Yüzü incecik ve kaskatıydı, ağzının kenarlarında beyaz gergin çizgiler vardı. Siyah gözlerini öfkeyle Madvig'in mavi gözlerine dikmiÇti

Birbirlerine bir metreden az uzaklıkta öylece durdular: biri sarıÇın, uzun boylu ve yapılı, iyice öne eğilmiÇ, iri omuzları yuvarlanmıÇ, iriyumrukları sıkılı; öbürü kara saçlı, kara gözlü, uzun ve ince, gövdesi hafif yana dönmüÇve döndüğü yandaki eli ağır bir bira bardağının sapını kavramıÇ. Odada soluklarından baÇka ses yoktu. Çince kapının arkasındaki bardan da ses gelmiyordu: ne bardak Çıngırtısı, ne konuÇma sesleri, ne su Çapıtısı.

Dolu dolu iki dakika geçtikten sonra Ned Beaumont elini bira bardağından çekti ve Madvig'e sırtını döndü. Ned Beaumont'un yüzünde hiçbir Çey deĞiÇmedi, yalnız Madvig'inkilerden uzaklaÇan gözleri artık öfkeli deĞil, soğuk ve katıydılar. Acelesiz bir adım attı kapıya doğru.

Madvig derinden gelen, boğuk bir sesle konuÇtı: "Ned."

Ned Beaumont durdu. Yüzü daha da solgunlaÇtı Dönmedi.

"Deli pezevenk," dedi Madvig.

Ned Beaumont ağır ağır döndü.

Madvig elini uzatıp ayasıyla Ned Beaumont'un suratını yana doğru itti; Ned Beaumont'un dengesi bozuldu, düÇnemek için ayağını yana atıp eliyle masadaki iskemlelerden birine tutundu.

"Seni eÇk sudan gelene kadar ıslatsam yeridir," dedi Madvig.

Ned Beaumont utanarak gülümseyip tutunmakta olduğı iskemleye oturdu. Madvig karÇısına yerleÇip boÇ bira bardağını masaya vurdu.

Barmen kapıyı açıp bağıniçeri soktu.

"Bira getir," dedi Madvig.

Aralık kapının ardındaki bardan konuğna sesleri, birbirlerine ve masalara çarpan bira bardaklarının Ėngirtısı ^itiliyordu.

4. KÖPEK KULÜBESĖ

BİR

Yatağında kahvaltı etmekte olan Ned Beaumont, "Gir," diye seslendi, dığ kapı açılıp kapandıktan sonra da: "Evet?"

Pes perdeden boğuk bir ses oturma odasından sordu: "Nerdesin, Ned?" Ned Beaumont karĖılık veremeden boğuk sesin sahibi yatak odasının kapısına gelmiÇ, "ĖiniĖ, ha," diyordu. Soluk, dört köğeyüzündeki geniğ, lalın dudaklı ağzının kenarından bir sigara sarkan, cıvıl cıvıl kısık gözlü, yapılı bir delikanlıydı.

"N'aber, Whisky," dedi Ned Beaumont. "Çek bir koltuk."

Whisky çevresine bakındı. "Fena değıl," dedi. Ağzındaki sigarayı çıkarıp bağıniçevirmeden omuzunun üstünden arkasındaki salonu gösterdi. "Bavullar nesi? Tağınyor musun?"

Ned Beaumont cevap vermeden ağzındaki çırpılmığyumurta lokmasını iyice çiğneyip yuttu. "DüÇünüyorum."

Whisky, "Öyle mi?" deyip yatağı dönük koltuklardan birine yanağıtı Oturdu. "Nereye?"

"New York'a belki."

"Belkisi ne oluyor?"

Ned Beaumont, "Biletim var," dedi.

Whisky sigarasını, külünü yere silktikten sonra, ağzı-n sol köÇesine yerleğıtirdi. Burnunu çekti. "Ne kadar kalacaksın?"

Ned Beaumont'un kahve fincanı tepsiyle ağzı arasında u;r yerdeydi. Üzerinden soluk yüzölü delikanlıya düğünceli düğünceli baktı. "Bilet yalnız gidiğ," dedi sonunda. Kahvesini içti-

Whisky gözlerini daha da kısararak baktı Ned Beaumont'a: gözlerinin biri tamamen kapanmığ, öteki incecik bir parılıya dönüğnüğtü. Sigarayı ağzından alıp' yere biraz daha kül döktü. Ėten bir hava geldi boğuk sesine. "Gitme^ den önce Shad'e bir görünsene," diye önerdi.

Ned Beaumont fincanını bırakıp gülümsedi. "Shad'le dostluğumuz ona veda etmeden

gidersem kalbini kıracak kadar yakın değil."

"Sorun o değil," dedi Whisky.

Ned Beaumont kucağındaki tepsiyi bağıcu masasına koydu. Yan dönüp yastıklara dayadığı dirseğinin üzerine yaslandı. Battaniyeleri iyice göğsüne çekti. Sordu: "Neymiğ pek sorun?"

"Sorun u k Shad'le sen birlikte iyapabilirsiniz."

Ned Beaumont bağıınısalladı. "Sanmam."

"Yanılamaz mısın?" diye sordu Whisky.

"Tabii," dedi yataktaki adam. "1912'de bir kere yanılmığım. Hangi konudaydı, hatırlamıyorum."

Whisky kalkıp tepsideki tabaklardan birine sigarasını söndürdü. Yatağın yanında, masanın yakınında durarak konuğı: "Bir denesene Ned."

Ned Beaumont alnını kırığırdı. "Vakit kaybı be, Whisky. Shad'le geçinemeyiz gibi geliyor."

Whisky gürültüyle diğlerinden birini emdi. Dudaklarının yere bakan kenarları, çıkardığı sese ağığalayıcı bir hava verdi. "Shad'le geçinirsiniz gibi geliyor."

Ned Beaumont gözlerini iyice açtı. "Ya?" diye sordu. "O mu gönderdi seni buraya?"

"Tabii, ya," dedi Whisky. "O göndermese burda böyle durup konuğıbilir miydim?"

Ned Beaumont gözlerini kıstı gene. "Niye?"

"Çünkü birlikte iyapabileceğinizi düğünüyor."

"Yani," dedi Ned Beaumont, "onunla iyapmak isteyeceğimi nerden çıkarıyor?"

Whisky yüzünü ekğıti. "Dalga mı geçiyorsun, Ned?"

"Hayır."

"Allah Allah, sanki herkes Paulle dün Pip Carson'un yerinde birbirinize girdiğınızı bilmiyor."

Ned Beaumont bağıınısalladı. "Ondan demek," dedi usulca, kendi kendine konuğıyormuğasına.

"Ondan," dedi boğuk sesli adam. "Shad, Paul'un ona kötü davranmasından yana olmadığı için kapığıtınızı biliyor. Yani kafanı kullanırsan, Shad'in gözbebeğisin bu sıralar."

Ned Beaumont düğüneli düğüneli konuğı: "Bilmiyorum. Burdan ayrılmak istiyorum, büyük arı özledim."

"Kafanı kullan," dedi Whisky. "Büyük Çar seçimlerden sonra da orda. Oyalan biraz buralarda. Shad'de para bok gibi, biliyorsun, Madvig'i alaÇğı etmek için de avuç avuç harcıyor. Oyalan biraz da payını al."

"Eh," dedi Ned Beaumont, "bir görüÇmenin zararı olmaz herhalde."

"Tabii olmaz," dedi Whisky neÇyle. "Hadi, bezini bağla da gidelim hemen."

Ned Beaumont, "Tamam," deyip yataktan kalktı.

ÖÖ

Shad O'Rory ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. "HoÇgeldin, Beaumont," dedi. "Çapkanı paltonu çıkar, nereye istersen bırak." TokalaÇmaya yanaÇmadı.

Ned Beaumont, "Günaydın," diyerek paltosunu çıkarmaya baÇladı.

Whisky, kapı aralıÇından, "Hadi beyler, sonra görüÇeeğiz," dedi.

O'Rory, "GörüÇeeğiz," dedi ve Whisky kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Ned Beaumont paltosunu divanın kolluÇuna koydu, Çapkasını üstüne yerleÇtiripyakınlarına oturdu. Meraksız gözlerle O'Rory'ye baktı.

O'Rory, derin, bodur, donuk Çarap ve altın rengindeki koltuÇuna döndü. Bacak bacak üstüne atıp ellerini -parmak uçları birbirine deÇecek biçimde- üstte kalan dizinin üzerine yerleÇtirdi. HeykeltıraÇ elinde çıkmıÇ gibi biçimli baÇınıgöğsüne indirip çakır gözleriyle kaÇlamın altından Ned Beaumont'a baktı. KulaÇa hoÇgelen Çılanda Çivesiyle, "Paul'u ikna etmeye çalıÇtığın için sana teÇekkür borÇluyum-" diye baÇladı.

"Değilsin," dedi Ned Beaumont.

O'Rory sordu: "Değil miyim?"

"Değilsin. Onunla birlikteydim o sıralar. Kendi iyiliÇi için söylemiÇim söylediklerimi. YanlıÇ ınadığını düÇünüyorum."

Usluca gülümsedi O'Rory. "YanlıÇ ınadığını anlayacak yakında."

Bir süre sessizlik oldu aralarında. O'Rory koltuÇuna yarı gömülmüÇ, Ned Beaumont'a gülümsüyordu. Ned Beaumont divana oturmuÇ, düÇünderi konusunda en ufak bir ipucu vermeyen gözlerle O'Rory'ye bakıyordu.

Sessizlik, O'Rory'nin, "Whisky sana neler anlattı?" diye sormasıyla bozuldu.

"Hiç. Beni görmek istediğini söyledi."

"O kadarı doÇru," dedi O'Rory. Parmak uçlarını birbirlerinden ayırıp bir ince elin ayasını

ötekinin arkasına vurdu usulca. "Paul'la kesinkes bozuştunuz doğru mu?"

"Biliyorsun sanmıyorum," diye karşılık verdi Ned Beaumont. "Beni o yüzden çağırttığını sanmıyorum."

"Gitim," dedi O'Rory, "ama aynı şey değil. şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Cebimde New York'a bir bilet var ve bavullarım hazır."

O'Rory elini kaldırıp kaygan, ak saçlarını düzeltti "Buraya New York'dan gelmiştin, değil mi?"

"Nerden geldiğimi kimseye söylememi."

O'Rory elini saçlarından çekip itiraz eder küçük bir hareket yaptı. "Kimin nerden geldiğine önem verecek bir adam olduğumu sanmıyorsun herhalde?"

Ned Beaumont bir şey demedi.

"Ama nereye gideceğine önem veriyorum," dedi ak saçlı adam, "ve işler benim istediğim gibi giderse, daha bir süre New York'a gitmeyeceksin. Burda kalmakla çok şey kazanabileceğini düşünüyor musun hiç?"

"Hayır," dedi Ned Beaumont. "Ya da hiç değilse Whisky gelene dek düşünmemi."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Seni dinliyorum."

O'Rory elini saçına götürdü gene. Çakır gözleri dostça ve kurnazca bakıyordu. "Ne kadardır hurdasın?"

"On beş."

"Paul'la içtiğiniz su kaç zamandır ayrı gitmiyor?"

"Bir yıldır."

O'Rory başını salladı. "Ve onu çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Benim çok içime yarayacak şeyler biliyorsundur," dedi O'Rory.

Ned Beaumont tekdüze bir sesle konuştu: "Teklifte bulun."

O'Rory koltuğunun derinliklerinden kalkıp Ned Beaumont'un girdiğinin karşısındaki kapıya gitti. Kapıyı açtığında bir İngiliz buldog köpeği salınarak içeri girdi. O'Rory koltuğuna döndü. Köpek donuk çarp ve altın engindeki koltuğun önüne, halının üzerine uzanıp anlamaz bakışlarını efendisine dikti.

"Sana önerebileceğim Çeylerden biri," dedi O'Rory, "paul'dan katmerli bir intikam almak."

"Çgilendirmiyor," dedi Ned Beaumont

"Çgilendirmiyor mu?"

"Bana kalırsa ödeÇtk."

O'Rory baÇınıkaldırdı. Usulca sordu: "Ve ona zararı dokunacak bir Çy yapmak istemezsin, öyle mi?"

"Öyle demedim," diye karÇılık verdi Ned Beaumont, biraz sinirli. "Ona zarar getirmek beni rahatsız etmez, ama ne zaman istesem kendi hesabıma yaparım ve senin de bana böyle bir öneriyle özel bir fırsat verdiğini düÇünne istemem."

O'Rory baÇındostça salladı. "Bana göre hava hoÇ,"dedi. "Demek ki zarar verilmiÇ. Gaç Henry'yi niçin temizledi?"

Ned Beaumont güldü. "Ağır ol," dedi. "Teklifte bulunmadın daha. Ne güzel köpek bu. Kaç yaÇında?"

"Sınırdı. Yedi yaÇında." O'Rory ayağını uzatıp ucuyla köpeği okÇadı. Köpek tembel tembel kuyruğunu oynattı. "ğuna ne dersin? Seçimden sonra sana bu eyaletin en kral kumarhanesini açıp aklına gelebilecek her garantiyle istediğin gibi iÇletne bırakırım."

"Eğer'e bağılı bir öneri bu," dedi Ned Beaumont, hafif canı sıkkın bir tavırla. "Yani eğer seçimi kazanırsan. Her neyse, bırak seçim sonrasını, seçime kadar bile burda kalmak isteyip istemediğimden emin değilim."

O'Rory pabucunun ucuyla köpeğin burnunu okÇamay bıraktı. BakıÇarını yeniden Ned Beaumont'a kaldırıp baygın baygın gülümsedi ve sordu: "Seçimi kazanmayacağımızı mı düÇünüyorsun?"

Ned Beaumont gülümsedi. "Sen de bahse girmezsin bu konuda."

O'Rory, hâlâ baygınca gülümseyerek, bir soru daha sordu: "Benimle iÇyapmaya pek hevesli değilsin, değil mi, Beaumont?"

"Değilim." Ned Beaumont ayağa kalkıp Çapkasını aldı. "Zaten fikir benden çıkmamıÇtı" Sesi sıradan, yüzü kibarca ifadesizdi. "Vakit kaybından öteye gitmeyeceğini söylemiÇtim Whisky'ye."

"Otur," dedi ak saçlı adam. "KonuÇunz gene de, değil mi? Belki de bir yerlere varırız bitmeden, kimbilir."

Ned Beaumont durakladı, omuzlarını oynattı hafifçe, sonra Çapkasını çıkarıp paltosuyla birlikte divanın üzerine koyup yanı baÇlama oturdu.

O'Rory: "Sana Çuanda nakit on bin kâğıt veririm," dedi, "ve Paul'u yenersek seçim akÇamı

on bin kâğıt daha veririm ve kumarhane önerimi açık tutarım: ister kabul edersin, ister etmezsin."

Ned Beaumont dudaklarını büzüp çatık kağıtların altından kara kara baktı O'Rory'ye. "Fitnelememi isteyeceksin, tabii," dedi.

"Onunla ilgili bildiğin her şeyi Observer gazetesine vermeni istiyorum -kanalizasyon kontratları, Henry'nin nasıl ve niçin öldürüldüğü, geçen kışki o Shoemaker dalgası, kent yönetimini nasıl elinde tuttuğu, falan."

"Kanalizasyon hikâyesinde bir bok yok," dedi Ned Beaumont, kafası başka düşüncelerle doluymuş gibi konuşarak. "Çiğ kokusu çıkmasını diye kârdan vazgeçti."

"Çey, peki," dedi O'Rory, kendinden emin. "Ama Taylor Henry olayının arkasında bir şeyler var."

"Evet, oradan enseleyebiliriz," dedi Ned Beaumont, alnını kırıştırarak, "ama Shoemaker olayını kullanabilir miyiz, bilmiyorum" -durakladı- "kendi başımı belaya sokmadan yani."

"Olur mu öyle şey, canım," dedi O'Rory hemen. "Bıraktık o konuyu. Başka neler var?"

"Belki tramvay kontratının yenilenmesi hikâyesinden bir şey çıkar, bir de o geçen yılki tapu dairesi belası. Ama önceden iyice araştırmamız gerek."

"Bizim için de çok yararlı olur," dedi O'Rory. "Hinkle'a söylerim -Observer'deki herife-bütün bunları bir hale yola soksun. Sen anlat, bırak ona yazsın. Taylor Henry hikayesiyle başlarız. En çarpıcısı o."

Ned Beaumont başparmağının tırnağıyla bıyığını düzeltip, "Belki," dedi.

Shad O'Rory güldü. "Yani önceden on bin dolarla başlaalım mı demek istiyorsun?" diye sordu. "Belki de haklısın." Ayağa kalkıp az önce köpeği içeri almak için açtığı kapıya yürüdü. Kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı. Köpek başını çevirip ona baktı.

Ned Beaumont bir puro yaktı. Köpek başını çevirip baktı ona.

O'Rory elinde yeşilyüz dolarlıklardan oluşan kalın bir desteye içeri girdi; parayı tutan kahverengi çaridinin üzerinde mavi mürekkeple 10.000 yazılıydı. Desteyi öbür eline çarparak, "Hinkle burada mı," dedi. "Gelmesini söyledim."

Ned Beaumont alnını kırıştırdı. "Kafamı toparlamam için biraz zaman gerekli."

"Aklından geçtiği gibi anlat Hinkle'a. O biçimlendirir."

Ned Beaumont başıyla onayladı. Purosunun dumanını üfleyip, "Evet," dedi, "Öyle yapabilirim."

O'Rory para destesini uzattı.

Ned Beaumont, "Sağol," diyerek paraları alıp ceketinin iç cebine yerleştirdi. Dümdüz göğsünde, ceketinin içinden bir kabarıklık oluştu.

Shad O'Rory, "Sen de sağol," deyip koltuğuna döndü.

Ned Beaumont puroyu ağzından çıkardı. 'Aklıma gelmiştik sana söylemek istediğim bir şey vardı," dedi. "West cinayetini Walt Ivans'ın üstüne atmak, içini olurlarına bırakmak kadar rahatsız etmez Pau'u."

O'Rory bir an Ned Beaumont'a merakla bakarak sordu: "Niçin?"

"Paul cinayet saatinde kulüpte olduğunu söylemesine izin vermeyecek."

"Yani adamlarına Ivans'ın orada olduğunu unutmalarını mı söyleyecek?"

"Evet."

O'Rory diliyle çık-çık edip sordu: "Ivans'a bazı numaralar çekeceğimi nereden anladı?"

"Anladık içte, anım."

O'Rory gülümsedi. "Yani sen anladın," dedi. "Paul böyle kurnaz değildir."

Ned Beaumont alçakgönüllü bir hareket yapıp sordu: "Nasıl bir numara çektiniz ona?"

O'Rory güldü. "Salağı, cinayette kullanılan tabancaları satın almaya Braywood'a gönderdik." Gri-mavi gözleri birden katılaştı, keskinleşti. Sonra alaycı oldular gene. "Canım, madem Paul olay çıkarmaya karar verdi, bunların önemi kalmadı artık. Ama bana sataşması hep bundan çıktı, değil mi?"

"Evet," dedi Ned Beaumont, "Ama gene de eninde sonunda olacaktı bu iş Paul'un düğününe göre, seni adam eden kendisi, dolayısıyla da onun kanadının altında kalman ve onu devirecek kadar büyümemen gerekiyor."

O'Rory usulca gülümsedi. "Beni adam ettiğine bin pişman olacak olan da benim," dedi. "Çerise-"

Kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Bol gri giysiler içinde genç bir adamdı. Kulakları ve burnu çok iriydi. Kahverengi saçları uzamıştı ve kirli yüzü yağının gerektirmediği ölçüde çizgiliydi.

"Gel, Hinkle," dedi O'Rory. "Bu Beaumont. Sana anlatacakları var. Biçim verip bana bir göster yazdığını, yarınki gazetede bir patlatmaya bağlayalım bakalım."

Hinkle çürük dişlerini göstererek gülümsedi ve kibar, ama anlaşmaz birkaç söz söyledi Ned Beaumont'a.

Ned Beaumont ayağa kalkarak, "Gör," dedi. "Eve gidip çalışmaya bağlayalım öyleyse."

O'Rory başını salladı. "Burada olsa daha iyi olur."

Ned Beaumont Çapkasıyla paltosunu alırken gülümsedi ve, "Kusura bakma," dedi, "Ama telefon falan bekliyorum. ğapkanı al, Hinkle."

Hinkle, korkarak, hiçbir Ğy demeden yerinde durdu.

O'Rory, "Burada kalman gerekecek, Beaumont," dedi. "Bağına bir Ğy gelmesine izin veremeyiz. Burada sağlamdasın."

Ned Beaumont en güzel gülücüğünü sundu. "Endiğen pıadansa" -elini ceketinin iç cebine sokup çıkardı- "Ben istediklerini verene dek sende kalsın."

"Hiçbir Ğyden endiğe ettiğim yok," dedi O'Rory sakın bir biçimde. "Ama Paul bana geldiğini duyarsa, bağınbelaya girer, ben de nallanmanı göze alamam."

"Çaresiz alacaksın," dedi Ned Beaumont. "Ben gidiyorum."

O'Rory, "Hayır," dedi.

Ned Beaumont, "Evet," dedi.

Hinkle birden dönüp odadan çıktı.

Ned Beaumont dönüp öbür kapıya, içeri girdiği kapıya doğru, dimdik, acele etmeden yürüdü.

O'Rory ayakucunda duran buldoğa bir Ğyler söyledi. Köpek hantal bir aceleyle ayaklanarak Ned Beaumont'un yanından geçip kapıya gitti.

Ned Beaumont dudaklarını kısıarak gülümseyip gene O'Rory'ye döndü. Yüz dolarlıklardan oluğan dıte Ned Beaumont'un elindeydi. Elini kaldırdı. "Al Ėunu dabir tarafına sok," dedi, para destesini O'Rory'ye fırlattı.

Ned Beaumont'un kolu inerken, buldoğun hantal sıçrayığyla karĖılaĖtıKöpeĖin diğler bileğine kenetlendi. Darbe Ned Beaumont'un gövdesini sola doğru itti, köpeğin ağırlığını kolundan atmak için tek dizinin üstüne çöktü.

Shad O'Rory koltuğundan kalkıp Hinkle'ın çıktığı kapıya gitti. Kapıyı açıp, "Bir dakika gelsenize," diye seslendi. Sonra, hâlâ dizüstü oturup kolunu köpeğin çekiğtirmesine karĖı koymamaya alığtırma çabasındaki Ned Beaumont'a yaklaÇtı Köpek dört bacağına da germiğ, kolu iyice kavramıÇ, nedeyse yere yapıĖmĖtı.

Odaya Whiski'yle iki adam daha girdi. Biri, Shad O'Rory'ye Tahta Kulübe'ye geldiğinde eğlık eden maymunsu, çarpık suratlı, on dokuz-yirmi yağlamda kumral bir oğlandı. Asık suratlı oğlan gidip Ned Beaumont'un arkasına, onunla kapının arasına yerleğti. Çarpık bacaklı serseri sağ elini Ned Beaumont'un sol koluna, köpeğin kavramıÇ olduğu koluna koydu. Whisky, Ned Beaumont'la öbür kapının arasında, ortalarda bir yerde durdu.

Sonra O'Rory köpeğe, "Patty!" dedi.

Köpek, Ned Beaumont'un bileğini bırakıp yalpalayarak efendisine doğru gitti.

Ned Beaumont ayağa kalktı. Yüzü solgun ve terden sırlıslıklamdı. Ceketinin paralanmış yeline, bileğine, elinden akan kanlara baktı. Eli titriyordu.

O'Rory, kulağa hoş gelen Gılanda Gıvesyle konuştu: "Arandın."

Ned Beaumont gözlerini bileğinden kaldırıp ak saçlı adama baktı. "Evet," dedi. "Buradan gitmeme engel olmak için de beni daha çok arandırman gerekecek."

ÜÇ

Ned Beaumont gözlerini açıp inledi.

Pembe yanaklı, kumral saçlı oğlan dönüp omuzunun üstünden hırladı: "Sus ulan, orospu çocuğu."

Maymuna benzeyen esmer adam, "Rahat bırak onu, Rusty," dedi. "Belki gene çıkmaya çalışır dabiliriz daha eğleniriz." Parmaklarının GıGmG boğumlarına baktı. "Kâğıtları dağıt."

Ned Beaumont, Fedink'le ilgili bir Gıler mırıldanarak ayağa kalktı. ÇarGıfısız, battaniyesiz, dar bir yatağın üzerine uzanmıştı gılte kan içindeydi. Yüzü GıGmG, zılmıGıkanamıştı PıhtılaGmG kan gömleğinin yeline köpeğin ısırıldığı bileğine yapıGırmıGıve eli kurumuGı kanlarla kaplıydı- Sarı ve beyaz renkli küçük bir yatak odasıydı; odada iki iskemle, bir masa, bir komodin, bir duvar aynası, yatağın yanında da Fransız iGı beyaz çerçeveli üç taGı baskısı resim vardı. Yatağın ayakucunun karGısında açık duran kapıdan beyaz fayanslı bir banyo görünüyordu. Bir kapı daha vardı, kapalıydı. Pencere yoktu.

Maymuna benzeyen esmer adamla pembe yanaklı, kumral saçlı oğlan iskemlelere oturmışlar, masada iskambil oynuyorlardı. Masanın üstünde kâğıt ve yirmi dolar kadar bozuk para vardı.

Ned Beaumont, derinden gelen bir öfkeyle donuk donuk parlayan gözlerini iskambil oynayan adamlara dikti, sonra yataktan kalkmaya baGıladı. Yataktan kalkmak güç bir iGı onun için. Sağ kolu hiçbir iGıyaramıyor, öylece sarkıyordu. Bacaklarını yatağın kenarından aGı sol eliyle itmek zorundaydı ve iki kez yan üstü devrilip sol eline dayanarak kendini toparlamak zorunda kaldı.

Maymuna benzeyen adam bir kez baGını iskambillerden kaldırıp sırtarak alaycı bir sesle sordu: "Nasıl gidiyor, birader?" Bunun dışında, masadaki iki adam yalnız bıraktılar onu.

Sonunda, titreyerek, yatağın yanı baGında yakta durmayı baGadı. Sol elini yatağa dayayıp dengesini koruyarak, yatağın ayakucuna kadar yürüdü. Orada dikleGip, gözlerini ileriye dikerek, sallana sallana kapalı kapıya doğru yürüdü. Kapıya yaklaGına sendeleyip dizüstü yere düGü, ama son anda ileri attığı sol eli kapının tokmağını kavradı ve güçlkle ayaküstü durmayı baGadı gene.

Maymuna benzeyen adam kâğıtlarını özenle masanın üstüne bırakıp, "Dur," dedi.

Olağanüstü güzellikteki diğlemini ortaya çıkaran gülümseyiği bu diğerin doğal olmadıklarını belli edecek kadar geniş. Gidip Ned Beaumont'un yanında durdu.

Ned Beaumont, kapının tokmağını çekiçliyordu.

Maymuna benzeyen adam, "Dur bakalım, Abraka-dabra!" dedi, bütün ağırlığını koyarak sağ yumruğunu Ned Beaumont'un gözüne vurdu.

Ned Beaumont duvara kadar gitti. Önce başının arkası duvara çarptı, sonra bütün gövdesi çarptı, sonra da duvardan yere kaydı.

Elma yanaklı Rusty, elinde kâğıtları, neşsiz, duygusuz bir sesle konuştu:"Geberteceksin onu be Jeff."

Jeff, "Bunu mu?" dedi. Ayaklarının dibinde yatan adamı, bacağına pek sert olmayan bir tekme atarak gösterdi. "Gebermez bu. Sağlamdır. Sapasağlam bir adam. Hoşunabile gidiyordur." Eğildi, baygın yatan adamın ceketinin yakalarını birer eliyle kavradı, çekerek dizüstü oturttu. "Hoşunagidiyor, değil mi, yavru?" diye sordu ve tek eliyle Ned Beaumont'u dizleri üstünde tutarak öbür eliyle yüzünü yumrukladı.

Dışardan birisi kapı tokmağını oynattı.

Jeff seslendi: "Kim o?"

Shad O'Rory'nin tatlı sesi: "Ben."

Jeff, Ned Beaumont'u kapının açılmasına izin verecek kadar çekti, bıraktı, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

O'Rory'yle Whisky içeri girdiler. O'Rory yerde yatan adama, sonra Jeff e, sonra da Rusty'ye baktı. Gri-mavi gözleri bulanıktı. Konuştuğunda, Rusty'ye sordu: "Jeff zevk için mi dövüyor yoksa bunu?"

Pembe yanaklı oğlan başını salladı. "Orospu çocuğunun teki bu Beaumont," dedi bozuk bir sesle. "Ne zaman kendine gelse, kalkıp bir olay çıkarıyor."

"Ölmesini istemiyorum - daha değil yani," dedi O'Rory. Yerde yatan Ned Beaumont'a baktı. "Bakın bakalım, kendine getirebilecek misiniz? Onunla konuşmak istiyorum."

Rusty masadan kalktı. "Bilmiyorum," dedi. "Göç kötü durumda."

Jeff daha iyimserdi. "Tabii olur," dedi. "Göstereyim size. Sen ayaklarınızı tut, Rusty." Ellerini Ned Beaumont'un koltuk altlarına yerleştirdi.

Baygın adamı banyoya taşıyıp küvetin içine yatırdılar. Jeff tıkaç yerine koyup hem aşağıdaki musluktan, hem yukarıdaki duşan soğuk suyu açtı. "Göz açıp kapayana dek kalkıp çıkıyaya başla" dedi.

Beş dakika sonra, banyodan sıırıslam çıkarp bıraktıklarında Ned Beaumont ayakta durabiliyordu. Yatak odasına götürdüler gene. O'Rory iskemlelerden birine oturmuş, şşğara

içiyordu. Whisky gitmişti "Yatağın üzerine oturtun," dedi.

Jeffle Rusty, Ned Beaumont'u yatağa götürdüler, döndürüp ittiler Çiğnenin üzerine. Ellerini üstünden çektiklerinde yatağın üzerine sırtüstü devriliverdi. Tutup gene oturur duruma getirdiler, Jeff de avucuyla darmadağın olmuştuyuzünü tokatladı Ned Beaumont'un. "Hadi bakalım, uyuyan güzel, kendine gel," dedi.

"Amma da gelir ya," diye mırıldandı asık suratlı Rusty.

"Gelmez mi sanıyorsun?" diye neçayle sordu Jeff ve Ned Beaumont'u bir daha tokatladı.

Ned Beaumont açılabilir kadar az Çiğniğin gözünü araladı.

O'Rory, "Beaumont," dedi.

Ned Beaumont bağıncakldırıp odaya bir göz atmaya çalıştı ama Shad O'Rory'yi görüp görmediği belli değildi.

O'Rory iskemlesinden kalkıp Ned Beaumont'un önünde durdu, yüzüyle öbür adamın arasında ancak birkaç santim kalana dek eğildi. Sordu: "Sesimi iğiebiliyor musun, Beaumont?"

Ned Beaumont'un açık gözü dönük bir öfkeyle O'Rory'nin gözlerine bakıyordu.

O'Rory, "Ben O'Rory, Beaumont," dedi. "Dediklerimi duyabiliyor musun?"

Ned Beaumont patlak dudaklarını güçlkle kımıldatıp kalın bir sesle, "Evet," dedi.

O'Rory, "Çy," dedi. "ğimdi söyleyeceklerimi dinle. Paul'la ilgili olarak bildiklerini anlatacağın bana." Sesini yükseltmeden, açık ve seçik bir biçimde konuşuyordu, ama sesi o ezgili havasından bir Çy yitirmiyordu. "Belki anlatmayacağını sanıyorsun, ama anlatacağın. ğimdiden konuşma dek dövürteceğim seni. Dediklerimi anlıyor musun?"

Ned Beaumont gülümsedi. Yüzünün perişanlığı gülümseyiğini korkunçlaştırdı. "Anlatmayacağım," dedi.

O'Rory geri çekilip, "İslatın Çunu," dedi.

Rusty duraklarken, maymuna benzeyen adam, Ned Beaumont'un kalkık eline vurarak yana itti, sonra yatağın üzerine devirdi adamı. "Bir Çy deneyeceğim." Ned Beaumont'un bacaklarını kaldırıp yatağın üzerine uzattı. Elleriyle Ned Beaumont'un gövdesine bir Çyler yaparak üzerine eğildi.

Ned Beaumont'un kollarıyla bacakları sarsılarak titredi ve üç kez inledi. Sonra kımıldamadan kaldı.

Jeff dikilip ellerini yataktaki adamın üstünden çekti. Maymunu ağzından derin derin soluyordu. Yarı yakınarak, yarı özür dileyerek hırladı: "Çeyaramaz artık. Gene bayıldı."

DÖRT

Ned Beaumont kendine geldiğinde odada yalnızdı. Işıklar yanıyordu. Önceden yaptığı gibi güçlükle yataktan kalkıp kapıya yürüdü. Kapı kilitliydi. Tokmağım kurcalarken kapı hızla içeri doğru açıldı ve Ned Beaumont'u duvara fırlattı.

Çeri yalınayak, iç çamaşırlarıyla Jeff girdi. "Ne kıyaksın be," dedi. "Hep bir numaralar peşindesin. Spa yemekten bıkmaz mısın sen hiç?" Sol eliyle Ned Beaumont'un boynunu kavradı ve sağ yumruğuyla iki kez yüzüne vurdu, ama eskisi kadar hızlı vurmuyordu. Sonra onu geriye doğru yatağa itip devirdi. "Artık kımıldama," diye hırladı.

Ned Beaumont kapalı gözlerle kımıldamadan yattı.

Jeff dışarı çıkıp kapıyı ardından kilitledi.

Ned Beaumont güçlükle yataktan kalkıp kapıya yürüdü. Kapıyı yokladı. Sonra iki adım geri çekilip kendini kapıya atmayı denedi, ama ancak sendeleyebildi. Jeff kapıyı savurarak açana dek denedi bunu.

Jeff, "Ömrümde dayak yemekten bu kadar hoşlanan adam görmedim," dedi. "Dayak atmaktan bu kadar hoşlandığıma da rastlamadım." Güce yana eğilip dizinin ağzından yukarı doğru bir yumruk çıkardı.

Ned Beaumont görmeyen gözlerle yumruğun önünde durdu. Yanağına çarpıp odanın karşı duvarına uçurdu onu yumruk. Düştüğü yerde kımıldamadan kaldı. Üç saat sonra Whisky odaya girdiğinde hâlâ orada yatıyordu.

Whisky banyodan getirdiği suyla uyandırdı onu, yatağa uzanmasına yardım etti. "Kafanı kullan," diye yalvardı. "Bu seraseriler öldürürler seni. Aptal adamlar bunlar."

Ned Beaumont parıltısız, kanlı bir gözle donuk donuk baktı Whisky'ye. "Öldürsünler," diye mırıldanabildi.

Ondan sonra da O'Rory, Jeff ve Rusty tarafından uyandırılana dek sızdı. Paul Madvig'in iğeriyle ilgili olarak O'Rory'ye bilgi vermeyi reddetti. Yataktan sürüklenerek çekildi, kendinden geçene dek dövüldü ve yeniden yatağa fırlatıldı.

Birkaç saat sonra bu yinelendi. Ona yiyecek hiçbir şey verilmedi.

Son dayak faslından sonra kendine geldiğinde emekleyerek banyoya gitti, lavabonun ayağının arkasında, yerde, pastan kızarmış ince bir tıraş bıçağı gördü. Ayağın arkasındaki tıraş bıçağını çıkarmak on dakika sürdü ve bıçağı duygusuz parmaklarıyla fayans kaplı yerden kaldırabilene dek on-on iki kez düğündü. Grtlağını kesmeye çalıştı ama ancak çenesini üç yerinden çizebildi ve bıçak elinden düştü. Banyonun döşemesine uzanıp, sızana dek hıçkırarak ağladı.

Uyandığında ayağa kalkabiliyordu, kalktı da. Bağımsız suyla ıslattı ve dört bardak su içti. Su kusturdu onu, sonra da üşüşüp titremeye başladı. Yatak odasına gidip kan içindeki duvarın üzerine uzandı, ama hemen sonra yeniden ayağa kalkıp sarsıla sendeleye banyoya

döndü, yere çömelerek paslı tırağ bçağını bulana dek arandı. Yere oturup tırağ bçağını yeğinin cebine koydu. Koyarken, parmağı çakmağına dokundu. Çakmağı çıkarıp baktı. Çakmağa baktıkça, açık gözüne kurnazca bir parıltı geldi. Aklı bağında biradamda görülecek bir parıltı değildi bu.

Diğerini birbirine çarptıracak kadar titreyerek banyonun döğmesinden kalkıp yatak odasına döndü gene. Maymuna benzeyen esmer adamla asık suratlı, pembe yanaklı oğlanın kâğıt oynadıkları masanın altındaki gazeteyi görünce sertçe güldü. Gazeteyi elleriyle yırtıp parçalayıp buruğtuarak kapıya doğru yürüdü ve yere koydu. Komodinin her çekmecesinin dibi paket kağıdıyla kaplıydı. Onları da buruğturupkapının önüne, gazetelerin yanına koydu. Tırağ bçağıyla Gilede uzun bir yarık açtı, içini dolduran kaba, gri pamukları avuç avuç çekip kapıya taçıldı Artık ne titriyor, ne de sendeliyordu; elleri ustalıklı çalışıyordu, ama bir süre sonra Gileyi parçalamaktan bıktı ve tümünü -kılıfıyla birlikte- kapıya sürükledi.

O sırada güldü, üçüncü deneyiğinde de çakmağını çakmayı bağadı. Kapının önündeki yığının dibini ateğledi. Öne yığının yakınında, üzerine eğilmiğ duruyordu, ama giderek çoğalan duman onu adım adım, istemeye istemeye geri itti; gerilerken de öksürüyordu. Bir süre sonra banyoya girdi, iyice ıslattığı bir havluyu gözlerini, burnunu, ağzını örtecek biçimde bağına sardı. Sendeleterek yatak odasına döndü -duman dolu odada güçlkle seçiliyordu- yatağın üzerine düğti, sonra yanı bağınayere oturdu.

Jeff içeri girdiğinde onu orada buldu.

Jeff söverek, ağzıyla burnuna tuttuğı bezin arkasından öksürerek içeri girdi. Kapıyı açarken, yanan yığının çoğunu biraz geriye itmiğti Geri kalanını da tekmeleyerek dağıttı, son kalan parçaların üzerine basarak Ned Beaumont'un yanına vardı. Ned Beaumont'u ceketinin yakasından kavradı ve sürükleyerek odadan çıkardı.

Dığar çıkınca, hâlâ yakasından tuttuğı Ned Beaumont'u tekmeleyerek ayağa kaldırdı ve koğturarak aralığın dibine götürdü. Oraya varınca onu açık bir kapıdan içeriye itti. "Döndüğümde kulaklarından birini yiyeceğim senin, eğğöğğek!" diye bağırdı, bir tekme daha salladı, aralığa çıktı, kapıyı çarptı ve kilitledi.

Odanın içine tekmeyle sokulan Ned Beaumont bir masaya tutunarak düğmekten kurtuldu. Masaya tutunup kendini çekerek doğruldu, çevresine bir göz attı. Havlu bir atkı gibi omuzlarının üstüne kaymığtı. Odanın iki penceresi vardı. En yakın pencereye gidip açmaya çalıştı Pencere kilitliydi. Kilidi açıp pencereyi kaldırdı. Dığarda gece olmuğtu. Bir bacağını pencerenin eğğinden attı, sonra öbürünü de attı, döndü, eğğn üzerine karın üstü uzandı, elleriyle tutunarak ağı sarkıttı kendini, ayaklarıyla tutunacak bir yer aradı, bulamadı ve kendini boğluğa bıraktı.

5. HASTANE

BİR

Bir hemğire Ned Beaumont'un yüzüne bir çöyler yapıyordu.

"Neredeyim?" diye sordu.

"St. Luke Hastanesi." Ufak tefek, iri, parlak ela gözlü, sesi soluk soluğa kalmıŒ ğbi çıkan, mimoza kokulu bir hemŒreydi.

"Ne gün bugün?"

"Pazartesi."

"Ay ve yıl?" diye sordu. Kadın anlamadan bakınca, "BoŒ ver," dedi. "Ne zamandan beri buradayım?"

"Bugün üçüncü gün."

"Telefon nerede?" Kalkmaya çalıŒtı

"Yapmayın," dedi hemŒire "Telefonu kullanamazsınız; heyecanlanmamanız gerekiyor."

"Siz kullanın öyleyse. Hartford altmıŒ bir on altıyı arayın ve Paul Madvig'e onu hemen görmem gerektiğini söyleyin."

"Bay Madvig her gün öğleden sonra buraya geliyor," dedi hemŒire. "Ama Doktor Tait'in henüz kimseyle görüşme izni vereceğini sanmıyorum. Aslında Çindili bile gereğinden fazla konuŒtunuz."

"ğimdi nedir? Sabah mı, öğleden sonra mı?"

"Sabah."

"O kadar bekleyemem," dedi Ned Beaumont. "Hemen arayın onu."

"Doktor Tait birazdan gelir."

"Doktor Tait'i falan istemiyorum," dedi sinirli bir sesle. "Paul Madvig'i istiyorum."

"Ne söylersem onu yapacaksınız," dedi hemŒire. "Doktor Tait gelene dek yatın ve sesinizi çıkarmayın."

Yüzünü buruŒturdu hemŒireye bakarak. "Amma da hemŒiresin sen de. Hastalarla tartıŒmanın kötü bir Œey olduğunu öğretiler mi hiç sana?"

HemŒire bu soruyu duymazlıktan geldi.'

"Zaten çenemi de acıtıyorsun," dedi Ned Beaumont.

"Kımıldamadan dursaydınız, acımazdı," dedi hemŒire.

Ned Beaumont bir an sustu. Sonra sordu: "Benim baŒına ne gelmiŒ?Yoksa bu derse gelmedin mi henüz?"

"Sarhoğ kağası olmalı herhalde," dedi hemĖre, ama ciddiliğini koruyamadı bundan sonra. Gülererek, "Ama gerçekten," dedi, "bu kadar çok konuğmamalısınız. Doktor izin vermeden de kimseyi göremezsiniz."

ÖÖÖ

Paul Madvig öğleden hemen sonra geldi. "Seni gene canlı gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin!" dedi. Yaralı adamın sargısız sol elini iki avucunun arasına aldı.

Ned Beaumont, "Bir Çeyim yok," dedi, "ama yapmamız gereken Çeyler var: Walt Ivans'ı Braywood'a götürüp oradaki silah satıcılarıyla yüzleğtirmek gerek. Çünkü o-" "Onları hep anlattın," dedi Paul Madvig. "Yaptık." Ned Beaumont alnını kırıÇtırdı. "Ben mi anlattım?" "Tabii -seni buldukları sabah. Seni ilkyardım hastanesine götördüler, sen de benimle konuğmadan hiçbir Çey yapmalarına izin vermedin, sonra ben buraya gelince de Ivans'la Braywood konusunda söyleyeceklerini söyleyip küt diye bayıldın."

"Hiçbir Çey kalmamığ aklımda," dedi Ned Beaumont. "Yakalayabildiniz mi bari?"

"Ivansları yakaladık tabii. Walt Ivans, Braywood'da tanınınca konuğtu, büyük jüri de Jeff Gardner'la kimlikleri belirlenemeyen iki kiğiyi suçladı. Ama Shad'i yakalayamayacağız bu iğen. Ivans, Gardner'la iğyapmığ, herkes de onun Shad'in iznini almadan hiçbir Çey yapmayacağını biliyor, ama sıkıysa kanıtla bunu."

"Jeff, o maymun suratlı herif, değil mi? Yakalandı mı o da?"

"Hayır. Sen kaçtıktan sonra Shad onu da yanına alıp gizlendi herhalde. Onlardı değil mi, seni tutan?"

"Ya... Köpek Kulübesi'nde, üst katta... Vatandağa tuzak kurmak için gittim, sonunda o beni faka bastırdı." Yüzünü ekĖiti. "Oraya Whisky Vassos'la gittiğimi,, köpeğin beni ısırıldığını, Jeffle sarığın bir oğlandan dayak yediğimi hatırlıyorum. Sonra bir de yangın vardı -o kadar. Kim buldu beni? Nerede buldu?"

"Polisin biri seni sabahın üçünde Coleman Sokağının ortasında emekleyerek ve arkandan kan izleri bırakarak sürünürken bulmuğ."

"Hep de böyle eğlenceli Çeyler yaparım," dedi Ned Beaumont.

ÜÇ

ÖÖ gözli ufak tefek hemĖre kapıyı usulca aralayıp bağınııçeri soktu.

Ned Beaumont yorgun bir sesle konuğtu:"Tamam -ce-ee... Böyle oyunlar için yağın biraz geçkin değil mi?"

HemÇire kapıyı ardına dek açtı, bir eliyle kapının kenarını tutarak eÇike durdu. "Tevekkeli değil bu kadar da yiyorsunuz," dedi. "Uyandınız mı diye bakacaktım. Bay Madvig ve" - sesinin soluk soluğallığı daha da çoğaldı ve gözleri daha da parladı- "Ve bir bayan sizi görmeye geldiler."

Ned Beaumont biraz merakla, biraz da alaycı bir biçimde baktı ona. "Nasıl bir bayan?"

"Bayan Janet Henry," dedi hemÇire, umulmadık bir tatsızlığı haber veriyormuÇasına.

Ned Beaumont yüzünü hemÇireden öteye çevirerek yan yattı. Gözlerini kapadı. Ağzının bir kenarı titriyordu, ama sesi duygusuzdu: "Henüz uyanmadığımı söyleyin."

"Olmaz öyle Çey," dedi hemÇire. "Uyumadığınızı biliyorlar -sesinizi duymadırlarsa bile Çindiyeye dek yanlarına dönmediğimden anlamıÇladır."

GösteriÇlibir biçimde' inleyerek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Nasıl olsa gene gelecektir," diye mırıldandı. "Çiti bitsin bari."

HemÇire aÇğılayıcı gözlerle baktı Ned Beaumont'a ve alaycı bir biçimde konuÇtı: "Hastanenin önu sizi görmeye gelen kadınları engellemek için çabalayan polislerle dolu."

"Sana göre hava hoÇ,"dedi Ned Beaumont. "Belki senatörlerin, adları durmadan gazetelere giren kızları sana çok önemli geliyor, ama benim canıma okudukları gibi seninkine de okusalardı görürdüm. Bu gazete haberleriyle hayatımı kararttılar. Senatör kızları, hep senatör kızları -bir kerecik de deÇiklik olsun diye bir milletvekilinin kızı, ya da bir bakanın kızı, ya da bir belediye meclisi üyesinin- ne dersin, acaba senatörler öbür erkeklerden daha mı-"

"Aslında pek eğlendirici değilsiniz," dedi hemÇire. "Saçlarınızı tarayıÇ biçiminizden oluyor hep bunlar. Haber vereyim de gelsinler." Odadan çıktı.

Ned Beaumont derin bir soluk aldı. Gözleri parlıyordu. Dudaklarını ıslatıp sımsıkı, gizli bir gülücük yaptı ağzıyla, ama Janet Henry odaya girdiğinde, yüzünde sıradan bir kibarlıktan baÇka bir Çey okunmuyordu.

Kız doğrudan yatağına gelip, "Ah, Bay Beaumont," dedi, "iyileÇtiğinizi duyunca öyle sevindim ki, gelmekten alıkoyamadım kendimi." Elini Ned Beaumont'un avucuna bırakıp gülümsedi. Kahverengi gözleri o kadar koyu değildi aslında, ama saçlarının katıksız sarılığı onları koyu gösteriyordu. "Yani gelmemi istemiyorduysanız, Paul'u suçlamamalısınız. Getirmesi için ben zorladım onu."

Ned Beaumont gülümseyerek, "Geldiğimize çok sevindim," dedi. "Çok iyisiniz."

Janet Henry'nin peÇinden odaya giren Paul Madvig, yatağın öbür yanına gitmiÇti Kızdan Ned'e sevgiyle gülümseyerek baktı ve, "Sevineceğini biliyordum, Ned," dedi. "Söyledim ona. Nasılsın bugün?"

"Çok iyi. Otursanıza."

"Kalamayacağız," dedi sarıÇın adam. "Grandcourt'da M'Laughlin'le buluÇmam gerekiyor."

"Ama benim gerekmiyor," dedi Janet Henry. Ned Beaumont'a gülümsedi gene. "Kalamaz mıyım -birazcık?"

"Çok sevinirim," dedi Ned Beaumont. O sırada yatağı dolanıp kıza bir iskemle getiren Madvig ikisine de sevinçle gülümseyerek, "Çok iyi," dedi. Kız yatağın yanına oturup kara mantosunu iskemlenin arkasına yaydıktan sonra Madvig saatine baktı ve "Kaçmam gerekiyor," dedi. Ned Beaumont'un elini sıktı. "Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, Paul, sağol."

"Hadi bakalım. Yaramazlık etme." SarıGın adam Janet Henry'ye doğru döndü, durdu, gene Ned Beaumont'a döndü: "Bu ilk buluşmada M'Laughlin'le ne kadar ileri gideyim dersin?"

Ned Beaumont omuzlarını oynattı azıcık. "İstediğin kadar git, ama hiçbir şeyi açıkça söyleme. Açık sözden korkar. Ama istediğini dolambaçlı yoldan söylersen, adam bile öldürür senin için. Sözgelimi, 'Farzet ki Smith adında bir adam bilmem nerede otursa ve bir gün hastalanıp bir türlü iyileşmese, sen de o sırada benim ziyaretime gelsen ve rastlantı bu ya, o adamın adresine de senin adına bir zarf benim elimle postalanmış olsa, içinde beşyüz dolar bulunduğunu nereden bilebilirim?' gibi."

Madvig bağıyla onayladı. "Adam öldürmesini istemiyorum," dedi. "Ama o demiryolu oylarını istiyorum." Alnını kırıştırdı. "Keçke yağa kalkabilseydin, Ned."

"Bir iki güne dek kalkacağım. Bu sabahki Observer gazetesini gördün mü?"

"Hayır."

Ned Beaumont odaya bir göz attı. "Birisi alıp götürmüş. Baş sayfada çerçeve içinde bir makale. 'Kent yetkilileri ne yapmayı düşünüyorlar?' Suç oranının dalga dalga arttığını göstermek için yazılmış, altı haftalık bir olaylar listesi. Polislerin bir şey yapamadığını göstermek için de yakalanan suçluların kısacık bir listesi. Çıkarılan Gamatanın çoğu Taylor Henry'nin öldürülmesiyle ilgili."

Ağabeyinin adı geçince Janet Henry'nin yüzü buruştu vedudakları aralanarak sessiz bir soluk çıktı ağzından. Madvig kıza bir göz atıp hemen Ned Beaumont'a döndü, bağıyla konuşmasını sürdürmemesi için işaret etti.

Ned Beaumont, sözlerinin etkisini fark etmemiş görünerek konuşmasını sürdürdü: "Sözlerini sakınmamışlar hiç o konuda. Siyasal çevrelerce tanınan bir kumarbazın, cinayeti bir bağka kumarbazla hesaplaşmada kullanabilmesi için, polisi olaya bir hafta el sürmemekle suçluyor -benim, paramı alabilmem için Despain'in peşindengittiğini anlatmaya çalışıyor yani. Senatör Henry'nin, yeni siyasal ortaklarının oğlunun öldürülmesini bu amaçla kullanmaları konusunda ne düşündüğünü soruyor."

Madvig, yüzü kıpkırmızı olmuş, saatini çıkarmaya çalışarak, aceleyle, "Gazeteden bir tane alıp okurum," dedi. "Artık gitmem-"

"Ayrıca," diye sakın sakın sürdürdü Ned Beaumont, "Polisi, yıllarca koruduğu bazı yerleri, seçim kampanyasına çok yüklü yardımlarda bulunmadıkları için kapatmakla suçluyor. Shad O' Rory'yle kavganı böyle yorumluyorlar. Sahipleri para verdikleri için hâlâ açık olan yerlerin

listesini yayınlayacaklarını da söylüyorlar."

Madvig huzursuzca, "Eh," dedi Janet Henry'ye, "allahısmarladık, hoşça vakit geçireceğini umarım. "Ned Beaumont'a da, "Sonra görüşürüz" dedi ve çıktı.

Janet Henry oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Benden niçin hoşlanmıyorsunuz?" diye sordu Ned Beaumont'a.

"Aslında, galiba hoşlanıyorum," dedi.

Kız bağımsalladı. "Hoşlanmıyorsunuz. Biliyorum."

"Davranışlarıma bakarak yargılamayın beni," dedi kıza. "Davranışlarım kaba olmuştur hep."

Kız, Ned Beaumont'un gülümseyişini karşılıksız bırakarak, "Benden hoşlanmıyorsunuz," diye üsteledi, "oysa hoşlanmanızı istiyorum."

Ned Beaumont alçakgönüllü davrandı: "Niçin?"

"Çünkü Paul'un en iyi arkadaşısınız," dedi kız.

"Paul'un," dedi kıza yan gözle bakarak, "birçok arkadaşı vardır. Politikacıdır o."

Sabırsızca bağınoynattı kız. "En iyi arkadaşısınız." Bir an durup ekledi: "O Öyle düşünüyor."

Ned Beaumont, yeterince ciddi bir tavır takınamayarak, "Ya siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle olduğunuzu düşünüyorum," dedi kız ciddi bir biçimde, "yoksa şimdi burada olmazdınız. Onun uğruna bütün bunları çekmezsiniz."

Yarım yamalak bir gülümseyişle titredi Ned Beaumont'un ağzı. Bir şey demedi.

Konuşmayacağı belli olunca, Janet Henry içtenlikle atıldı: "Elinizdeyse eğer, benden hoşlanırsanız çok sevineceğim."

Aynı şeyi söyledi Ned Beaumont: "Aslında, galiba hoşlanıyorum."

Kız bağımsalladı. "Hoşlanmıyorsunuz."

Kıza gülümsedi. Gülümseyiş çok genç ve sevimliydi, gözleri utangaçtı, konuşurken sesinde de gençliğine yakışır bir kibarlık ve içtenlik vardı: "Niçin böyle düşündüğümü size söyleyeyim, Bayan Henry. Aslında -bakın, Paul beni bir yıl kadar önce bir sokak köşesinden bulup çıkardı ben de, sizin gibi bambaşka bir dünyanın kızıyla birlikte olunca huzursuz ve beceriksiz oluyorum- sizler sosyete'nin, 'cemiyet haberleri'nin kızıdır -siz de bunu- nasıl diyeyim- bu sarsıklığı düşünülürse sanıyorsunuz; aslında hiç de öyle değil."

Janet Henry ayağa kalktı ve hiç öfkelenmeden, "Benimle alay ediyorsunuz," dedi.

Gittikten sonra, Ned Beaumont yastıkların üzerine sırtüstü uzanıp hemÇire içeri girene dek tavana parıldayan gözlerle baktı. HemÇire sordu: "Neler yaptınız gene?"

Ned Beaumont baÇınıyastıktan kaldırıp ters ters baktı, ama konuÇmadı.

HemÇire, "Buradan çıkarken, dokunsanız ağlayacak gibiydi," dedi.

Ned Beaumont baÇınıyeniden yastığına dayadı. "Formdan düÇüyorum galiba," dedi. "Senatör kızlarını ağlatmadan bırakmam genellikle."

DÖRT

Orta boylu, genç, iyi giyimli, esmer, oldukça yakıÇıklı, açık yüzlü bir adam içeri girdi.

Ned Beaumont yatakta dikilip, "N'aber, Jack?" dedi.

Jack, "Sandığım kadar kötü görünmüyorsun," dedi ve yatağın yanına yaklaÇtı

"Tek parçayım hâlâ. Bir iskemle çek kendine."

Jack oturup bir paket sigara çıkardı.

"Sana bir iÇin var gene," dedi Ned Beaumont. Elini yastıkların altına sokup bir zarf çıkardı.

Jack zarfı Ned Beaumont'un elinden almadan sigarasını yaktı. St. Luke hastanesinde Ned Beaumont'a yazılma düz beyaz bir zarfı bu ve üstündeki damga iki gün önce kentten postalandığını gösteriyordu. Jack içindeki daktiloyla yazılmış tekyaprağı çıkarıp okudu.

Paul Madvig üzerine, Shad O'Rory'nin bu kadar öğrenmek istediğı neler biliyordunuz?

Bildiklerinizin Taylor Henry'nin öldürölmesiyle bir ilgisi var mı?

Yoksa, bunu gizli tutmak için neden bu kadar çok Çöye katlandınız.

Jack baÇınıkaldırmadan önce kâğıdı katlayıp yeniden zarfın içine yerleÇtirdi. Sonra sordu: "Bir anlamı var mı bunların?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Bunu kimin yazdığını öğrenmeni istiyorum."

Jack baÇıyla onayladı. "Bende mi kalacak bu?"

"Evet."

Jack zarfı cebine koydu. "Kimin yazdğı konusunda bir düÇündüğün var mı?"

"Hiç yok."

Jack sigarasının yanan ucuna baktı. "Çok güç bir iÇ, bliyor musun?" dedi sonra.

"Biliyorum," dedi Ned Beaumont, "Sana tek söyleyebileceğim de bu geçtiğimiz hafta içinde bunlardan bir sürüsünün -hiç değilse birkaç tanesinin- ortaya çıktığı. Benim aldığım üçüncü mektup bu. Farr'a da en az bir tane geldiğini biliyorum. BaĞla kimlere gitti, bilmem."

"Öbürlerine de bir göz atabilir miyim?"

Ned Beaumont, "Elimde bir tek bu kaldı," dedi. "Ama hepsi aĞğı yukarı birbirinin aynı: Aynı kâğıt, aynı makineyle yazılmış, herbirinde de aynı konuda üçer soru var."

Jack meraklı gözlerle Ned Beaumont'a baktı. "Ama tamamen aynı sorular değil, değil mi?"

"Tamamen değil, ama hep aynı sonuca varıyorlar."

Jack baĞyla onaylayıp sigarasından bir nefes aldı.

Ned Beaumont, "Bütün bunların çok gizli olduğunu söylememe gerek yok, tabii," dedi.

"Tabii." Jack sigarayı ağzından çıkardı. "'Aynı nokta' dediğin, Madvig'le bu öldürme olayı arasındaki bağ mı?"

"Evet," dedi Ned Beaumont, gözlerini esmer delikanlıya dikerek. "Ve hiçbir bağ da yok."

Jack'in esmer yüzünden hiçbir Ğy okunmuyordu. "Nasıl olabileceğini anlayamıyorum," dedi ayağa kalkarak.

BEğ

HemĞre büyük bir sepet dolusu meyve taĞyarak odaya girdi. "Ne güzel, değil mi?" dedi, sepeti bırakarak.

Ned Beaumont temkinli bir biçimde baĞyla onayladı.

HemĞre sepetten küçük, kartondan bir zarf çıkardı. "Bahse girerim ondandır," dedi, zarfı Ned Beaumont'a uzatarak.

"Nesine?"

"Nesine isterseniz."

Ned Beaumont, çok karanlık bir kuĞkusu doğrulanmıĞ Ğbi baĞını salladı. "Zarfa bakmıĞsındır," dedi.

"Siz de, yani- " Gülerken sözünü kesti, ama tavrından alındığı belli oluyordu.

Ned Beaumont, Janet Henry'nin kartını zarftan çıkardı. Üstünde tek bir sözcük yazılıydı: Lütfen! Alnını kırıkılarak karta baktı, hemĞreye, "Kazandınız," dedi, kartı usulca tırnağına vurdu. "Zerzevattan buyur ve yiyormuĞum zlenimini verecek kadar çok al."

Öğleden sonra, daha geç bir saatte, Göyle yazdı:

Sayın Bayan Henry-

Göylüğünüzle beni Çağırınız- önce ziyaretime geldiniz, sonra da meyveler gönderdiniz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, ama bir gün daha açık bir biçimde Çükranımı gösterebileceğimi umuyorum.

Saygılarımla, Ned Beaumont

Bitirdikten sonra yazdıklarını okudu, yırtıp bir daha yazdı; aynı sözcükleri kullandı, ama sıralarını değırtti; ikinci tümce, "gükranlarımı daha açık bir biçimde gösterebileceğimi umuyorum," diye bitiyordu.

ALTI

Sabahlık ve terlik giymiş olan Ned Beaumont, hastane odasının penceresi kenarındaki masada kahvaltı edip, Observer gazetesini okurken içeri Opal Madvig girdi. Gazeteyi katladı, kahvaltı tepsisinin yanına ters olarak bıraktı ve dostça, "N'aber, ufaklık," diyerek ayağa kalktı. Yüzü solgundu.

"New York'dan döndüğünde beni niçin aramadın?" diye sordu kız, suçlayıcı bir tavırla. Onun da yüzü solgundu. Solgunluk, yüzünün çocukça rengini vurguluyor, bir yandan da daha yağılıgösteriyordu. Mavi gözleri heyecandan irilemiş ve koyulaşmıştı ama içlerindeki anlam pek okunmuyordu. Yerin sağlamlığından çok, kendi dengesine güveniyormuşçasına, kasılmadan, dimdik duruyordu. Ned Beaumont'un duvar dibinden çektiği iskemleyi görmezlikten gelerek, aynı tavırla, "Niçin aramadın?" diye sordu.

Ned Beaumont kıza usulca, anlayışla gülüp, "Üstündeki kahverengileri sevdim," dedi.

"Ned, lütfen -"

"Ha Göyle," dedi adam. "Eve gelecektim, ama -ne bileyim- döndüğümde o kadar çok şey oluyordu ve her şey o kadar dağınıktı ki, işleri tamamlamadan Shad O'Rory'ye rastlayıp sonunda buraya düğüm." Hastaneden söz ettiğini belli etmek için kolunu salladı.

Ned Beaumont'un tavrının rahatlığı kızın ciddiliğini değırtmedi.

"Bu Despain denen adamı asacaklar mı?" diye sordu kız.

Gene gülüp, "Bu konuşma pek bir yere varmayacak galiba," dedi Ned Beaumont.

Kız alnını kırıştırdı, ama daha az kasılarak sordu: "Asacaklar mı, Ned?"

"Sanmam," dedi, bağına hafifçe sallayarak. "Aslında, belki de Taylor'u öldüren o değil."

Kız Çağmı Gabenzemiyordu. "Benden ona karşı kullanılacak kanıtlar bulmamı -ya da yaratmamı- istediğinde biliyor muydun bunu?" diye sordu.

Ned Beaumont alınmış gibi güldü. "Tabii bilmiyordum, ufaklık. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Biliyordun." Sesi de mavi gözleri gibi soğuk ve ağartıcıydı. "Bütün istediğin alacağını almaktı, bunun için de hem beni, hem de Taylor'un öldürülmesini kullandın."

"Sen bilirsin," dedi Ned Beaumont, kayıtsızca.

Kız Ned Beaumont'a bir adım daha yaklaştı. Bir an için çenesi çok hafifçe titredi, sonra genç yüzü gene toparlanarak katı, saldırgan tavrını aldı. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu, gözlerini Ned Beaumont'un gözlerine dikerek.

Ned Beaumont başını ağır ağır iki yana salladı.

"Babam?"

Ned Beaumont gözlerini kırptı. "Yani babam kimin öldürdüğünü biliyor mu, diye mi soruyorsun?"

Kız ayağını yere vurdu. "Onu babam mı öldürdü demek istiyorum!" diye bağırdı.

Adam eliyle kızın ağzını kapadı. Gözleri, kapalı duran kapıya kayıvermişti. "Kes sesini," diye mırıldandı.

Kız bir eliyle adamın elini iterek bir adım geri çekildi. "O mu öldürdü?" diye üsteledi.

Kısık, öfkeli bir sesle konuştu Ned Beaumont: "Salaklık edeceksen, bari bağıarak etme. Kendine kaldığı sürece, düşüncelerin ne kadar salakça olursa olsun, kimseyi ilgilendirmez; ama dediğim gibi, kendine sakladığın sürece."

Kızın gözleri koyulaşıp kocaman açıldı. "Demek o öldürdü," dedi alçak, tekdüze, kesin bir sesle.

Adam yüzünü kızınkine doğru uzattı. "Hayır, küçük hanım," dedi çok öfkeli, çok tatlı bir sesle, "O öldürmedi." Yüzünü kızınkine yakın tuttu. Korkunç bir sırıltıyla yüzünü buruşturdu.

Kız geri çekilmeden, kesin bir ses ve tavırla, "Öyleyse ha bağıarak söylemiştin ha fısıltıyla, ne fark eder, anlamıyorum," dedi.

Adamın ağzının bir kenarı alaycı bir biçimde kalktı. "Anlayamadığın o kadar çok şey var ki, Çarın," dedi öfkeyle. "Ve böyle sürerse de hiçbir zaman anlamayacaksın." Kızdan geriye doğru tek, uzun bir adım atıp yumruklarını sabahlığının ceplerine gömdü. Ağzının kenarları girdi ağıza dönüktü ve altında kırıklar vardı. Kısık gözleri kızın ayaklarının önüne, yere bakıyordu. "Bu saçma düşüncüyü nereden edindin?"

"Saçma değil. Saçma olmadığını da pekâlâ biliyorsun."

Ned Beaumont sabırsızca omuz silkip sordu: "Nereden edindin?"

Kız da omuz silkti. "Hiçbir yerden. Birden -birdenbire uyandım."

"Saçmalama," dedi adam sertçe, kağıdının altından bakarak. "Observer gazetesini mi gördün bu sabah?"

"Hayır."

Sert, inanmayan gözlerle baktı kıza.

Kızın yanakları sıkıntıdan biraz kızardı. "Görmedim," dedi, "Niçin soruyorsun?"

"Görmedin demek?" dedi inanmayan bir sesle, ama gözlerindeki kuşkuyok olmuştı. Donuk ve düğüneliydi gözleri. Birden parlayıverdiler. Sağ elini sabahlığının cebinden çıkarıp avucunu açarak kıza uzattı. "Mektuba bakayım."

Kız yusyuvarlak gözlerle baktı adama. "Ne?"

"Mektup," dedi Ned Beaumont. "Daktiloyla yazılmış, imzasız üç soru."

Kız bakışlarından kaçmak için gözlerini önüne eğdi; utançtan yüzü biraz bozulmuş gibiydi. Bir an durakladıktan sonra, "Nereden bildin?" diye sorup kahverengi el çantasını açtı.

"Kentte herkese en ağırlı birer tane geldi," dedi Ned Beaumont kayıtsızca. "Sana ilk kez mi geliyor?"

"Evet." Buruğuk bir kâğıt parçası uzattı.

Ned Beaumont kâğıdı düzeltip okudu:

Gerçekten de babanızın sevgilinizi öldürdüğünü bilemeyecek kadar aptal mısınız?

Bunu bilmiyor idiyse, olayın suçsuz bir adama yüklenmesinde babanıza ve Ned Beaumont'a niçin yardım ettiniz?

Babanızın adaletten kaçmasına yardımcı olmakla onun suç ortağı olma durumuna düğününüzün farkında mısınız?

Ned Beaumont başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Hepsi az çok birbirine benziyor," dedi. Kâğıdı buruşturup masanın yanındaki çöp sepetine attı. "Madem listeye seni de almışlar, bunlardan birkaç tane daha gelir."

Opal Madvig alt dudağını kemirmeye başladı.Mavi gözleri parlıyordu, ama soğuk soğuk. Ned Beaumont'un rahat yüzüne bakıyordu.

Ned Beaumont, "O'Rory bunları seçim kampanyasında kullanmaya çalışıyor," dedi. "Onunla aramda geçenleri biliyorsun. Babanla bozuştuğım için beni satın alıp cinayeti babanın üzerine yıkmasına yardımcı olacağımı sandı -hiç değılse seçimleri kazanmasına izin verecek kadar-ama ben kabul etmedim."

Kızın gözleri değışmedi. "Babamla niçin kavga ettiniz?"

"O yalnız ikimizi ilgilendiren bir konu, ufaklık," dedi adam, usulca. "Kavga oldu denebilirse eğer."

"Oldu," dedi kız. "Carson'un meyhanesinde." Diğılemini küçük bir tıkırtıyla birbirlerine vurduktan sonra atıldı: "Onun -onun gerçekten de Taylor'u öldürdüğünü fark ettin, onun için kavga ettiniz."

Adam gülüp alaycı bir biçimde sordu: "Zaten bağından beı bilmiyor muydum bunu?"

Alaycılığı kızın yüz ifadesini değıştirmedi. "Observer'ı görüp görmediğimi niçin sordun?" dedi. "Ne vardı?"

"Aynı palavralardan," dedi Ned Beaumont. "Görmek istiyorsan, orada, masanın üstünde duruyor. Kampanya bitmeden böyle daha çok çaylar olacak. O biçim bir seçim kampanyası olacak. Böyle numaralara yatmakla da babana büyük yardımın dokunmuş... "Sabırsız bir hareketle sözünü yarıda kesti, çünkü kız artık onu dinlemiyordu.

Masaya gitmiş, içei girerken Ned Beaumont'un elinden bıraktığı gazeteyi alıyordu.

Ned Beaumont kızın sırtına doğru dostça gülümsedi. "Bağ sayfada," dedi, "Belediye Bağıkanına Açık Mektup."

Kız okurken titremeye bağıladı-dizleri, elleri, ağızı- ve Ned Beaumont endiğıyle baktı ona, ama okuması bitip gazeteyi bırakarak gene ona döndüğünde uzun gövdesi, güzel yüzüyle bir heykel gibi kıpırtısızdı. Alçak sesle, sözcükleri ister istemez salıveren dudaklarının arasından konuğı: "Böyle ayleri, doğru olmasalardı, yayınlama cüretini gösteremezlerdi."

"Daha neler yazacaklarını bir düğün-bu insanın diğinin kovuğunu bile doldurmaz," dedi Ned Beaumont, tembelce. Eğleniyormuğıgibiydi, ama gözlerinde, güçlükle gemleyebildiğı bir öfke seziliyordu.

Kız ona uzun bir süre baktı, sonra bir çay demeden kapıya yürüdü.

"Bekle," dedi adam.

Kız durup ona döndü gene. Adamın gülüğüğindi dostça ve sevecendi. Kızın yüzü bir heykelinki gibi donuktu.

"Politika acımasız bir oyundur, ufaklık," dedi Ned Beaumont. "Hele bugün, burada oynandığı biçimiyle. Observer karğıyanı tutuyor ve Paul'a zarar verebilecek aylerin gerçek

olup olmadıklarıyla pek ilgilenmiyor. Onlar-"

"Buna inanmıyorum," dedi kız. "Bay Mathews'u tanırım -karısı okulda benden bir iki sınıf büyüktü ve arkadaşları- ve doğru olduğunu bilmese, ya da doğruluğundan emin olacağı kanıtlar olmasa elinde, babamla ilgili böyle şeyler yazamazdı, biliyorum."

Ned Beaumont usulca güldü. "Sen de ne çok şey biliyorsun. Mathews gırtlığına kadar borca batmış durumda. Baskımevinin iki ipoteğini de -evininkileri de üstelik- Eyalet Merkez Tröst şirketi elinde tutuyor. Bu şirket Bili Roan'un malı. Bill Roan, senato seçiminde Henry'nin rakibindeki aday. Mathews her dediklerini yapar, her söylediklerini yayınlar."

Opal Madvig bir şey demedi. Ned Beaumont'un anlattıklarına inandığını gösterecek hiçbir belirti yoktu tavrında.

İğdendirici, dostça bir sesle konuşmasını sürdürdü: "Bunu," -gazeteye bir fiske attı- "sonradan gelecek olanlarla karşılaştıramazsın bile. Akıllarına daha tatsız bir şey gelene dek Taylor Henry'nin kemiklerini sızlatacaklar; seçimler bitene dek de bol bol böyle neşeli şeyler okuyacağız. Buna şimdiden alıçmamızda yarar var, özellikle de senin durumundaki birisinin bunlardan alınmaması gerek. Paul bunları pek ipelemez. Ne de olsa politikacıdır ve-"

"O bir katil," dedi kız alçak, kesin bir sesle.

"Kızı da salağın biri," dedi Ned Beaumont, sinirli sinirli. "Bıraksana artık bu saçmalıkları, ne olur?"

"Babam bir katildir," dedi kız.

"Delisin sen. Dinle beni, ufaklık. Babanın, Taylor'un öldürülmesiyle hiçbir ilgisi yok. O-"

"Sana inanmıyorum," dedi kız, ciddi bir sesle. "Bir daha da hiç inanmayacağım sana." Ned Beaumont suratını astı. Kız dönüp kapıya yürüdü. "Bekle," dedi Ned Beaumont. "Bak, sana-" Kız dışarı çıkıp kapıyı çekti.

YEDİ

Ned Beaumont'un yüzü, kapanan kapının ardından öfkeyle buruştuktan sonra, ağır, düğüneli bir havaya büründü.

Koyu gözleri kısıldı, düğüneli düğüneli bakmaya başladı. Bıyığının altında dudakları büzüldü. Az sonra parmağını ağzına götürüp tırnağını kemirmeye başladı. Düzenli, ama her zamankinden derin soluk alıyordu.

Kapısının dışında ayak sesleri işitti. Düğüneli tavrını birden bırakıp "Little Lost Lady" parçasını mırıldanarak, salına salına pencereye yürüdü. Ayak sesleri kapının önünden geçip gitti. Mırıldanmayı bıraktı, eğilip, Opal Madvig'e sorulan üç sorunun yazılı olduğu kâğıdı aldı. Kâğıdı düzeltmedi, olduğu gibi, buruşuk bir top olarak sabahlığının ceplerinden birine attı.

Bir puro bulup yaktı, sonra diğerine kenetli puronun dumanları arasında önündeki masada

duran Observer gazetesinin bağ sayfasına gözlerini kısarak baktı.

BELEDİYE BAĞKANINA AÇIK MEKTUP

Sayın Bağkan,

Observer gazetesi, Taylor Henry cinayetini çevreleyen esrarın aydınlatılmasında çok önemli bir payı olacağına inandığı bazı kanıtları eline geçirmiÇ bulunmaktadır.

Bu bilgiler, Ŗu anda Observer 'in kasasında bulunan bazı yeminli beyanların içindedir. Bu beyanların özü, kısaca, Ŗöyledir:

- 1.Paul Madvig, bundan birkaç ay önce, kızıyla olan ilişkilerinden dolayı Taylor Henry'yle tartışmığ ve kızı'nın Henry'yle buluşmasını yasaklamığtır.
- 2.Paul Madvig'in kızı, buna rağmen Taylor Henry'yle, Henry'nin bu amaçla kiraladığı döğeli bir odada birlikte olmuğardır.
3. Henry'nin öldürüldüğü gün öğleden sonra, ikisi bu odada birlikte olmuğardır.
- 4.Paul Madvig o akşam Taylor Henry'nin evine, onu ya da babasını bu konuda bir kez daha uyarmak amacıyla gitmiÇti.
- 5.Taylor Henry'nin öldürölmesinden birkaç dakika önce Paul Madvig, Henry malikânesini öfkeli bir biçimde terk etmiğti.
- 6.Taylor Henry'nin ölüsü bulunmadan on beğ dakikadan az bir süre önce, Henry ve Paul Madvig, ölünün bulunduğu sokak yakınlarında, ayrı ayrı, birbirlerinden birkaç yüz metre uzaklıktaki yerlerde görölümüğlerdir.
- 7.Ŗu ana dek, Emniyet Müdürlüğünün hiçbir elemanı Taylor Henry'nin katilini bulmakla görevlendirilmemiğtir.

Observer gazetesi bu gerçekleri sizin, seçmenlerin ve tüm vergi ödeyen vatandaşların bilmeleri gerektiğine inanmaktadır. Observer'ın ne kimseye kasti, ne de adaletin tecellisinden bağka bir amacı vardır. Observer, bu beyanlarla elindeki diğeri bilgileri size ya da bağka bir yetkiliye teslim etmeye, ya da adaletin yerine gelmesine yardımcı olacaksa, bunları yayınlamaya hazırdır.

Ama Observer bu yeminli beyanlardaki bilgilerin görmezlikten gelinmesine izin vermeyecektir. Bu kent ve eyalette yasaları uygulamaları için seçilmiş ya da atanmış kişiler, bu belgeleri harekete geçmeleri için yeterli neden olacak kadar önemli görmüyorlarsa, Observer bunları, yayınlamak suretiyle, en yüksek yargı organı olan halka sunacaktır.

H.K.MATHEWS Genel Yayın Müdürü

Ned Beaumont alaycı bir ses çıkararak purosunun dumanını yazıya doğru üfledi, ama gözleri hâlâ düğünceliydi.

SEKİZ

O gün öğleden sonra, erkence bir saatte, Paul Madvig'in annesi Ned Beaumont'u görmeye geldi. Ned Beaumont ona sarılıp yanaklarından öptü, sonunda kadın onu itip alaycı bir sertlikle, "Yeter," dedi, "Paul'un bir zamanlar bir tazısı vardı, ondan betersin."

"Baba yanımdan yarı tazıyımdır zaten," deyip kadının fok derisinden mantosunu çıkarmasına yardım etti Ned Beaumont.

Kadın kara giysilerini düzelterek gidip yatağın kenarına oturdu.

Ned Beaumont mantoyu bir iskemlenin arkasına asıp bacaklar ayırık, eller sabahlığın cebinde, kadının önünde durdu.

Kadın alıcı gözle bir süzdü Ned Beaumont'u. "Pek kötü görünmüyorsun," dedi az sonra. "Pek iyi de görünmüyorsun. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Sırf hemÇreler var diye burada kalıyorum."

"Ona da ÇaÇma," dedi kadın. "Ama öyle karÇmda durup piÇniÇ kelle gibi sııtma. Sinirimi bozuyorsun. Otur." YanıbaÇına Çiyle vurdu.

Ned Beaumont yatağın üzerine, yanma oturdu.

"Ne yaptın, bilmiyorum, ama Paul büyük ve soylu bir davranıÇ olduğunu söylüyor; bana kalırsa, uslu otur-saydın -baÇın ne bÇaya girdi bilmiyorum, ama- daha rahat ederdin."

"Of be, Ana," diye söze baÇladı Ned Beaumont.

Kadın sözünü kesti. Oğlununkiler kadar genç duran mavi gözlerini Ned Beaumont'un kahverengi gözlerine dikti. "Bana bak, Ned, o çocuğu Paul öldürmedi, değil mi?"

Ned Beaumont'un ağzı ve gözleri hayretle açıldı. "Hayır."

"Ben de öyle düÇünüyordum," dedi yaÇlıkadın. "Çöy bir çocuktur Paul, ama birtakım kötü söylentilerin dolaÇtĐını duydum -bu politika, iÇerinde de neler döner, Tanrı bilir. Hiç anlamam."

Kadının kemikli yüzüne bakan Ned Beaumont'un gözlerinde ÇıÇkınlık ve eğlencenin izleri görölüyordu.

"Trene bakar gibi bak istersen, ama siz erkeklerin ne yaptĐınızı, düÇünmeden nelere giriÇtĐınızı bir türlü anlayamıyorum. Bunları anlamaya çalıÇmaktan Ç sen doğmadan çok yıl önce vazgeçtim."

Ned Beaumont kadının omuzunu okşadı. "Bir harikasin, Ana," dedi.

Kadın elinden kaçıp, sert, delici gözlerini dikti gene ona. "Onu öldürmüş olsaydı söyler miydin bana?"

Ned Beaumont, hayır anlamına bağını salladı.

"Öldürmediğini nereden bileyim öyleyse?"

Güldü. "Çünkü," dedi, "öldürmüş olsaydı, ben gene de 'Hayır,' derdim, sen de bana doğruyu söyleyip söylemediğimi sorduğunda da 'Evet,' derdim." Gözlerindeki, sesindeki neşeyi okudu. "Öldürmedi, Ana." Kadına bakarak gülümsedi. Yalnız dudaklarıyla, dişlerinin üzerinde inceliveren dudaklarıyla gülümsedi. "Bu kentte Taylor Henry'yi onun öldürmediğine benden başka hiç olmazsa bir kişi inansaydı ve keşke obir kişide anası olsaydı."

DOKUZ

Bayan Madvig gittikten bir saat sonra Ned Beaumont içinde dört kitap ve Janet Henry'nin kartı bulunan bir paket aldı. Teğekkür mektubu yazarken Jack geldi.

Jack, konuğukça ağzından sigara dumanları saçarak, "Bir şeyler buldum galiba, ama hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyorum," dedi.

Ned Beaumont iyi giyimli delikanlıya düşüneli düşüneli bakıp bıyığının sol yarısını iğne parmağıyla düzeltti. "Seni bulman için tuttuğum şey, ister istemez hoşuna gidecek." Sesi Jack'inki kadar heyecansızdı. "Otur da anlat."

Jack dikkatle oturdu, bacak bacak üstüne attı, çantasını yere koydu ve gözlerini sigarasından kaldırıp Ned Beaumont'a çevirdi. "Göründüğü kadarıyla," dedi, "Madvig'in kızı yazmış onları."

Ned Beaumont'un gözleri biraz büyüdü, ama yalnız bir an sürdü bu. Yüzünün rengi attı ve soluması dengesiz-leşti. Sesinde değişiklik yoktu. "Böyle görünmesine neden ne?"

Jack iç cebinden markası, boyu benzer, aynı biçimde katlanmış ikiyaprak kâğıt çıkardı. Kâğıtları Ned Beaumont'a uzattı, o da katlanmış kâğıtları açınca, ikisinin de üzerine daktiloyle yazılmış aynı üç soru olduğunu gördü.

"Bunlardan biri bana dün verdiğin mektup," dedi Jack. "Hangisi olduğunu ayırdedebilir misin?"

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana salladı.

"Hiçbir fark yok aralarında," dedi Jack. "Öbür mektubu Charter Sokağında, Taylor Henry'nin tuttuğu ve Madvig'in kızının onunla buluşmaya gittiği bir odada ben yazdım -orada bulunan bir Corona marka makineyle ve oradaki kâğıtların üzerine. Bilindiği kadarıyla bu odanın yalnızca iki anahtarı varmış. Biri oğlanda, biri de kızda."

Oğlan öldürüldüğünden beri kız en az iki kez dönmüŖoraya."

Elindeki kâğıtlara kağıtlarını çatıp bakan Ned Beaumont, bağınkaldırmadan, evet anlamına salladı.

Jack içmekte olduğu sigaradan bir tazesini yaktı, kalkıp eskisini masadaki tablada ezdi ve yerine döndü. Yüzünde ve tavrında, bulduğu Ŗöye Ned Beaumont'un gösterdiği tepkiyle ilgilendiğini belli edecek hiçbir iz yoktu.

Bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra Ned Beaumont bağınkaldırıp sordu: "Nasıl buldun bunu?"

Jack sigarasını ağzının kenarına yerleğtirdi, konuđtułça sallandı sigara: "Bu sabahki Observer'de bu yerle ilgili yazıdan aklıma geldi. Polis de o yazıdan uyanmığ, amabenden önce varmığır oraya. Kısmetliymiğimama; nöbetçi bıraktıkları memur arkadağındı -Fred Hurley- bir onluk karđılıđında da istediğim kadar ortalığı aramama izin verdi."

Ned Beaumont elindeki kâğıtları salladı. "Polisin bundan haberi var mı?"

Jack omuz silkti. "Ben söylemedim. Hurley'nin ağzını yokladım, ama bir Ŗöy bilmiyordu -ne yapacaklarına karar verene dek nöbet tutuyor orada, o kadar. Belki haberleri var, belki de yok." Sigarasının külünü yere silkti. "Öğrenebilirim, ama."

"Boğ ve. Bağıla neler buldun?"

"Bağıka bir Ŗöy aramadım ki."

Ned Beaumont, esmer delikanlının hiçbir Ŗöy belli etmeyen yüzüne kısaca bir baktıktan sonra gene önündeki kâğıtlara eğildi. "Nasıl bir yer?"

"Dört metreye sekiz metre. French adıyla tuttukları bir oda, bir banyo. Evi yöneten kadın, polis gelene dek gerçekten kim olduklarını bilmediğini söylüyor. Belki de doğrudur. Pek öyle sorgu sual edilen bir yer değil. Sık sık gelirlermiğ, özellikle öğleden sonraları; son bir hafta içinde de, bildiği kadarıyla, kız iki kez gelmiç, amağörünmeden girip çıkmak da epey kolaymığ."

"O olduğundan emin mi?"

Jack eliyle kayıtsız bir iğaet yaptı. "Eğlal uyuyor" Bir an durdu, sonra içindeki dumanları bırakırken ekledi-"Adam öldüğünden beri bağıka kadın gelmemiğ"

Ned Beaumont bağınkaldırdı gene. Gözleri katılağmığtı "Taylor bağıka kadınlar da mı getiriyormuğ?" diye sordu.

Jack aynı kayıtsız hareketi yaptı gene. "Kadın öyle demedi. Bilmediğini söyledi, ama söyleyiğ biçimine bakılırsa yalan söylediğine bahse girerim."

"Evdeki eğyadan anlayamadın mı?"

Jack bağınısalladı. "Hayır. Pek kadın eğyası yok orada. Bir kimono, bir iki tuvalet eğyası,

pijamalar, falan."

"Adamın eÇyalarından çok var mı?"

"Yok, bir kat giysi, bir çift ayakkabı, birkaç iç çamaÇırlı, Çrap, falan."

"Çapka?"

Jack gülümsedi. "Çapka yok," dedi.

Ned Beaumont kalkıp pencereye gitti. DıÇarıda neredeyse zifiri bir karanlık vardı. Bir düzine yağmur damlası cama yapıÇmÇ kalmÇtı, bir o kadar daha da Ned Beaumont orada dururken hafifçe çarptı. Yüzünü Jack'e döndü gene. "Çok teÇkkür ederim, Jack," dedi yavaÇÇ. Gözlerini donuk, dalgın bir biçimde Jack'e dikmiÇti. "Sanıyorum yakında senden bir iÇ daha isteyeceğim -belki bu gece. Telefon ederim." Jack, "Tamam," dedi, kalkıp gitti.

Ned Beaumont dolaba gidip giysilerini çıkardı, banyoya taÇıdıve giyindi. Odaya döndüğünde içerde bir hemÇire vardı; parlak, solgun yüzlü, boylu, etli bir kadındı.

"GiyinmiÇsiniz," dedi hayretle.

"Evet, dıÇarı çıkmam gerekiyor."

Kadının tavrındaki Çıkınlığa bir de telaÇ eklendi. "Ama olmaz ki, Bay Beaumont," diye karÇı çıktı. "Gece oldu, yağmur da baÇladı, üslük Doktor Tait-"

Ned Beaumont, "Biliyorum, biliyorum," dedi sabırsızca ve hemÇirenin yanından dolanıp kapıya yürüdü.

6. OBSERVER GAZETESİ

BİR

Bayan Madvig ön kapıyı açtı. "Ned!" diye bağırdı, "Deli misin? Böyle bir gecede sokaklara dökülmüÇsün, hastaneden de yeni çıktın.*

"Taksi su almıyordu, " dedi Ned Beaumont, ama gülümseyiÇibiraz cansızdı. "Paul burada mı?"

"Yarım saat olmadı çıkalı, galiba kulübe gitti. Ama gel, gir içeri."

"Opal evde mi?" diye sordu, kapıyı örtüp kadının peÇinden yürürken.

"Hayır. Sabahtan bir yerlere gitti."

Ned Beaumont oturma odasının kapısında durdu. "Kalamayacağım," dedi. "Kulübe gidip

Paul'u orada görürüm." Sesi biraz titrek çıkıyordu.

Yağlıkadin hemen ona doğru döndü. "Olmaz öyle Geç," dedi, azarlayan bir sesle. "Şu haline bak, üğütüyorsun kendini. Şuraya ateşin başına oturacaksın, ben de sana içecek sıcak bir Geçler getireceğim."

"Olmaz, Ana," dedi. "Bir yerlere gitmem gerek."

Kadının, yağınbelli etmeyen mavi gözleri parlaklaştı bakışları keskinleşti "Hastaneden ne zaman çıktın?" diye sordu.

"Şimdi."

Kadın dudaklarını büzdü, sonra biraz aralayıp, suçlayıcı bir sesle, "Kaçtın," dedi. Gözlerinin duru maviliğine bir gölge düştü. Ned Beaumont'a yaklaşıp yüzünü onunki-ne yanaştırdı; boyu neredeyse onunki kadardı. "Paul'la ilgili bir Geç mi?" Gözlerine düştü gölgenin korkudan kaynaklandığı belli oluyordu. "Ya da Opal'la mı?".

Ned Beaumont'un sesi neredeyse içiilmeyecekti. "Onlarla görüşmem gereken bir konu var."

Kadın kemikli parmaklarını Ned Beaumont'un yanağına biraz utanarak dokundurdu. "Geç bir çocuksun sen, Ned."

Kollarını kadına doladı. "Endişelenme, Ana. Sandığın kadar kötü bir durum değil. Yalnız Opal eve gelirse, dışarı bırakma onu -tutabilirsen tabii."

"Bana anlatabileceğin bir Geç değil mi, Ned?" diye sordu kadın.

"Şimdilik değil. Hem de -aslında- bir Geçler sezdiğini bilmeseler daha iyi."

ÖĞ

Ned Beaumont yağmurun altında beş sokak öte yürüyüp bir dükkâna girdi. Oranın telefonundan önce bir taksi çağırdı, sonra da iki numara daha arayıp Bay Mathews'u istedi. Bay Mathews'u bulamadı.

Bir başla numara arayıp Bay Rumsen'i istedi. Bir süre sonra, "N'aber Jack?" diyordu, "Ben Ned Beaumont. Geçin çokmu?.. Geç. Durum Geçle. Bugün sözünü ettiğimiz kızın Mathews'u görmeye gidip gitmediğini öğrenmek istiyorum, gittiyse de sonradan ne yaptığını... Evet, Hal Mathews'u. Telefonla orada da aradım, evinde de, ama bulamadım... Vallahi, olabilirse, kimseye çaktırmadan; ama öğren ve çabuk öğren... Hayır, hastaneden çıktım. Evde telefonunu bekleyeceğim. Numaramı biliyorsun... Evet, Jack. Tamam, sağol, elinden geldiği kadar sık ara beni... Eyvallah."

Dışarda bekleyen taksiye bindi, adresini verdi, ama altı sokak kadar gittikten sonra ara camı tıkırtatıp sürücüye bir başka adres verdi.

Az sonra, sürücü dikçe uzanan bir çimenliğin ortasında duran, basık, gri bir evin önünde

durdu. "Bekle," dedi sürücüye, arabadan çıkarken.

Kapıyı çaldığında, gri evin kapısını kızıl saçlı bir hizmetçi açtı.

"Bay Farr evde mi?" diye sordu hizmetçiye.

"Bir bakayım. Kim arıyor?"

"Bay Beaumont."

Bağsacı iki elini de açarak evin girişine geldi. Kırmızı, kavgacı yüzünü gülücükler kaplamıştı. "Vay, vay, vay, Beaumont, hoşgeldin," dedi konuğuna doğru koşarak. "Paltonla çökmü alayım."

Ned Beaumont gülümseyip başını salladı. "Kalamayacağım," dedi. "Hastane dönüşü bir uğrayayım dedim."

"Gözetmek? Harika."

"Oldukça iyiyim," dedi Ned Beaumont. "Bir yenilik var mı?"

"Önemli bir şey yok. Seni pataklayan herifleri hâlâ yakalayamadık -bir yerlere kaçmışlar ama yakalayacağız."

Ned Beaumont önemsemez bir tavırla ağzını büzdü. "Ölmedim, onlar da öldürmeye çalışmıyorlardı zaten; yakalasan da, olsa olsa yaralamadan içeri atarsın." Uykulu gözlerle Farr'a baktı. "Bu üç sorulu mektuplardan başla aldın mı?"

Bağsacı öksürdü. "Ha -evet, iyi ki hatırlattın, bir iki tane daha geldi."

"Kaç tane?" diye sordu Ned Beaumont. Sesi kibar ve heyecansızdı. Tembel bir gülümseyiş dudaklarının kenarlarını biraz kaldırmıştı. Gözleri alaycı bir biçimde parlıyordu, ama Farr'ın gözlerine dikilmişti.

Bağsacı öksürdü. "Üç," dedi çekinerek. Sonra gözleri parlayıverdi. "Haberin var mı, bilmiyorum, nefis bir toplantımız oldu-"

Ned Beaumont sözünü kesti. "Aynı şeyleri mi anlatıyorlar?"

"Ee -az çok." Bağsacı dudaklarını yaladı ve gözlerine yalvarıcı bir bakışla gelmeye başladı.

"Ne demek-az çok?"

Farr'ın gözleri Ned Beaumont'un yüzünden boyun-bağına, sonra yana, sol omuzuna kaydı. Dudaklarını hafifçe kımıldattı, ama tek ses çıkmadı.

Ned Beaumont'un gülümseyişine alaycıydı. "Hepsi Paul'un Taylor Henry'yi öldürdüğünü mü yazıyorlar?" diye sordu, çabuk gibi bir sesle.

Farr sıçradı, yüzünün rengi atıp turuncu oldu, heyecandan gözlerini Ned

Beaumont'unkilere çevirdi gene. "AllahaGkına, Ned!" dedi.

Ned Beaumont güldü. "Sinirlerin bozuluyor, Farr," dedi aynı Çebet gibi sesle. "Dikkat et kendine, yoksa dağılıvereceksin." Yüzü ciddileGti."Paul sana bu konuda bir Çeyler söyledi mi? Sinirlerin konusunda, yani."

"H-hayır."

Ned Beaumont gülümsedi gene. "Belki de fark etmemiGti -Gimdilik." Kolunu kaldırdı, kol saatine baktı, sonra Farr'a döndü. "Kimin yazdığını öğrenebildin mi?" diye sordu birden.

BaGsavcı kekeledi: "Bak, Ned -Gu anda- biliyorsun -yani Gindi-" deyip sustu.

Ned Beaumont, "Eee?" dedi.

BaGsavcı yutkunararak, telaGla "Bir Çeyler bulduk, Ned, ama kesin bir Çey söylemek için çok erken. Belki de bir Çey çıkmaz. Bilirsin bu iGleim nasıl yürüdüğünü," dedi.

Ned Beaumont baGyla onayladı. Yüzünde yalnız dostluk vardı Gindi. Sesi düzgün, soğuk olmamasına karGın daheyecansızdı: "Nerede yazıldıklarını ve hangi makineyle yazıldıklarını öğrendin, ama Gmdilik baGkabir Çey bilmiyorsun. Kimin yazmıG olabileceği konusunda tahmin bile yürütecek durumda değilsin."

"Evet, öyle, Ned," dedi Farr rahatlayarak.

Ned Beaumont, Farr'ın elini kavrayıp dostça sıktı. "Aferin," dedi. "Hadi, benim kaçmam gerekiyor. Çeri aceleye getirmeyeceksin, davranmadan önce her Çeyin doğru olduğundan emin olacaksın, o zaman yanılman olanaksız. Benden söylemesi."

BaGsavcının sesiyle gözlerinden nasıl duyulandığı belli oluyordu. ".Sağol, Ned, sağol."

ÜÇ

O akÇam saat dokuzu on geçte, Ned Beaumont'un oturma odasındaki telefon çaldı. Hemen koGtu. "Alo... Evet, Jack... Evet... Evet... Nerede?... Evet, çok iyi... Bu akÇamlık bu kadar. Çok teGekürler."

Telefondan kalktığında, solgun dudakları gülümsüyordu. Gözleri parlak ve kayıtsızdı. Elleri azıcık titriyordu.

Üç adım atmadan telefon gene çaldı. Bir an durakladı, sonra telefona döndü gene. "Alo... Ha, Paul... Evet, yata-lakçılık oynamaktan bıktım... Önemli bir Çey yok -Çöyle sana bir uğrayıp merhaba diyeyim demiGtim... Yok, Çu sıra olanaksız. Sandığın kadar sağlam değilim anlaÇıan, yatsam daha iyi olacak galiba... Evet, tabii, yarın olur... Güle güle."

Evden çıkarken Çapkasıyla yağmurluğunu giydi. Sokak kapısını açtığında rüzgâr yağmuru savurdu suratına, birkaç yüz metre ötedeki garaja varana dek de yüzünü dövdü sular.

Garajın cam duvarlı yazıhanesinde, bir zamanlar beyaz olan bir tulum giymiş, uzun boylu, zayıf, kumral bir adam iskemlesini geriye devirmiş, ayaklarını altında elektrik sobası yanan bir rafın üzerine dayamış, gazete okuyordu. Ned Beaumont, "N'aber, Tommy?" dediğinde, gazetesini indirdi.

Tommy'nin yüzünün pisliği, dişlemini olduğundan da beyaz gösteriyordu. Gülümseyerek bir sürü diğ gösterdi ve "Bayağı hava var bu akşam," dedi.

"Evet. Bana göre bir hava var mı? Beni bu akşam kır yollarında taşıyabilecek bir şey?"

Tommy, "Çok kısmetlisin," dedi, "iyi ki bu akşamı seçmişsin. Kötü bir arabaya da kalabilirdin. Ama bu akşam elimde bir Buick var, başına negelirse gelsin, umurumda değil."

"Götürür mü beni oraya kadar?"

"Gecenin bu saatinde," dedi Tommy, "Bulacağın bir başka araç ne kadar götürürse, o kadar götürür."

"Göyleyse. Benzinini dolduruver. Lazy Creek'e böyle bir havada en iyi hangi yoldan gidilir?"

"Nereye kadar gideceksin?"

Ned Beaumont garajcıya düğüneli düğüneli baktı, sonra, "Dereye vardığı yere kadar, falan," dedi.

Tommy başını salladı. "Mathews'un evine mi?" diye sordu.

Ned Beaumont bir şey demedi.

Tommy, "Gideceğin yere göre değış de ondan," dedi.

"Öyle mi? Mathews'un evine." Ned Beaumont alnını kırıştırdı. "Bu gizlidir, ama Tommy."

"Benim konuşacağımı sandığın için mi bana geldin, yoksa konuşmayacağımdan emin olduğun için mi?" diye sordu Tommy.

Ned Beaumont, "Acelemlerim var," dedi.

"O zaman yeni ırmağ yolundan Barton'un yerine dek gidip -varabilirsen oraya- toprak yoldan köprüye sapacaksın, sonra da ilk dört yol ağzından doğuya döneceksin gene. Mathews'un evinin arkasına, o tepenin doruğuna yakın bir yerlere dğesin o yoldan. Bu havada toprak yoldan geçemezsin, kavğa dek yeni ırmağ yolundan çıkıp sonra eski yola vurman gerekecek."

"Sağol."

Ned Beaumont Buick'e binerken, Tommy ağızı drecede umursamaz bir sesle, "Yan cepte yedek bir tabanca var," dedi.

Ned Beaumont uzun boylu, zayıf adama baktı. "Yedek mi?" diye sordu, boĞ boĞ.

"Ğy yolculuklar," dedi Tommy.

Ned Beaumont kapıyı çekip gazladı.

DÖRT

Arabanın saati on otuz ikiyi gösteriyordu. Eklemleri tutulan Ned Beaumont ıGıkırı söndürüp Buick'den indi. Rüzgârın savurduğu yağmur, ağaçları, çalıları, yerleri, adamı, arabayı, ıslak ıslak dövüyordu. YokuĞ aĞı bakınca, yağmurla çalıların arasından leke leke küçük sarı ıGıklar seçilebiliyordu. Ned Beaumont titredi, yağmurluğuna daha sıkı sarınmaya çalıĞtıve sırsıklam otların arasından sendeleyerek yokuĞ aĞı, ıGık kümelerine doğru yürümeye baĞladı.

Sırtına çarpan yağmur ve rüzgâr onu ıGıklara doğru itiyordu. YokuĞaĞı yürüdükçe tutukluğu yavaĞyavaĞgeçti; yürüdükçe de sık sık tökezlemesine, yerdeki küçük engellere takılmasına karĞın, çvik adımlarla, zikzaklar çizerek, ama emin bir biçimde amacına yaklaĞıyordu.

Az sonra ayaklarının altında bir patika olduğunu fark etti. Patikayı göremiyor, ayağının altındaki kayganlıktan, kenardaki çalıların suratına çarpmasından sezebiliyordu ancak. Patika bir süre onu sola doğru götürdü, sonra geniĞ bir eğri çizerek, içinden gürültüyle suların aktığı küçük bir yarın kenarına, oradan da bir eğri daha çizip sarı ıGığın parıldadığı yapının ön kapısına getirdi.

Ned Beaumont doğrudan doğruya gidip kapıya vurdu.

Kapı, kır saçlı, gözlüklü bir adam tarafından açıldı. Uysal, solgun bir yüzü vardı; gözlüklerinin ardından endiĞyle bakan açık renkli gözleri griydi. Kahverengi takımı düzgün ve pahalıydı, ama modaıya uygun değildi. Dik, kolalı, beyaz yakasının bir yanına dört damla su düĞnüĞtü.Kapıyı açık tutarak yana bir adım attı ve "Buyurun, efendim, buyurun," dedi, sıcak değilse de dostça bir sesle. "DıĞarda durulacak hava değil."

Ned Beaumont selam vermek için baĞınibeĞ sarım kadar eğip içeri girdi. Yapının tüm zemin katını oluĞturam geniĞ bir odaya girdi. Mobilyasının azlığı ve yalınlığı, odaya gösteriĞten uzak, hoĞ bir ıkkellik veriyordu. Hem mutfak, hem yemek odası, hem oturma odası görevi yapıyordu.

ğöminenin yanibaĞındaoturduğu tabureden kalkan Opal Madvig dimdik durarak koyu gözlerini düĞnamca bir bakıĞla Ned Beaumont'a dikti.

Ned Beaumont Çaplasını çıkarıp yağmurluğunun düğmelerini çözmeye baĞladı. Öbüteri onu o zaman tanıdılar.

Kapıyı açan adam inanamayan bir sesle, "Ama bu Beaumont," dedi ve iri gözlerle Shad O'Rory'ye baktı.

Shad O'Rory odanın ortasında, Gömineye dönük bir koltukta oturuyordu. Ned Beaumont'a dalgın dalgın gülümseyerek, ezgili, hafif Gılanda Gıvelisesiyle, "Öyle ya," dedi. "Nasılsın, Ned?"

Jeff Gardner'in bir maymununkine benzeyen suratını, güzel takma diğlerini ortaya koyup kanlı gözlerini hemen hemen yok eden bir gülümseyiğ ardı. "Vay be, Rusty," dedi yanındaki sedire yayılmış olan asık yüzlü, pembe yanaklı oğlana, "Sevgili lastik topumuz gelmiş. Onu hoplatıGımızı sevdiğini söylememiğ miydin sana?"

Rusty, Ned Beaumont'a suratını asarak baktı ve odanın öbür ucundan anlaGınmayan bir Geyler mırıldandı.

Opal Madvig'in yanında oturan kızıklar giymiğ zayıf-kız, parlak, ilgili, koyu gözlerle Ned Beaumont'a baktı.

Ned Beaumont yağmurluğunu çıkardı. Jeff'le Rusty'nin yumruklarının izlerini hâlâ taGyan ince yüzü, gözlerinde sezilen saldırganlığın dıGında, sakındı. ğapkasıyla yağmurluğunu kapının yanında duran boyasız ağaçtan bir dolabın üstüne koydu. Kendisini içeri alan adama gülümseyerek, "Gerçekten arabam bozuldu," dedi. "Beni içeri aldığınız için teGekkür ederim, Bay Mathews."

Mathews biraz dalgınca, "Önemli değil -hoğ gediniz," dedi. Sonra korku dolu gözleri gene yalvarırcasına Shad O'Rory'ye baktı.

Shad O'Rory düzgün, ak saçlarını, solgun, ince eliyle düzeltip Ned Beaumont'a dostça baktı, ama bir Gey demedi.

Ned Beaumont Gömineye doğru ilerledi. "N'aber, ufaklık," dedi Opal Madvig'e.

Kız selamına tepki göstermedi. Boğ, koyu gözlerle düğmanca baktı ona.

Ned Beaumont gülümseyiğini kızıklar giymiğ olan zayıf kıza çevirdi. "Bu da Bayan Mathews, değil mi?"

Kadın, "Öyle," dedi, usul, neredeyse cilveli bir sesle ve elini uzattı.

"Opal bana okul arkadaş olduğunu söylemiğti," dedi, kadının elini kavrarken. Kadından Rusty'yle Jeff'e çevirdi yüzünü ve "N'aber çocuklar," dedi kayıtsızca. "Bu yakınlarda sizi görmeyi umuyordum ben de."

Rusty bir Gey demedi.

Jeff'in yüzü, keyifle sırttan çirkin bir maskeye dönüğti. "Ben de umuyordum senin kadar," dedi neğyle, "Çünkü parmaklarımın boğumları iyileğti Seni eğğesudan gelene dek dövmekten niçin böylesine zevk alıyorum dersin, ha?"

Shad O'Rory dönüp bakmaksızın maymuna benzeyen adama, "O ağzınla çok fazla konuğyorsun, Jeff," dedi. "Konuğmasaydın belki ağzındaki diğler kendinin olurdu."

Bayan Mathews Opal'a fısıltıyla bir Geyler söyledi. Opal bağınısallayıp gene Göminenin

bağındaki abureye oturdu.

Mathews, Gömnenin öbür ucundaki bir tahta iskemleyi göstererek, sinirli bir biçimde, "Oturun, Bay Beaumont," dedi, "Ayaklarınızı kurutun-ısınsın."

"Sağolun." Ned Beaumont, iskemleyi ateğin sağına çekip oturdu.

Shad O'Rory sigarasını yakıyordu. Çiğnitirdikten sonra sigarayı dudaklarının arasından çıkarıp sordu: "Nasılsın.Ned?"

"Fena değilim, Shad."

"Güzel." O'Rory bağınbiraz çevirip sedirin üstünde oturan iki adamla konuştu: "Sizler yarın kente dönebilirsiniz, çocuklar." Ned Beaumont'a dönüp umursamaz tavıyla açıkladı: "Ölmeyeceğini kesinlikle bilene dek ne olur, ne olmaz diyorduk, ama yaralamaktan suçlanmayı göze alıyoruz."

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Büyük bir olasılıkla ben de size karğı tanıklk etmeyeceğim, ama dostumuz Jeff'in West'in öldürülmesiyle ilgili olarak arandığını unutmayın." Sesi kayıtsızdı, ama Gömne'de yanan kütüğe takılan gözlerine acımasız bir parıltı gelip gitti. Gözlerini sola çevirip Mathews'e baktığında, alaycılıktan bağıkabir göy görünmüyordu gözlerinde. "Tabii, sizi gizlediği için Mathews'ın bağına bda olmak amacıyla da tanıklık edebilirdim."

Mathews aceleyle, "Yapmadım, Bay Beaumont," dedi. "Bugün eve gelene dek burada olduklarını bile bilmiyordum, geldiğimde Çağıkını sizinki kadar-" Sustu, telağıyüzünden belli oldu ve ağlamaklı bir sesle Shad O'Rory'ye, "Bağının üstünde yeriniz var, biliyorsunuz," dedi. "Pekâlâ biliyorsunuz, ama anlatmak istediğim" -yüzünü bir gülümseyiğ aydınlatıverdi- "farkında olmadan size yardım etmekle yasalar karğısında sorumlu olmam olanaksız."

O'Rory usulca, "Evet, bana bilmeden yardım ettiniz," dedi. Parlak gri-mavi gözleri ilgi duymaksızın bakıyordu gazete sahibine.

Mathews'ın gülümseyiğ mutluluğunu yitirdi, sönuverdi. Huzursuz parmaklarla boyunbağını düzeltti, sonra gözlerini kaçırdı O'Rory'den.

Bayan Mathews tatlı bir sesle Ned Beaumont'a, "Çok can sıkıcı bir akÇamdı Çu âna dek," dedi. "Siz gelene dek sıkıntıdan patlıyorduk."

Ned Beaumont kadına merakla baktı. Koyu gözleri parlak, yumuÇak, çağırıcıydı. Adamın alıcı gözle bakıÇıkarÇısında gözlerini kaçırp dudaklarını cilveli bir biçimde azıcık büzdü. Dudakları ince ve fazla boyalıydı, ama çok biçimliydi. Kadına gülümsedi, ayağa kalkıp yanma gitti.

Opal Madvig önüne, yere bakıyordu. Mathews, O'Rory ve sedirin üzerinde oturan iki adam Ned Beaumont'la Mathews'un karısına bakıyorlardı.

"Niçin böyle sıkıcı oluyorlar dersiniz?" diye sorup kadının önüne, yere bağdaÇ kurarak oturdu. Doğrudan yüzünü kadına dönmemiÇti arkasına attığı eline yaslanarak yüzünü yana çevirip kadına bakıyordu.

"Vallahi bilmiyorum," dedi kadın. "Hal, Opal'la birlikte buraya gelmeyi isteyip istemediğini sorunca, eğlenceli olacağını sanmıştım. Sonra buraya geldiğimizde Hal'in bu" -bir an durup gizleyemediği bir kuşkuyla, "arkadaşarını" dedi, "bulduk," ve konuşmasını sürdürdü: "O zamandan beri de herkes oturup ne olduğunu hiç mi hiç bilmediğim gizli bir şeyden söz ediyor; akıl almaz ölçüde sersemce bir şey bu. Opal'ın da öbürlerinden bir farkı yok. O da-

Kocas, "Dur, dur, Eloise," dedi, sözde yetkin bir sesle; karısı bağınkaldırıp ona baktığında da gözlerinde yetkeden çok utanç vardı.

"Bana ne," dedi kadın, umursamaz bir biçimde. "Opal'ın da sizlerden ağı kalır yanı olmadığı doğru. Onunla, buraya geldiğinizde konuşacağınızı söylediğiniz için —her ne iş— sözünü bile etmediniz. Fırtına olmasaydı burada dururdum sanıyorsan, yanıyorsun. Durmazdım."

Opal Madvig'in yüzü kızarmıştı, ama bağınkaldırmadı.

Eloise Mathews yüzünü Ned Beaumont'a doğru çevirdi ve yüzündeki umursamazlık yerini cilveye bıraktı. "Buna karışıkmanız gerek," dedi. "Sizi gördüğüme bu yüzden sevindim, yoksa yakışıklı olduğunuzdan değil."

Ned Beaumont kadına yapmacık bir öfkeyle baktı.

Kadın suratını astı. Bu ağıklık gerçektir, oynamıyordu. "Arabanız gerçekten de bozuldu mu?" diye sordu, "Yoksa onları bu salakça gizemliliğe iten can sıkıcı iş izlemek için mi geldiniz? Demek öyle. Siz de onlardan birisiniz."

Ned Beaumont güldü. Sordu: "Sizi gördükten sonra düğünemi değiştirmişsem şer, ne amaçla geldiğim fark etmez, değil mi?"

"Yoooo-o-o-" kadın kuşkuyla -"ama değiştirdiğinizden iyice emin olmam gerekir."

"Hiçbir konuda ciddi olmayacağım," diye söz verdi Ned Beaumont neşle. "Kendilerini neden böyle için için yedikleri konusunda gerçekten de bir bilginiz yok mu?"

"Hiç yok," dedi kadın öfkeyle, "Ama çok sersemce, büyük bir olasılıkla da siyasal bir konu olduğundan eminim."

Ned Beaumont boğatı duran elini Uzatıp kadının elini okladı. "Akıllı bir kızsınız, söylediklerinizin ikisi de doğru." Bağıncıvirip O'Rory'yle Mathews'e baktı. Gözleri kadınıkilere döndüğünde neşle parıldıyorlardı. "Anlatmamı ister misiniz?"

"Hayır."

"Her şeyden önce," dedi Ned Beaumont, "Opal Madvig, babasının Taylor Henry'yi öldürdüğünü sanıyor."

Opal Madvig'in gırtlğından korkunç, boğuk bir ses geldi ve oturduğu tabureden ayağı fırladı. Bir elinin tersiyle ağzını kapadı. Gözleri kocaman açılmış, akları korkunç, donuk gözbebeklerinin çevresini sarmıştı

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Rusty ayağa fırladı, ama Jerry sırtarak oğlanın kolunu tuttu. "Rahat bırak Onu," dedi dostça bir sesle. "Adam haklı." Oğlan, maymuna benzeyen adamın kollarının arasında, ileriye doğru atılca çabasındaydı, ama kendini kurtarmaya çalışmadı.

Eloise Mathews koltuğunda donmuş kalmış, anlamayan gözlerle Opal'a bakıyordu.

Mathews titriyordu; alt dudağıyla gözkapakları sarkmış, yüzü çökük, benzi atmış, sağıksız bir adama dönmüştü.

Shad O'Rory koltuğunda öne doğru eğilmiş, güzel çizgili, uzun yüzü solgun ve katı, gri-mavi gözleri buz gibi, elleri koltuğun kollarına yapışmış, ayakları dümdüz yerde, oturuyordu.

Öbürlerinin huzursuzluğundan hiç etkilenmeyen Ned Beaumont, "Ondan sonra," dedi, "Opal-"

"Ned, yapma!" diye bağırdı Opal Madvig.

Ned Beaumont döğnenin üzerinde oturduğu yerden dönüp kıza baktı.

Kız elini ağzından çekmişti Yumruklarını sıkmış, göğsüne basmıştı Çarpılmış gözleri, bitkin yüzü, yalvarırcasına bakıyordu.

Ned Beaumont ciddi ciddi bir süre kızın yüzünü inceledi. Pencerelele duvarların arasından korkunç savrulmalarla gelen rüzgârın sesi, onun arasından da yakındaki ırmağın gıltısı iğiliyordu. Kıza bakan gözleri soğuk, güvenliydi. Az sonra, oldukça iyi niyetli, ama donuk bir sesle konuğtu."Burada bulunmanın nedeni bu değil mi?"

"Lütfen yapma," dedi Opal, hırıltılı bir sesle.

Gözlerini hiç etkilemeyen ince bir gülüçgeldi Ned Beaumont'un dudaklarına ve sordu: "Senden ve babanın öbür düğmanlarından başka kimse sözünü edemeyecek mi bu konunun?"

Kız ellerini -yumruklarını— iki yanına indirdi, yüzünü öfkeyle kaldırdı ve sert, çınlayan bir sesle konuğtu."Taylor'u o öldürdü."

Ned Beaumont gene elinin üstüne yaslanıp Eloise Mathews'a baktı. "Anlatmak istediğim buydu iğle," dedi ağır bir sesle. "Böyle düğmülüğü için de bu sabah yayınladığı pisliklerden sonra, kocanızı görmeye gitti. Kocanız Paul'un kimseyi öldürdüğüne inanmıyor tabii -biraz başı dette o kadar; Shad'ın desteklediği senato adayının sahibi bulunduğu Eyalet Merkez şirketi kocanızın ipoteklerini elinde tutuyor- bu yüzden de ne derlerse yapmak zorunda. Opal'ın-"

Mathews araya girdi: "Kes artık, Beaumont. Sen-"

O'Rory, Mathews'un sözünü kesti. Sesi alçak, kulağa hoştu. "Bırak, söyleyeceğini söylesin."

Ned Beaumont başını çevirmeden, umursamaz bir tavırla, "Sağol, Shad," dedi-ve konuğnasını sürdürdü: "Kuğkulamı doğrulaması için kocanıza gitti, ama kocanızın yalan söylemeksizin verebileceği yeni bir bilgi yoktu. Hiçbir şey bilmiyor çünkü o. Shad'ın

gösterdiği yerlere çamur atıyor, o kadar. Ama yapabileceği ve yapacağı Çuvar: Yarınki gazetesine Opal'ın buraya gelip babasının sevgilisini öldürdüğüne inandığını yazabilir. Ne güzel bir bomba olur. 'Opal Madvig Babasını Cinayetle Suçladı; Senatörün Oğlunu Öldürdüğünü Çeri Sürüyor' Observer 'in baÇ sayfasındaki manÇeti görür gibi oluyorsunuz, değil mi?"

ÇileÇmiÇ gözler ve solgun bir yüzle, Ned Beaumont'unkinden az yukarıda duran baÇınıöne eğmiÇ, dñliyordu Eloise Mathews. Rüzgârın savurduğu yağmur, pencerelerle duvarları dövüyordu. Rusty gürültülü bir iç çekiÇle ciğerlerini doldurup boÇattı.

Ned Beaumont dilini gülümseyen dudaklarının arasına sokup çıkardı, "Opal'ı bu yüzden buraya getirdi," dedi. "Haber yayınlanana dek konuÇmasını diye. Shad'le adamlarının burada olduklarını belki biliyordu, belki de bilmiyordu. Fark etmez. Opal'ı, gazeteler çıkana dek ne yaptığını kimsenin bilemeyeceği bir yere getirdi. Onu kendi isteğine karÇıburaya ya da baÇla herhangi bir yere götüreceği savında değilim -bu durumda aptalca bir davranıÇ olurdu- ama bunların hepsi gereksiz. Opal babasını yok etmek için elinden geleni yapmaya zaten hazır."

Opal Madvig fısıltıyla, ama belirgin bir biçimde, "Onu o öldürdü," dedi.

Ned Beaumont dik oturup kıza baktı. Onu bir an hüzünle süzdü, sonra gülümsedi, neÇeli bir biçimde, "Ne yapalım?" dercesine baÇınısalladı ve dirseklerinin üzerine yaslandı gene.

Eloise Mathews hayret dolu gözlerle kocasına bakıyordu. Kocasını oturmıÇtı. BaÇı öne eğikti. Yüzünü ellerinin arkasına gizlemiÇti.

Shad O'Rory yeniden bacak bacak üstüne atıp bir sigara çıkardı. "Bitti mi?" diye sordu usulca.

Ned Beaumont'un sırtı O'Rory'ye dönüktü. KarÇlık verirken yüzünü dönmedi: "Hem de öyle bir bitti ki, bilemezsin." Sesi deĞiÇmiÇti ama yüzünde birdenbire bir bitkinlik, bir bezginlik belirdi.

O'Rory sigarasını yaktı. "Ee," dedi, "Sonuç ne? Size büyük bir kazık atma sırası Çimdi bize geldi, biz de atıyoruz. Kız bu elindeki hikâyeyle kendiliğinden geldi bize. Gelmek istediği için geldi. Sen de öyle. Sen de, o da ve burdaki herkes, ne zaman isterse, nereye isterse gidebilir." Ayağa kalktı. "Bense yatmaya gidiyorum. Nerede yatacağım, Mathews?"

Eloise Mathews kocasına, "Doğru değil bu, Hal," dedi. Bir soru değildi bu.

Mathews'un ellerini yüzünden çekmesi biraz zaman aldı. KonuÇurken ağırbaÇlı olmayı baÇadı: "Sevgilim, Madvig'e karÇı olan kanıtlar, polisin onu hiç olmazsa sorguya çekmesini istememizi haklı çıkaracak kadar gerçek. Yaptığımız da bu kadar zaten."

"Onu demek istememiÇim," dedi karısı.

"Bak, sevgilim," dedi, "Bayan Madvig geldiğinde-" Durakladı, sustu, solgun yüzü titredi ve karısının gözlerindeki bakıÇıgörünce yüzünü elleriyle örttü gene.

BEğ

Eloise Mathews'la Ned Beaumont alt kattaki geniş odadatek baçlama, birbirinden birkaç adım ötedeki koltuklara kurulmuğ, Ğminenin önünde oturuyorlardı. Kadın öne doğru eğilmiğ, yanmakta olan son kütüğe hüznü gözlerle bakıyordu. Ned Beaumont bacak bacak üstüne atmığtı. Kolunun tekini koltuğun arkalığına uzatmığtı. Puro içip yan gözle kadına bakıyordu.

Merdivenler gıcırdadı ve kadının kocası yarı yola kadar indi basamaklardan. Gömleğinin yakasını çıkarmıçtı ama onun dıçında giyinikti. Hafifçe gevđettiđi boyunbağı yeleğinin dığına sarkmığtı. "Yatağa gelmez misin, sevgilim?" dedi. "Geceyarısı oldu."

Kadın kımıldamadı.

"Bay Beaumont," dedi adam, "Siz-"

Adı söylendiğinde, Ned Beaumont yüzünü merdivenlerde duran adama çevirdi; acımasız, kayıtsız bir yüzdü bu. Mathews'un sesi çatlayınca Ned Beaumont ilgisini purosuyla Mathews'un karısına çevirdi gene.

Bir süre sonra Mathews gene yukarı çıktı.

Eloise Mathews gözlerini ateğtö ayırmadan konuğtu:"Dolapta biraz viski var. Getirir misiniz?"

"Tabii." Viskiye getirdi, sonra iki bardak buldu. "Sek mi?" diye sordu.

Kadın bağını"Evet" anlamında salladı. Soludukça, yuvarlak göğüsleri giysinin kırmızı ipekli kumağınıkımıldatıyordu.

Ned Beaumont iki bardağı iyice doldurdu.

Bardağı eline verilene dek kadın bağınıateğtö kaldırmadı. Kaldırdığında da güzel, ince, fazlaca boyalı dudaklarını yana doğru kıvrıarak hüznü bir biçimde gülümsedi. Ateğin kızıl yalazlarını yansıtan gözleri fazla parlaktı.

Ned Beaumont kadına bakıp gülümsedi.

Kadın bardağını kaldırıp cilveli bir sesle, "Kocama!" dedi.

Ned Beaumont, "Hayır," dedi ve bardağının içindekini ateğesavurdu, içki parıltılar çıkararak alevler fırlattı havaya.

Kadın keyifle bir kahkaha atıp birden ayağa kalktı ve "Bir içki daha koy," dedi.

Ned Beaumont Ğiğyi yerden alıp bardağını doldurdu.

Kadın bardağını bağının çok üstüne kaldırıp, "Sana!" dedi.

Ğtiler. Kadın titredi.

"Çine bir Çey koy, ya da üstüne bir Çey iç!" diye önerdi adam.

Kadın baÇını salladı. "Böyle olmasını istiyorum." Elini adamın koluna koyup yanında durarak sırtını ateÇe verdi. "O sediri buraya getirelim."

"Çey fikir," dedi Ned Beaumont.

Koltukları Çöminenin önünden uzaklaÇtırıp biri bir ucunu, öbürü öbür ucunu tutarak sediri getirdiler ateÇin önüne Alçak, geniÇ, akalıksız bir sedirdi.

"ğimdi de ıÇkları söndür," dedi kadın.

Söndürdü. Sedire döndüğünde kadın oturmuÇ, bardaklara viski dolduruyordu.

"ğimdi de sana içelim," dedi adam; içtiler ve kadın titredi.

Kadının yanına oturdu. çöminenin ateÇi bir pembelik vurmuÇtu ikisinin de yüzüne.

Merdivenler gıcırdadı ve kadının kocası indi. Son basamakta durup, "Lütfen, sevgilim!" dedi.

Kadın Ned Beaumont'un kulağına öfkeyle fısıldadı: "Bir Çey fırlatsana kafasına."

Ned Beaumont güldü.

Kadın viski ÇÇesini alıp, "Bardağın nerede?" dedi.

Kadın bardakları doldururken Mathews merdivenlerden yukarı çıktı.

Kadın bardağını Ned Beaumont'unkine doğru uzatın tokuÇurdu. çöminenin kızıl parıltısında gözleri deli gözleri gibiydi. Koyu renk saçlarından birkaç tel alına düÇmüÇtü. Hafifçe inleyerek ağzından soluyordu, "ikimize!" dedi.

Çtiler. Kadın boÇbardağını bıraktı düÇsün, adamın kollarına geldi. Titrediğinde, adamın ağzı kadınınkine ulaÇmıÇtı DüÇte bardak tahta döÇemenin üzerinde gürültüyle kırıldı. Ned Beaumont'un gözleri aralık ve kurnazdı. Kadınınkiler sınıksı kapalıydı.

Merdivenler bir daha gıcırdadığında ikisi de kımıldamadı. Kadın, onu saran ince kollarını daha da sıktı. Ned Beaumont merdivenleri göremiyordu. Çisi de hızlı hızlı soluyorlardı Çindi.

Sonra merdivenler gene gıcırdadı, kısa bir süre sonra da baÇlarını ayırdılar, ama kolları hâlâ birbirlerine sarılıydı. Ned Beaumont merdivenlere baktı. Kimse yoktu.

Kadın elini adamın ensesinden yukarıya kaydırdı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, tırnaklarıyla kafa derisini yokladı. Gözleri artık tamamen kapalı değildi. Gülen, koyu birer yarıktılar yüzünde. "Hayat böyle iÇe," dedi kısık, acı, alaycı bir sesle; sedirin üzerinde geriye doğru eğildi ve Ned Beaumont'u üzerine devirdi, ağzını ağzına yapıÇtırdı.

Ned Beaumont silah sesini duyduğunda o durumdaydılar.

Ned Beaumont kadının kollarının arasından sıyrılıp hemen ayağa fırladı. "Odası nerede?" diye sordu sert bir sesle.

Dehşetli sesi kısılan kadın gözlerini kırptı.

"Odası nerede?" diye yineledi adam.

Elini kımıldattı kadın güçsüzce. "Önde," dedi, boğuk bir sesle.

Ned Beaumont merdivenlere koşup sırayarak tırmandı basamakları. Merdivenlerin başında maymunu Jeff'e rastladı; Jeff, pabuçları dışındagiyinik, gözlerini kırptırarak uyanmaya çalışıyordu. Jeff bir elini beline attı, öbürünü de Ned Beaumont'u durdurmak için uzattı ve "Neler oluyor?" diye hırladı.

Ned Beaumont ileri doğru uzanmış eli atlattı, çevresinden dolanıp sol yumruğunu maymunu surata gömdü. Jeff hırlayarak geriye doğru sendeledi. Ned Beaumont yanından fırlayıp yapının önüne doğru koştu. O'Rory bir başka odadan çıkarak peşinden gitti.

Alt kattan Bayan Mathews'un çığlığı iğildi.

Ned Beaumont bir kapıyı açtı ve durdu. Mathews yatak odasında, yerde, bir lambanın altına sırtüstü uzanmıştı. Ağzı açıktı ve içinden biraz kan sızıyordu. Bir kolu yere uzanmıştı Öbürü göğsünün üstündeydi. Duvarın yanında, yere uzanan kolunun iğet ediyormuğ gibi gösterdiği yerde, kara bir tabanca duruyordu. Pencerenin yanındaki masanın üstünde, kapağı yanında ters dönmüğ bir mürekkep hokkası, bir kalem ve bir yaprak kâğıt vardı. Masanın hemen yakınına çekilmiğ bir iskemle duruyordu.

Shad O'Rory, Ned Beaumont'u iterek yanından geçti ve yerde yatan adamın üzerine eğildi. O, adamın başındağken Ned Beaumont masanın üstündeki kâğıda hızla bir göz atıp cebine sokuverdi.

Geride Jeff girdi, arkasından da çıplak Rusty.

O'Rory ayağa kalkıp ellerini her đeyin bittiğini belirten bir hareketle araladı. "Damağından vurmuğ kadını," dedi. "Nanay."

Ned Beaumont dönüp odadan çıktı. Aralıkta Opal Madvig'le karđılađtı

"Ne oldu, Ned?" diye sordu kız, korku dolu bir sesle.

"Mathews kendini vurdu. Sen gidip giyinene dek ben karısıyla otururum. Geride girme. Görecek bir đey yok." Ađđı indi.

Eloise Mathews, sedirin yanında yere uzanmış bir karaltıydı.

Kadına doğru hızla iki adım attı, durdu, hesapçı, soğuk gözlerini odada gezdirdi. Sonra kadına yaklaçtı yanına diz çöktü ve nabzına baktı. Sönmekte olan ateğin soğun ığında bakabildiği kadar yakından baktı kadına. Hiçbir uyanıklık izi yoktu. Kocasının masasından almıç olduğu kâğıdı cebinden çıkardı, dizlerinin üstünde đömineye yanağıpkızıl korların ığında üzerinde yazılı olanları okudu: '

Ben, aÇağda imzası bulunan Keith Mathews, kafamın ve belleğimin sağlam olduğı Çu sırada, vasiyetimi yazıyorum.

Tüm taÇınır ve taÇınmaz mallarımı sevgili eÇim Eloise Braden Mathews'a bırakıyorum.

Bu vasiyetnamenin tüm uygulama iÇemlerini Eyalet Merkez Tröst ğirketine emanet ediyorum.

Bunları tanık olarak adımı yazmıÇ bulunuyorum.

Tarih

Ned Beaumont kararsız bir gülümseyiÇte okumasını kesti ve vasiyetnameyi üç kez boydan boya yırttı. Ayağa kalktı, Çöminenin önündeki ızgaranın arkasına uzanıp yırttığı kâğıt parçalarını pırıl pırıl korların üzerine bıraktı. Parçalar, bir an içinde parlayıp yok oldular. göminenin yanında duran dökme demirden kürekle kâğıtların külünü odunların külüne karıÇtırdı.

Sonra Bayan Mathews'un yanma döndü, az önce kendi içtiğı bardağın içine azıcık viski dökerek kadının baÇınıkaldırdı ve içkinin birazını zorla kadının dudaklarının arasından döktü. Opal Madvig alt kata indiğinde kadın yarı uyanmıÇ, öksürüyordu.

ALTI

Shad O'Rory merdivenlerden indi. Jeff'le Rusty arkasındaydılar. Hepsi giyinmiÇti Yağmurluğıyla Çapkasını giymiÇ olan Ned Beaumont kapının yanında duruyordu.

"Nereye gidiyorsun, Ned?" diye sordu Shad.

"Telefon bulmaya."

O'Rory baÇıyla onayladı. "Çöy olur," dedi, "ama sana sormak istediğim bir Çöy var." PeÇinde yordakçılılarıyla merdivenin dibine dek indi.

Ned Beaumont, "Nedir?" dedi. Elini cebinden çıkardı. O'Rory'yle adamları elini görebiliyorlardı, ama arkasında kalan Eloise Mathews'la ona sarılarak oturan Opal Madvig göremiyorlardı. Elinde küçük bir tabanca vardı. "Bir saçmalık olmasın diye," dedi Ned Beaumont. "Acele var."

O'Rory tabancayı görmemiÇ ğbiydi, ama yaklaÇmadı. DüÇüneli bir biçimde, "Yukarıda masanın üstünde açık bir mürekkep hokkası, bir kalem, masanın yanında da bir iskemle var, ama yazı yok -tuhaf geldi bu bana."

Ned Beaumont yapmacık bir Çöçkinklikla gülümsedi. "Demek yazı yok, ha?" Geriye, kapıya doğru bir adım attı. "Gerçekten çok tuhaf bir olay. Telefonumu ettikten sonra gelip seninle saatlerce tartıÇabilirim bu konuyu."

"ğimdi olsa daha iyi," dedi O'Rory.

"Kusura bakma." Ned Beaumont hızla kapıya doğru geriledi, eliyle arkasında kapı tokmağını arayıp buldu, kapıyı açtı. "Uzun kalmam." DıĞaı fırlayıp kapıyı çarptı arkasından.

Yağmur kesilmiÇti Patikadan ayrılıp evin öbür yanındaki yüksek otların arasından koğtu. Evden, arka yanda kapanan bir bağka kapının sesi duyuldu. Yakınlardan, Ned Beaumont'un solunda bir yerlerden, derenin sesi iğiiliyordu. Çalıların arasından suya doğru ilerledi.

Fazla gürültülü olmayan, keskin, tiz bir düdük sesi iğiti arkasından. Balçıkların arasından bir ağaç kümesine ulağtıve dereden uzaklağıp ağaçlara doğru saptı. Düdük sesi ağğıdan gene iğildi. Ağaçların ötesinde omuz boyu çalılıklar vardı. Gizlenmek için belinden öne doğru eğilerek çalıların arasına daldı. Gece zifiri karanlıktı.

Yokuğyukarı ilerliyordu, sık sık kayganlağan, engebeli bir yokuğu bu; çalılar yüzünü ve ellerini çiziyor, giysilerine takılıyordu. Üç kez düÇü. Birçok kez sendeledi.

Düdük sesi bir daha iğiilmedi. Buick'i bulamadı. Geldiği yolu da bulamadı.

Artık ayaklarını sürüyor, engebeli olmayan yerlerde de tökezliyordu; sonunda tepeye varıp öbür yanından ağğı inerken daha sık düğmeye bağladı. Çamur, ayaklarına gittikçe ağırlağan bir biçimde, kat kat yapığyordu, arada sırada durup ayakkabılarının altına biriken çamurları kazıması gerekiyordu.

Arkasında bir köpek havlaması iğitiğinde durup sarhoğgibi döndü baktı. Yolun yakınında, yirmi metre kadar gerisinde, bir evin karaltısı seçiliyordu -görmeden geçmiğtiönünden. Gerisin geri dönüp yüksek bir demir kapıya geldi. Köpek -gece karanlığında seçilemeyen biçimsiz bir canavar- kapının öbür yanında kendini demirlere atarak korkunç bir biçimde havlıyordu.

Ned Beaumont kapının bir yanma doğru sendeledi, kapının kilidini bulup açtı ve tökezleyerek bahçeye girdi. Köpek daireler çizerek geriledi, saldırır gibi yaparak geceyi gürültüye boğdu.

Bir pencere gıcırtyla açıldı ve uykulu bir ses bağırdı: "Ne bok yapıyorsun o köpeğe?"

Ned Beaumont güçsüzce güldü. Sonra kendini toparlayarak, pek de güçsüz olmayan bir sesle karĐılıĐ verdi: "Ben savcılıktan Ned Beaumont. Telefonunuzu kullanmak istiyorum. Birisi öldü de."

Kaim ses gürledi: "Ne dediğinizi anlamıyorum. Kes be, Jeanne!" Köpek daha güçlü bir biçimde üç kez daha havladı ve sustu. "Nedir?"

"Telefon etmek istiyorum. Savcılıktan. Bir ölü var orada."

Kaim ses, "Vay anasını!" diye bağırdı. Pencere gıcırtyla kapandı.

Köpek havlamaya, çevresinde dönmeye, saldıracakmığ ğbi davranmaya bağladı ğne. Ned Beaumont çamurlu tabancasını fırlattı ona doğru. Köpek dönüp kaçarak evin arkasında gözden yitti.

Uzun mavi bir gecelik entarisi giymiş, kırmızı yüzlü, gövdesi bir fişiyı andıran kısa boylu bir adam kapıyı açtı. Ned Beaumont'u kapıdan sızan ıçıkta görünce, "Vay anasını, ne bu halin?" dedi.

"Telefon," dedi Ned Beaumont.

Kırmızı yüzlü adam Ned Beaumont'u sendelerken yakaladı. "Gel Çöyle," dedi boğuk bir sesle, "Kimi arayıp ne demem gerektiğini söyle. Sen hiçbir Çey yapacak durumda değilsin."

"Telefon," dedi Ned Beaumont.

Kırmızı yüzlü adam ona destek oldu, bir kapı açıp, "Çöte oada," dedi, "Hem de bizim karının evde olmaması senin için büyük kısmet, yoksa o çamurlu üstünle zor sokardı içeri."

Ned Beaumont telefonun önündeki iskemleye çöktü, ama hemen telefona uzanmadı. Mavi gecelikli adama bakıp yüzünü buruşturdu, bıkın bir sesle konuştu: "Dışar çık ve kapıyı kapa."

Kırmızı yüzlü adam odaya girmemişti. Kapıyı örttü.

Ned Beaumont ahizeyi eline aldı, dirseklerini masaya dayayıp kendine destek ederek Paul Madvig'in numarasını çevirdi. Beklerken en az altı kez gözleri kapandı, ama her seferinde zorla açtı gene -sonunda, konuştuğu zaman, sesi iyice uyanıktı.

"N'aber, Paul - Ned... Boğ ve onu. Beni dinle. Mathews dere boyundaki evinde kendini öldürdü ve vasiyetname de bırakmadı... Dinle beni. Önemli bu. Bir sürü borcu var, iğleyle kimin uğraştıracağını bildirecek bir vasiyetname olmadığına göre, mallarına bakacak kişiyi mahkemenin ataması gerekiyor. Anladın mı?... Evet, iyi bir yargıca düşünsün bu iş-Phelps'e diyelim- böylece de Observer'ın seçim sonrasına dek işlere karışmamasını, ya da bizden yana olmasını sağlamış oluruz. Anladın mı?... Tamam, tamam, dinle beni şimdi. Bu, işin yalnız bir yüzü. şimdi yapılması gereken bir Çey daha var. Observer sabaha bomba gibi patlayacak. Engel olman gerek. Phelps'i yataktan kaldır, bir yasaklama emri çıkart derim -Observer 'de çalışanlara gazeteyi bir ay kadar bizim adamlarımızın yöneteceğini anlatabilene dek ne gerekiyorsa yap... şimdi anlatamam, Paul, ama tam bir bomba ve sen de gazetenin satışa çıkmasını engellemelisin. Phelps'i kaldır yatağından, birlikte gidip bir göz atın. Bayilere varmadan üç saat kadar bir vaktiniz var... Evet... Ne?... Opal mı? Çi, canım, iyi. Benimle birlikte... Evet, getiririm onu da eve... Sen de Mathews olayını eyalet polisine haber verir misin? Ben şimdi oraya dönüyorum. Tamam."

Ahizeyi masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı, kapıya dek sendeleye sendeleye gitti, iki kez uğraştıktan sonra kapıyı açmayı başardı ve aralığa düştü, ama duvar yere kapaklanmasını engelledi.

Kırmızı yüzlü adam koşarak yanına geldi. "Yaslan bana, birader, rahat ettireyim seni. Sedirin üzerine bir battaniye attım, üstün çamurlu diye endişe etmemize gerek yok, sen de-"

Ned Beaumont, "Bir araba ödünç almak istiyorum," dedi. "Mathews'un evine dönmem gerek."

"Ölen o mu?"

"Evet."

Kırmızı yüzlü adam kağıtları kaldırıp cırtlak bir ıslık çaldı.

"Arabanı bana ödünç verir misin?" diye sordu Ned Beaumont.

"Biraz makul ol, birader. Nasıl araba kullanırsın?"

Ned Beaumont sendeleyerek adamdan uzaklaştı "Yürürüm öyleyse," dedi.

Kırmızı yüzlü adam gözlerini dikti Ned Beaumont'a. "Hiç yürümeyeceksin. Pantolonumu giyene dek sabrede-bilersen, ben seni götürürüm oraya, ama daha varmadan geberip gideceksin, bana kalırsa."

Kırmızı yüzlü adam Ned Beaumont'u daha çok tağyararak eve götürdüğünde, Opal Madvig'le Eloise Mathews zemin kattaki büyük odada birlikteydiler. İki adam kapıyı vurmadan girmişti. İki kız yan yana, kocaman gözlerle, kağıt kağıt duruyorlardı.

Ned Beaumont kendini dostunun kollarının arasından kurtarıp donuk gözlerle odaya baktı. "Shad nerede?" diye mırıldandı.

Opal yanıtladı: "Gitti. Hepsi gittiler."

"Peki," dedi, güçlkle konuşarak. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum,"

Eloise Mathews ona doğru koştu. "Sen öldürdün onu!" diye bağırdı.

Ned Beaumont sersemce gülerek kollarını dolamaya çalıştı.

Kız bir çığlık attı ve açık eliyle yüzüne vurdu.

Ned Beaumont hiç eğilmeden, dümdüz arkasına düştü. Kırmızı yüzlü adam onu yakalamaya çalıştı ama yakalayamadı. Ned Beaumont yere düştükten sonra hiç kımıldamadı.

7. YARDAKÇILAR

BİR

Senatör Henry peçetesini masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı. Ayağa kalktığında, olduğundan daha uzun boylu, daha genç görünüyordu. Ufakça başının çizgileri, ince kır saçlarının altında son derece uyumluydu. Yağlanmış kaslar, soylu yüzünün dikey çizgilerini daha da belirginleştiriyordu, ama sarkıklık henüz ağzına ulaşmamıştı gözleri de etkilenmemişti bundan: derin, gri-yeşilrenkteydiler, iri değil, ama parlaktılar ve gözkapakları kaskatıydı. Ağır, çaba sonucu elde edildiği belli olan bir kibarlıkla konuştu: "Pau' u bir süre

üst kata kaçırırsam bana kızmazsınız, değil mi?"

Kızı, "Bay Beaumont'u benimle bırakıp bütün geceyi yukarıda geçirmeyeceğinize söz verersen, kızmam," dedi.

Ned Beaumont bağıneğerek kibarca gülümsedi.

Ned Beaumont ve Janet Henry, mermer kaplı Göninede ağır ağır yanan korların maroken koltuklara koyu, kızıl bir renkle yansıdığı beyaz duvarlı bir odaya girdiler.

Kız, piyanonun yanında duran lambayı yakıp sırtını vererek yanına oturdu; bağı Ned Beaumont'la lambanın ıGıg arasında duruyordu. Lambanın ıGğı saçlarına takılıyor, bağınıbir bulut gibi çevreliyordu. Kara giysisi süeti andırır bir kumaGtı ve ıGğı yansıtmıyordu; kızın üstünde hiçbir takı yoktu.

Ned Beaumont öne doğru eğilip purosunun külünü yanan kömürlerin üzerine silkti. Gömleğinin göğsündeki tek koyu renk inciden kravat iğnesi kımıldadıkça parlıyor, kırılan kırmızı bir göze benliyordu. Ned Beaumont doğrulup sordu: "Bir Gey çalar mısınız?"

"Evet, isterseniz, ama daha sonra -zaten pek iyi çakmam ya. Fırsat geçmiÇken sizinle konuGnak istiyorum." Ellerini kucagında kavuGtı. Dimdik tuttuğı kollan omuzlarını yukarıya, boynunun hizasına yükseltiyordu.

Ned Beaumont kibarca bağınsalladı, ama bir Gey demedi. gömineden uzaklaGıp kızın yakınında, kollukları lir biçiminde olan bir sedire oturdu. Dikkatliydi, ama tavrında bir meraklılık sezilmiyordu.

Kız piyanonun taburesini döndürüp yüzünü Ned Beaumont'a çevirdi, sordu: "Opal nasıl?" Sesi kısık ve sıcaktı.

Ned Beaumont'un.sesi yapmacıksızdı: "Bildiğim kadarıyla çok iyi, ama geçen haftadan beri görüÇmedik! Purosunu on santim kadar ağzına yaklaGtırdı, sonra indirdi ve aklına yeni gelmiÇ gibi sordu: "NiÇin?"

Kahverengi gözlerini kocaman açtı kız. "Bildiğim kadarıyla sinir krizi geçirmiÇ,yatıyordu, değil mi?"

"Ha, o mu?" dedi Ned Beaumont umursamaz bir tavırla, gülümseyerek. "Paul anlatmadı mı size?"

"Evet, sinir krizi geçirip yatağı düÇüğünü söyledi." Akli karıÇmÇ gbi baktı ona. "O söyledi bana."

Ned Beaumont'un gülümseyiÇiyumuÇadı. "Paul için güç bir konu olsa gerek," dedi yavaGça, purosuna bakarak. Sonra bağınkaldırıp kıza baktı ve omuzlarını azıcık kımıldattı. "O yönden bir rahatsızlığı yok aslında. Babasının kardeGinzi öldürdüğü gibi saçma bir düÇüneesi var yalnızca. Daha da saçması, sağda solda anlatıyordu bunu. Paul da kızının ortalıkta dolaGıp kendisini cinayetle suçlamasına izin veremezdi; bu yüzden, bu düÇüne kafasından silinene dek evde kalmasını sağlamak zorundaydı."

"Yani Çey mi demek istiyorsunuz-" bir an durakladı gözleri parlıyordu- "Yani tutsak mı?"

"Abartıyorsunuz, canım," dedi Ned Beaumont umursamazca. "Daha çocuk o. Çocukların odalarından çıkmalarını yasaklamak olağan bir ceza değil midir?"

Janet Henry aceleyle karÇılık verdi: "Tabii, tabii. Yalnız-" Kucağında duran ellerine, sonra da adamın yüzüne baktı. "Ama niçin öyle düĞünüyor?"

Ned Beaumont'un sesi de gülümseyiÇigibi, ilgisizdi: "Kim öyle düĞünüyor ki?"

Kız ellerini yanlarına, piyano taburesinin kenarlarına dayayıp öne doğru eğildi. Solgun yüzü kararlıydı. "Ben de size bunu sormak istiyorum, Bay Beaumont. Böyle mi düĞünüyorlar gerçekten?"

Ned Beaumont baÇıyla onayladı. Yüzü kımıldısızdı.

Kızın, tabureyi kavrayan parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmiÇti Kavruk bir sesle sordu: "Niçin?"

Ned Beaumont oturduğı sedirden kalkıp Çömineye gitti, purosunun izmaritini ateÇeattı. Yerine döndüğünde uzun bacaklarını üst üste atıp rahatça arkasına yaslandı. "KarÇıdakiler, insanların böyle düĞünmelerinin siyasal yönden iyi olacağı kanısında," dedi. Ne yüzünde, ne sesinde, ne de tavrında bu konuya karÇı kiÇel bir ilgi duyduğunu gösterecek bir iz vardı.

Kız alnını kırıÇtırdı. "Ama, Bay Beaumont, ortada bir kanıt, ya da kanıt yerine geçebilecek bir Çey yoksa, insanlar niçin böyle düĞünürler?"

Merakla, biraz da keyifle baktı kıza. "Var tabii," dedi. "Bildiğinizi sanıyordum." Bıyığının bir yanını tırnağıyla düzeltti. "Ortalıkta dolaÇan o imzasız mektuplardan almadınız mı?"

Kız birden ayağa fırladı. Heyecan sarmıÇtıyüzünü. "Evet, bugün aldım!" diye bağırdı. "Size göstermek istiyorum-"

Adam usulca gülüp elini kaldırdı. "Zahmet etmeyin. Hepsi birbirine benziyor, ben de bir sürü gördüm o mektuplardan. "

Kız yavaÇa, istemeyerek oturdu gene.

Ned Beaumont, "Eh iÇe," dedi, "o mektuplar, elini eteğini çektirene dek Observer'ın yazdıkları, rakiplerin yaydığı dedikodular," -incecik omuzlarını silkti- "ellerindeki bir iki gerçeikle Paul'a karÇı bağağı güzel bir komplo kurdular."

Kız alt dudağını diÇerinin arasından kurtarıp sordu: "Gerçekten de tehlikede mi?"

Ned Beaumont baÇıyla onayladı, sakın, ama kesin bir biçimde konuÇtu: "Seçimlerde yenilip kent ve eyalet yönetimi üzerindeki etkisini yitirirse, elektrikli sandalyedir sonu."

Kız titredi, titrete bir sesle sordu: "Ama kazanırsa bir tehlike yok, değil mi?"

Ned Beaumont baÇıyla onayladı gene: "Tabii."

Soluğu boğazına takıldı kızın. Dudakları titriyor, sözcükler sarsılarak çıkıyordu ağzından: "Kazanacak mı?"

"Sanırım."

"Ve ona karGı ne kadar kanıt olursa olsun, fark etmeyecek, hiç-" sesi çatladı "-hiçbir tehlikeyle karGılaşmayacak, değil mi?"

"Yargılanmayacak," dedi Ned Beaumont. Birdenbire oturduğu yerde dikildi. Gözlerini yumdu, açtı ve kızın gerili, solgun yüzüne baktı. Keyifli bir parıltı geldi gözlerine, yüzüne mutluluk yayıldı. Güldü -yüksek sesle değil, ama tam bir keyifle- ve ayağa kalkarak, "Yılanın ta kendisi!" dedi.

Janet Henry kımıldamadan duruyor, soluğunu tutmuş, anlamayan kahverengi gözler ve bembeyaz, bomboğbir yüzle adama bakıyordu.

Ned Beaumont odanın içinde rastgele dolağmaya bağıladı;mutlu mutlu konuğuyordu -kızla değil, ama arada sırada omuzunun üstünden bakıp gülümsüyordu ona. "Oyun buydu tabii," dedi. "Kız dayanabilecekti Paul'a -kibar davranacaktı ona, babasına gerekli siyasal desteği sağlamak için, ama her şeyin de bir sınırı vardı. Zaten Paul da onu öylesine seviyordu ki, fazlasına gerek bile yoktu. Ama Paul'un kardeğiniöldürdüğüne karar verip, araya girmezse cezasız kurtulacağını sezince- Tam bir harika. Paul'un kızıyla sevgilisi bir olmuğlar onu elektrikli sandalyeye göndermeye çalışıyorlar. Gerçekten de kadın yönünden çok kısmetli bir adam." Bir elinde yeğilbenekli bir puro vardı çindi. Janet Henry'nin önünde durdu, purosunun ucunu kesti ve suçlarcasına değil de, onunla bir sır paylaşıyormuş gibi konuğtu: "O imzasız mektupları sen gönderdin. Tabii sen gönderdin. Kardeğine Opal'ın buluşukları odadaki makineyle yazılmışıladı. Bir anahtar kardeğinde vardı, bir anahtar da Opal'da. Opal'ın yazmadığı anlaşıyor, çünkü mektuplar onu da etkiledi. Sen yazdın. Polis kardeğinin eğalarını teslim edince anahtarı aldın, odaya gizlice gidip yazdın mektupları. Çok güzel." Dolağmaya bağıladıgene. "Anlağın, babanın iri yapılı birkaç hastabakıcı bulması ve sinir krizini atlatana dek seni de odana kapaması gerekecek," dedi. "Politikacılarımızın kızları arasında bayağı yaygın bir hastalık olmaya bağılad bu, ama seçimlerden emin olmamız gerek, gerekirse her eve bir hasta..." Omuzunun üstünden bakıp dostça gülümsedi kıza.

Kız elini boynuna götürdü. Bağılaca kımıldamadı. Konuğmadı.

Adam konuğtu. "Neyse ki senatör karGı çıkmayacak buna. Yeniden seçilmekten bağıka hiçbir şey ilgilendirmiyor onu -ne sen, ne de ölen oğlu- Paul'un yardımı olmadan da bunu bağılamayacağını biliyor." Güldü. "Bu yılan rolünü ondan benimsedin zaten, değil mi? Babanın Paul'dan, suçlu olduğunu sansa bile, ayrılmayacağını biliyordun. Hiç değilse seçimler kazanılana dek. Bizim için, bunun bilinmesinde yarar var."

Purosunu yakmak için sustuğunda, kız konuğtu. Elini boynundan çekmiğti Elleri kucağındaydı. Dimdik, ama kasılmadan oturuyordu. Sesi sakın ve rahattı. "Yalan söylemeyi beceremem," dedi. "Paul'un Taylor'u öldürdüğünü biliyorum. Mektupları ben yazdım."

Ned Beaumont yanan puroyu ağzından aldı, bir kolluklu sedire dönüp kızın karGısına oturdu. Yüzü ciddiydi, ama düğmanca değildi. "Paul'dan nefret ediyorsun, değil mi?" dedi. "Onun Taylor'u öldürmediğini sana kanıtlasam bile ondan nefret edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi kız, kahverengi gözlerini adamın daha koyu gözlerine dikerek. "Galiba öyle."

"Sorun bu iÇe," dedi adam. "KardeÇiniöldürdüğünü sandığın için nefret etmiyorsun ondan. Ondan nefret ettiğin için kardeÇiniöldürdüğünü sanıyorsun."

Kız baÇınısulca salladı. "Hayır," dedi.

Alaycı alaycı güldü Ned Beaumont. Sonra sordu: "Babanla tartıÇın mı bu konuyu?"

Kız dudağını ısırdı ve yüzü biraz kızardı.

Ned Beaumont gene gülümsedi. "Ve o da sana bunun saçma olduğunu söyledi," dedi.

Kızın yanaklarındaki pembelik çoğaldı. Bir Çey söyleyecek oldu, vazgeÇti.

Ned Beaumont, "Paul kardeÇiniöldürdüyse, baban bunu biliyordur," dedi.

Kucağında duran ellerine bakıp donuk, mutsuz bir sesle konuÇtu kz: "Babamın bilmesi gerek, ama inanmak istemiyor."

Ned Beaumont, "Bilmesi gerekir," dedi. Gözleri kısıldı. "Paul ona o gece Taylor ve Opal'la ilgili bir Çöyler söyledi mi?"

Kız baÇınıhayretle kaldırdı. "O gece olanlardan haberiniz yok mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Taylor ve Opal'la hiç ilgisi yoktu," dedi. Sözcükleri ağzından çıkarmanın heyecanıyla birbirine karıÇtırıyordu. "O gece-" Yüzünü kapıya çevirip küçük bir tıkırtıyla ağzını kapadı. Kapının ardından tok kahkahalar ve yaklaÇın ayak sesleri iÇiliyordu. Yeniden, aceleyle Ned Beaumont'a döndü ve yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Anlatmam gerek," diye fısıldadı, içten ve endiÇelibir sesle. "Yarın görüÇebilir miyiz?"

"Evet."

"Nerede?"

"Benim evimde?" diye sordu adam.

Kız baÇınıhızla evet anlamına salladı. Senatör Henry'yle Paul Madvig odaya girmeden, Ned Beaumont'un adresini fısıldayacak, kızın da, "Saat ondan sonra, olur mu?" diyecek vakitleri oldu.

ÇKÇ

Paul Madvig'le Ned Beaumont, Henry'lere saat on otuzda iyi geceler dilediler, kahverengi bir arabaya bindiler ve Madvig arabayı Charles Sokağından aÇğı sürmeye baÇladı. Üçyüz

metre kadar gittikten sonra Madvig mutlulukla iç çekti, "Vallahi, Beaumont," dedi, "Janet'le senin böyle iyi anlaşmanız beni nasıl sevindiriyor, bilemezsin."

Ned Beaumont, sarı saçlı adama yan gözle bakarak, "Ben kiminle olsa anlaşırım," dedi.

Madvig güldü. "Yaa," dedi. "Zor anlaşırısın!"

Ned Beaumont'un dudaklarına ince, gizemli bir gülümseme geldi. "Yarın seninle görüşmek istediğim bir konu var," dedi. "göyle, ikinci üzeri diyelim, nerelerde olacaksın?"

Madvig arabayı Çin Sokağına çevirdi. "Dairede," dedi. "Yarın aybağı. Nçin gindi söylemiyorsun? Daha erken." M

"Söyleyeceklerimin hepsini bilmiyorum Çuanda. Opal nasıl?"

"Göy," dedi Madvig asık bir suratla, sonra bağırdı: "Yahu, keÇke kızabilsem çocukcağıza. Çim çok kolaylaÇtırırdı!" Bir trafik lambasını geçtiler. Birdenbire, "Gebe değil," dedi.

Ned Beaumont bir Çey demedi. Yüzünden hiçbir Çey belli olmuyordu.

Tahta Kulübe kulübüne yaklaÇırken, Madvig arabayı yavaÇlattı Yüzü kızarmıÇtı. Kısık bir sesle sordu: "Ne dersin, Ned? Onun" -gürültüyle öksürdü- "metresi oldu mu dersin? Yoksa çocukça bir iliÇkimiydi?"

Ned Beaumont, "Bilmiyorum," dedi. "Çıgilenmiyorum. Ona sormasan da iyi edersin, Paul."

Madvig arabayı durdurup bir an gözlerini dümdüz ileriye dikip oturdu. Sonra yeniden öksürdü ve alçak, kısık bir sesle konuÇtı: "Kötü bir adam değilsin sen", Ned."

"He ya," diye onayladı Ned Beaumont arabadan inerlerken.

Kulübe girip ikinci katta, Valinin merdiven baÇında asılı resminin altında, birbirlerinden ayrıldılar.

Ned Beaumont, beÇ adamın açık poker oynadıkları, üç kiÇinin de onları seyrettiği arkadaki küçük bir odaya girdi. Oyuncular ona masada bir yer açtılar. Saat üçte dağıldıklarında dört yüz dolar kadar kazanmıÇtı

ÜÇ

Janet Henry, Ned Beaumont'un dairesine geldiğinde neredeyse öğlen olmuÇtu.Ned Beaumont bir saati aÇkınbir süredir ya tırnaklarını kemirerek ya da puro tütürerek odayı arÇınıyordu. Kapı çalındığında acele etmeden gidip açtı; azıcık ve hoÇça Çırdığını gösteren bir sesle, "Günaydın," dedi.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye söze baÇladıkız, "Ama-"

"Geç kalmadınız," dedi Ned Beaumont. "Saat ondan sonra demiÇtik."

Kızı oturma odasına aldı.

"Hoşuma gitti burası," dedi kız; ağır ağır dönerek eski biçimde döşenmiş odayı, yüksek tavanını, geniş pencerelerini, Gömnenin üstündeki koskoca aynayı, eşyaların kırmızı, tüylü kadifesini inceledi. "Çok güzel." Kahverengi gözlerini aralık duran bir kapıya çevirdi. "Yatak odanız mı?"

"Evet. Görmek ister misiniz?"

"Çok isterim."

Kıza yatak odasını, sonra da mutfakla banyoyu gezdirdi.

"Kusursuz," dedi kız oturma odasına dönerlerken. "Bizimki gibi çağdaşlaşmış bir kentte hâlâ böyle yerler bulunabileceğini bilmiyordum."

Ned Beaumont kızın beğenisine teşekkür etmek için hafifçe eğildi. "Benim de hoşuma gidiyor; görebildiğiniz gibi de, burada konuklarımızı dinleyen kimse yok - dolaplardan birine gizlenen yoksa tabii, onu da hiç sanmıyorum."

Kız sırtını dikleştirip adamın gözlerinin içine baktı. "Onu düşünmemişim. Aynı düşüncede olmayabiliriz, düşünan bile olabiliriz -ya da olduk bile belki- ama sizin efendi bir adam olduğunuzu biliyorum, yoksa burada olmazdım."

Neğdi bir sesle sordu Ned Beaumont: "Yani lacivert takımına bej pabuç giyilmeyeceğini öğrendim mi demek istiyorsunuz? Böyle şeyler mi efendi yapıyor beni?"

"Öyle şeylerden söz etmiyorum."

Gülümsedi Ned Beaumont. "Öyleyse yanılıyorsunuz. Ben kumarbazın biriyim ve bir politikacının da yardımcıyım üstelik."

"Yanılmıyorum." Yalvarırcasına baktı. "Ne olursunuz, yüzde yüz gerekli olana dek kavga etmeyelim."

"Özür dilerim." Ned Beaumont'un gülümseyişinde pişmanlık vardı. "Oturmaz mısınız?"

Kız oturdu. Ned Beaumont da kızın karşısında duran geniş, kırmızı bir koltuğa yerleşti. "Kardeşinizin öldürüldüğü gece evinizde olanları anlatacaktınız bana," dedi.

Kızın ağzından çıkan "Evet," güçlükle içildi. Yüzü kızardı ve gözlerini yere dikti. Gözlerini yeniden kaldırdığında utangaç bir bakış vardı yüzünde. Çekingenlikten titreyen bir sesle konuştu: "Bilmenizi istiyordum. Paul'un dostsunuz, bu yüzden de belki düşünüm sayılırsınız, ama söyleyeceklerimi -gerçekleri- duyduktan sonra olmayacaksınız -düşünüm olmayacaksınız yani. Bilmiyorum. Belki... Ama bilmeniz gerek. Kararınızı sonradan kendiniz verirsiniz. Çünkü o size olanları anlatmadı." Yüzündeki utangaçlık yok olmuştu, öyle bir içtenlikle bakıyordu Ned Beaumont'a. "Anlatmadı, değil mi?"

"O gece evinizde neler olduğunu bilmiyorum," dedi Ned Beaumont. "Bana anlatmadı."

Kız birden öne doğru eğilip sordu: "Bir Çey gizlemek istediğini, gizleyecek bir Çey olduğunu göstermez mi bu?"

Ned Beaumont omuz silkti. "Öyle olsa ne olacak?" Sesi heyecansız, ilgisizdi.

Kız alnını kırıştırdı. "Ama anlamanız gerek... -Neyse, Çindilik bırakalım bunu. Olanları anlatayım, kendiniz karar verin." Gene öne eğilmişi, sıcak, kahverengi gözlerini adamın yüzüne dikmişti. "O akşam yemeğe geldi; onu yemeğe ilk çağırmışızdı."

"Biliyorum," dedi Ned Beaumont. "Kardeşiniz de orada yoktu."

"Taylor yemek masasında yoktu," diye düzeltti kız, "ama yukarıda, odasındaydı. Sofrada yalnız babam, Paul ve ben vardık. Taylor yemeğe dışarı gidecekti. Paul -Paul'la birlikte yemek istemiyordu, çünkü Opal yüzünden atılmıştı."

Ned Beaumont soğukça, ama dikkatle dinleyerek, başıyla onayladı.

"Yemekten sonra Paul'la ben kısa bir süre o -dün akşam konuştuğumuz o odada bir an yalnız kaldık ve birden kollarını dolayıp öptü beni."

Ned Beaumont güldü; gürültülü bir kahkaha değildi bu, ama neçesinden kendini tutamadığı belliydi.

Janet Henry hayretle baktı ona.

Gülüğünü değiştirdi, gülümseyerek, "Bağışlayın," dedi. "Devam edin. Niçin güldüğümü sonra anlatırım." Ama kız konuşmasını sürdüreceken araya girdi. "Durun. Sizi öperken bir Çey söyledi mi?"

"Hayır. Daha doğrusu, söylemishiz olabilir, ama ben bir Çey anlayamadım." Yüzündeki Çalkılık artıyordu. "Niçin sordunuz?"

Ned Beaumont gene güldü. "Kadın etiyle ilgili bir Çeyler söylemesi gerekirdi. Aslında, benim suçum olsa gerek. Seçimlerde babanızı desteklememesini, babanızın onun desteğini elde etmek için sizi yem olarak kullandığını, öylesine satın alınmaya razıysa da istediğini seçimlerden önce elde etmezse hava alacağını söylemişim."

Kız gözlerini kocaman açtı; gözlerindeki Çalkılık azalmıştı.

"Aynı gün öğleden sonraydı bu, ama sözlerime inandıramayacağımı biliyordum," dedi Ned Beaumont. Alnını kırıştırdı. "Ne yaptınız ona? Sizinle evlenmek istiyordu, size karşılık büyük saygı falan duyuyordu, böyle üzerinize saldırması için iyice tersine gitmiş olmanız gerekir."

"Hiçbir Çey yapmadım," diye yavaşça karşılık verdi kız. "Kolay bir gece olmamıştıysa. Hiçbimiz huzurlu değildik. Sanıyordum ki -yani onu eğlendirmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığımı belli etmemeye çalıştım. O da huzursuzdu, biliyorum; galiba -o utancı- yani belki de sizin haklı olduğunuzu düşünmek onu-" Sözlerini, ellerini dışarıya doğru hafifçe sallayarak tamamladı.

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Çok öfkelen dim tabii. Bırakıp gittim."

"Ona bir şey demediniz mi?" Ned Beaumont'un gözleri tam olarak gizleyemediği bir keyifle parlıyordu.

"Hayır, o da içtebileceğim hiçbir şey söylemedi. Yukarı çıkarken, merdivenlerden inmekte olan babamı gördüm. Ona olanları anlatırken -Paul'a kızdığım kadar babama da kızmışım, çünkü Paul'un orada olması babamın yüzündendi- Paul'un ön kapıdan çıktığını duydum. Sonra Taylor odasından indi." Yüzü solup gerildi, içindeki duygular sesini toklatırdı. "Babamla konuştuklarımı içtim, ne olduğunu sordu bana, ama öyle öfkeliydim ki, bir şey demeden onu babamla orada bırakıp odama çıktım. Onları da bir daha görmedim, ta ki babam odaya gelip Taylor'un -Taylor'un öldürüldüğünü söyleyene dek." Sustu, bembeyaz bir yüzle, parmaklarını birbirine dolayarak, anlattıklarına vereceği karşılığı bekleyerek Ned Beaumont'a baktı.

Adamın karşılığı soğukkanlı bir soruydu: "Eee, ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" diye yineledi kız hayretle. "Anlamıyor musunuz? Taylor'un Paul'un peşinden öden fırladığını, ona yetiştğini ve onun tarafından öldürüldüğünü düşünmekten başka ne gelirdi elimden? Çok öfkeliydi ve-" Yüzü aydınlandı. "Biliyorsunuz, Çapkısı bulunamamıştı Çok aceleyle çıkmıştı -fazla öfkeliydi- Çapkısını alacak zamanı yoktu. O-"

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana sallayarak sözünü kesti kızın. Sesi çok güvenliydi. "Hayır," dedi. "Olmaz öyle. Paul'un Taylor'u öldürmesine gerek yoktu ve zaten öldürmezdi. Taylor'un hakkından tek eliyle gelebilirdi Paul; üstelik dövüğüne de çok soğukkanlıdır. Bunu kesinlikle biliyorum. Paul'un dövüştüğünü gördüm ve onunla yan yana dövüştim. Olmaz öyle." Gözkapaklarını katılgımlı gözlerinin üzerine indirdi. "Ama ya öldürdüyse? Yani kazara demek istiyorum -hoş, onu da pek sanmıyorum ya... Ama kendini savunmadan başka bir amacı da olamaz böyle bir şeyin."

Ağaçlayıcı bir biçimde başını salladı kız. "Kendini savunmak için öldürmek zorunda kaldıysa niçin gizlesin?"

Ned Beaumont bu mantıktan pek etkilenmiş benzemiyordu. "Sizinle evlenmek istiyor," dedi. "Kendini savunurken öldürmüş olsa bile, kardeşini öldürdüğünü kabullenmek hiçbir işine-" Güldü. "Sizden beter olacağım neredeyse. Paul öldürmedi onu, Bayan Henry."

Kızın gözleri hâlâ kaskatıydı. Ned Beaumont'a baktı, ama hiçbir şey demedi.

Ned Beaumont düğüneli bir tavır aldı. Sordu: "Siz yalnızca-" parmaklarını kımıldattı, "-sizin ikiye iki dört eder dediğiniz, kardeşinizin o gece Paul'un peşinden sokağa fırlaması, değil mi?"

"Yeter o kadarı da," dedi kız. "Öyle yaptı. Başka türlü olamaz. Yoksa- yoksa Çin Sokağında başı açık ne işi vardı o gece?"

"Babanız çıktığını görmedi mi?"

"Hayır. O da bilmiyordu, haberi duyana dek-"

Kızın sözünü kesti: "Sizinle aynı düğünce de mi o da?"

"Öyle olması gerek," diye bağırdı kız. "Kaçınılmaz bir şey. Ne derse desin, inanması gerek buna. Sizin de inanmanız gerek." Gözlerine yağar dolmuştu şimdi. "Buna inanmadığınızı söyleyemezsiniz bana, Bay Beaumont. Önceden ne bildiğinizi bilmiyorum. Taylor'un ölüsünü buldunuz. Başka ne buldunuz, bilmiyorum, ama gerçeği bilmeniz gerek şimdi."

Ned Beaumont'un elleri titremeye başladı. Koltuğuna biraz daha gömülerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Ağzının kenarlarındaki öfkeli çizgilerin dışında, yüzü sakindi. "Ölüsünü buldum," dedi. "Orada başka kimse yoktu. Başka bir şey bulmadım."

"şimdi buldunuz içte," dedi kız.

Koyu bıyığının altında dudakları titredi Ned Beaumont'un. Öfkeyle parladı gözleri. Kısık, sert, bilinçli bir acıyla dolu bir sesle konuştu: "Bildiğim bir şey var: Kardeşinzi kim öldürdüyse, dünyaya büyük bir iyilik yaptı."

Kız, oturduğu koltukta irkilerek elini boynuna götürdü, ama yüzündeki dehşet ânında yok oldu ve Ned Beaumont'a acıma dolu bir anlayışla baktı. Usulca, "Biliyorum," dedi. "Paul'un arkadaşısınız. Kolay değil sizin için."

Ned Beaumont başını biraz öne eğip mırıldandı: "Söylenecek söz değildi aslında. Saçma bir sözdü." Acı acı gülümsedi. "Bakın, efendi adam değilim dediğim de haklıymışım." Gülümsemeyi bıraktı, gözlerindeki utanç yok oldu, bakışları parlaklaştı ve sesle konuştu: "Paul'un dostu olmam konusunda haklısınız. Kimi öldürürse öldürsün, dostumdur benim."

Gözlerini uzunca bir süre adama diktikten sonra alçak, vurgusuz bir sesle konuştu kız: "Bütün bunlar demek boşuna? Sanıyordum ki size gerçeği gösterebilirim-" Elleri, omuzları ve başıyla umutsuz bir hareket yaptı.

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana salladı.

Kız iç çekip ayağa kalktı ve elini uzattı. "Üzgünüm, düğünçülüğüne de uğradım, ama düğün olmamız gerekmez, değil mi?"

Ned Beaumont kalkıp kıza döndü, ama elini tutmadı. "Paul'u aldatan ve Paul'u aldatmaya çalışın yanınız düğünçüdür."

Kız elini indirmeden sordu: "Ya öbür yanım? Bu içte ilgisi olmayan yanım?"

Ned Beaumont kızın elini tutup öptü.

DÖRT

Janet Henry ayrıldıktan sonra Ned Beaumont telefona gitti, bir numara çevirip konuştu: "Alo, ben Ned Beaumont. Bay Madvig geldi mi?.. Gelince onu aradığımı ve görüşmek istediğimi söyler misiniz?.. Evet, teşekkür ederim."

Kol saatine baktı. Saat biri biraz geçiyordu. Bir puro yakıp pencerenin önüne oturdu, purosunu içerek sokağın karışındaki gri kiliseyi seyretti. Üflediği dumanlar camdan dönüp başının üzerinde gri bulutlar oluyordu.

Diğeri puronun ucunu eziyordu. Telefonu çalana dek, on dakika kadar oturdu orada.

Telefona gitti. "Alo... Evet, Harry... Tabii. Neredesin?.. Geliyorum oralara. Beni orada bekle... Yarım saat... Tamam."

Purosunu gömneye attı, çapkasıyla paltosunu aldı, dışarı çıktı. Uzunca bir süre yürüyüp bir lokantaya girdi, bir lokma bir çay yedi, bir fincan kahve içti, sekiz yüz metre daha yürüyüp Majestik adında küçük bir otele girdi, onu Ned diye çağıran ve üçüncü yarığ üzerine neler düğündüğünü soran kısa boylu bir delikanlının yönettiği asansörle dördüncü kata çıktı.

Ned Beaumont düşünüp, "Lord Byron alır herhalde üçüncüyü," dedi.

Asansörcü, "inçallah yanılıyorsunuzdur," dedi. "Ben 'Pipe-organ'a yatırdım."

Ned Beaumont omuz silkti. "Belki, ama handikapı çok fazla." 417 numaralı odaya gidip kapıyı vurdu.

Üstünde bir gömlekle Harry Sloss açtı kapıyı. Otuz beş yaşlarında, solgun, ablak yüzlü, saçları dökük bir adamdı. "Tam zamanında geldin," dedi. "Girsene."

Sloss kapıyı örttükten sonra Ned Beaumont sordu: "Sorun nedir?"

Tıknaz adam yatağa gidip oturdu. Ned Beaumont'a bakarak endişeli bir tavırla yüzünü ekşitti. "Durumu pek iyi görmüyorum, Ned."

"Neyi pek iyi görmüyorsun?"

"Ben Ferriss'in bu sorunu Vilayet'e götürmesini."

Ned Beaumont sinirli bir biçimde, "Peki," dedi. "Ağızdan çıkar şu lafı da neden söz ettiğini anlayayım."

Sloss solgun, geniş alnını kaldırdı. "Bir dakika, Ned, anlatayım. Sen dinle, yeter." Elini cebine sokup sigara aradı, ezik, buruşuk bir paket çıkardı. "Henry veledinin nallandığı akşamı hatırlıyor musun?"

Ned Beaumont kayıtsızca, "Eee?" dedi.

"Sen oraya, yani kulübe vardığında, Ben Ferriss'le ben yeni gelmiştik, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Dinle öyleyse: Paul'la çocuğun orada, ağaçların altında tartışıklarını gördük."

Ned Beaumont bıyığının yarısını bir kez tırnağıyla okçalı ve ağır ağır, akli bir çeye takılmıçısına konuştu:"Ama sizi kulübün önünde arabadan inerken gördüm -ölüyü yeni bulmuçtumo sırada- siz de öbür yandan geliyordunuz." Parmağını oynattı. "Paul sizden önce girmiçtikulübe."

Sloss bağınlızla, evet anlamına salladı. "Hepsi doğru," dedi. "Ama önceden Çin Sokağında, Pinky Klein'ın yerine gitmiçtik, yerinde bulamayınca dönüp kulübe geldik."

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Peki, ne gördünüz?"

"Paul'la oğlanı ağaçların altında durup tartışırken gördük."

"Arabayla geçerken mi gördünüz bunları?"

Sloss bağınlızla salladı gene.

"Karanlık bir yerdi," diye hatırlattı Ned Beaumont. "Yavaçlamadan ya da durmadan yüzlerini nasıl görebildiniz, anlamıyorum."

"Yavaçlamalık da, durmadık da, ama Paul'u nerede olsa tanırım."

"Belki, ama yanındakinin Henry olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Oydu. Eminim. Tanıyacak kadar görebildik."

"Tartışıklarını da mı gördünüz? Hem tartışmak ne demek? Kavga mı ediyorlardı?"

"Hayır, ama tartışıyormuç gibi duruyorlardı. Bilirsin, bazan insanların duruçunda belli olur tartışıkları."

Ned Beaumont keyifsizce gülümsedi. "Evet, biri ötekinin suratına ayağıyla basıyorsa..." Gülümseyiçiyok oldu. "Ben Ferris'in de Vilayete götürdüğü olay bu mu?"

"Evet. Kendi isteğıyle mi gitti, yoksa Farr bir yerden öğrenip mi çağırttı, bilmiyorum. Ama Farr'a anlattı, döndü."

"Sen nereden duydun, Harry?"

"Farr beni arıyor," dedi Sloss. "Öyle öğrendim. Ben, ona birlikte olduğumuzu söylemiç Farr da bir ara uğrayıp onunla konuçmamı istemiç, amabulaçmakistemiyorum bu içe."

"Çtemeyeceğini umarım, Harry," dedi Ned Beaumont. "Farr seni yakalarsa ne diyeceksin?"

"Yakalamasına elimden geldiğince fırsat vermeyeceğim. Zaten seninle de bu konuyu görüçmek istiyordum." Hafifçe öksürüp dudaklarını ıslattı. "Bu içyatıçana dek, bir iki haftalıçına kentten uzaklaçayım diyordum; biraz da para isteyecek bir iç bu."

Ned Beaumont bağınsallayıp gülümsedi. "Yapılması gereken o değil," dedi tıknaz adama.

"Paul'a yardımcı olmak istiyorsan, Farr'a gidip ağaçların altındaki o adamları tanıyamadığını, bulunduğun arabadaki kimsenin tanınmasının da olanaksızlığını anlatırsın."

"Peki, öyle yaparım," dedi hemen Sloss, "Ama dinle, Ned, benim de bu içten bir Geyler kazanmam gerek. Rizikoya giriyorum, üstelik de -anlarsın ya."

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Seçimden sonra sana rahat bir iç arlarız, Geyle günde bir iki saat falan uğrağın bir Gey."

"Ama o-" Sloss ayağa kalktı. Yeşilbenekli solgun gözleri endişeliydi. "Bak, Ned, çok züğürtüm. Onun yerine Gindiden biraz mangır versen? Çok daha içme yarar."

"Belki. Paul'a bir sorayım."

"Ne olur, Ned. Bir telefon edip haber edersen..."

"Tabii. Hadi eyvallah."

BEğ

Ned Beaumont, Majestik Otelinden çıkıp Vilayete, Bağısıcının bürosuna gitti ve Bay Farr'la görüşmek istediğini söyledi.

Konuğu ablak yüzlü delikanlı dıĞ bürodan çıkıp bir an sonra özür diler.bir tavırla geri geldi. "Kusura bakmayın, Bay Beaumont, ama Bay Farr dıĞı çıkmıĞ."

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Sekreteri haber bırakmadığını söyledi."

"Peki öyleyse. Gidip bürosunda bekleyeyim biraz."

Ablak yüzlü oğlan yolunu kesti. "Ama olmaz ki-"

Ned Beaumont en sevimli gülümseyiğini sundu oğlana ve sordu: "Bu içten hoşlanmıyor musun yoksa, evlat?"

Delikanlı durakladı, biraz yerinde kımıldadı, sonra Ned Beaumont'un önünden çekildi. Ned Beaumont küçük aralıktan yürüyüp Farr'ın odasının kapısını açtı.

Farr oturduğu yerden bağıncaldırıp ayağa fırladı. "Sen miydin o gelen?" diye bağırdı. "Allah kahretsin o oğlanı. Hiçbir içbeceremiyor. Bay Bauman diye biri arıyor, dedi."

"Önemi yok," dedi Ned Beaumont. "Geldim ya."

Bağısıcının elini sıkmasına ve bir koltuğa yönelmesine izin verdi. Oturduklarında, tembelce sordu: "Ne var, ne yok?"

"Hiiç." Farr, bağpamaklarını yeleginin ceplerine sokarak koltuğunu ileri geri salladı. "Hep aynı iğler ben de koğuğuktan bıktım."

"Seçim iğleri nasıl gidiyor?"

"Daha iyi olabilirdi." -BaÇsavcının kavgacı, kıpkırmızı yüzüne bir gölge düştü "Ama herhalde bağacağız."

Ned Beaumont'un sesindeki tembellik gitmemiği. "Ne oldu ki?"

"ęu bu. Hep bir Ėyeler oluyor. Ama siyaset böyledir, ne yaparsın?"

"Benim -ya da Paul'un- yardım etmek için yapabileceğim bir Ėey var mı?" diye sordu Ned Beaumont, sonra da Farr kısa, kızıl saçlarla kaplı kafasını salladıktan sonra ekledi: "Paul'un Henry cinayetiyle ilgili olduğu söylentileri mi en önemli sorunun?"

Farr, yüzüne gelen korkulu parıltıyı gözlerini kırparak yok etti. "Eh," dedi temkinli bir biçimde, "Bu cinayeti çoktan çözmüğ ömamız gerektiği kanısı yaygın. Sorunlardan biri bu - belki de en önemlisi."

"Son görüğüğümüzden beri bir yenilik var mı? Yeni bir Ėyeler buldun mu?"

Farr bağını salladı. Gözleri endiğtiydi.

Ned Beaumont soğuk soğuk gülümsedi. "Bazı konuları hâlâ ağırdan alıyor musun?"

Bağsavcı koltuğunda huzursuzca kaykıldı. "Evet, tabii, Ned."

Ned Beaumont bu sözü beğenmiğ gibi bağını salladı. Alaycı bir parıltı vardı gözlerinde. Kığkırtıcı bir sesle sordu: "Ben Ferris hikâyesi de ağırdan aldığın konulardan biri mır

Farr'ın küt ağzı açılıp kapandı. Dudaklarını birbirine sürdü. Önceleri ĖaĖkıllıkla büyüyen gözleri duygusuzlağırdı. "Ferris'in anlattıklarından bir Ėey çıkar mı çıkmaz mı bilmiyorum, Ned," dedi. "Sanmıyorum. Sana sözünü edecek kadar bile önem vermedim anlattıklarına."

Ned Beaumont alaycı bir biçimde güldü.

Farr, "Bilirsin," dedi, "Senden ya da Paul'dan önemli bir Ėeyi gizlemem söz konusu değil. Bilirsiniz beni."

"Sinirlerin bozulmadan önce de tanırdık seni," dedi Ned Beaumont. "Ama olsun. Ferris'le birlikte o gün ara-, bada olan adamı istiyorsan, Majestik Otelinde, 417 numaralı odada bulabilirsin."

Farr masasındaki yeÇilkalem takımına, yana yatık iki dolmakalemin arkasında elinde bir uçak tutan çıplak kiğye bakıyordu. Yüzü ĖıĖmıti Hiçbir Ėey demedi.

Ned Beaumont ince dudaklarla gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. "Paul hep yardım etmek ister çocuklara," dedi. "Tutuklanıp Henry cinayeti için yargıç önüne çıksa bir içeyarar mı dersin?"

Farr gözlerini yeÇilkalem takımından ayırmadı. Çatçı bir sesle konuÇtu:"Paul'a ne yapması gerektiğini söylemek bana düÇnez."

"Çok iyi bir düÇüne!" diye bağırdı Ned Beaumont. Masanın yanından, yüzü baÇsavının kulağına iyice yanaÇana dek eğilip bir giz veriyormuÇasına alçak sesle konuÇtı: "O düÇünün yanına bir tane daha gelmesi gerekiyor: Paul'un sana yapmanı söylemediği Çeyleri yapmak da sana düÇnez."

Sırıtarak dıÇar çıktı, ama çıktıktan sonra sıırtmayı bıraktı.

8. YOL AYRIMI

BİR

Ned Beaumont, üzerinde Doğu Eyalet Yapı ve Taahhüt girketi yazılı kapıyı açtı, içerideki masaların baÇına durmuÇiki genç bayanı selamladı, yarım düzine kadar adamın oturduğu daha geniÇ bir odaya geçip onlarla kısaca konuÇtı, sonra üzerinde Özel yazılı bir kapıyı açtı. Eski bir çalıÇma masasının baÇında,yanında saygıyla duran ufak tefek bir adamın getirmiÇ olduğu kâğıtları karıÇırmakta olan Paul Madvig'in oturduğu dört köÇe odaya girdi.

Madvig baÇınkaldırıp, "Merhaba Ned," dedi. Kâğıtları yana itip ufak tefek adama, "Bu bokları sonra getir," dedi.

Ufak tefek adam kâğıtları toparlayıp "BaÇüstüne, efendim," sonra da, "Nasılsınız, Bay Beaumont?" dedi ve odadan çıktı.

Madvig, "Zor bir gece geçirmiÇebenzersin, Ned," dedi. "Neler yaptın? Otursana."

Ned Beaumont paltosunu çıkarmıÇtı Bir iskemlenin üzerine bıraktı, üstüne Çaplasını koyup bir puro çıkardı. "Yoo, iyiyim. Ne var ne yok?" Eski masanın bir köÇesine oturdu.

"Gidip Çı M'Laughlin'le bir konuÇsan," dedi sarıÇın adam. "Onunla olsa olsa sen baÇ edersin."

"Olur. Nesi var?"

Madvig yüzünü ekÇiti. "Kimbilir? Ayarladım sanıyordum, ama biraz sinsilik ediyor galiba."

Ned Beaumont'un koyu gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. SarıÇın adama bakarak, "Demek o da, ha?" dedi.

Madvig bir an düÇündükten sonra usulca sordu: "Ne demek istiyorsun, Ned?"

Ned Beaumont, baÇkabir soruyla karÇılık verdi: "Bütün iÇleristediğin gibi yürüyor mu?"

Madvig iri omuzlarını sabırsızca oynattı, ama bakışlarındaki parlaklık değışmedi: "O kadar da kötü değil," dedi. "Gerekirse M'Laughlin'in oyları olmadan da idare ederiz."

"Belki." Ned Beaumont'un dudakları incelmişti. "Ama habire oy yitirirsek böyle kazanamayız seçimi." Puroyu ağzının kenarına yerleştirip konuşmasını sürdürdü: "Biliyorsun, durumumuz iki hafta önceki kadar iyi değil."

Madvig masasına oturan adama bakıp anlayışla gülümsedi. "Yahu, amma da adamsın be, Ned. Durum sana iyi görünmez mi hiç?" Karşılık beklemeden sakince sürdürdü konuşmasını: "Belli bir dönemde batıyormuş gibi görünmeyen tek bir seçim kampanyası bilmiyorum. Ama hep de düzelir işler"

Ned Beaumont purosunu yakıyordu. Dumanını savurup konuştu: "Her zaman düzelecekleri anlamına gelmez bu." Purosunu Madvig'in göğsüne doğru uzattı. "Taylor Henry'nin öldürölmesi olayı ivedilikle açıklığa kavuşmazsa, kampanya konusunda endişe duymana hiç gerek kalmayacak. Kim kazanırsa kazansın, battın demektir."

Madvig'in mavi gözleri donuklaştı. Yüzünde başka hiçbir değışiklik yoktu. Sesi de değışmedi. "Ne demek istiyorsun, Ned?"

"Kentte herkes onu senin öldürdüğünü sanıyor."

"Öyle mi?" Madvig elini çenesine götürüp düşünceli düşüneli ovuşturdu. "Endişelenme o konuda," dedi. "Benimle ilgili çıkan ilk söylenti değil bu."

Ned Beaumont hafifçe gülümseyip yapmacık bir hayranlıkla sordu: "Önceden başına gelmeyen hiçbir şey yok mu senin? Elektrikli Çoktedavisi yapıldı mı hiç sana?"

Sarığın adam güldü. "Hiç de niyetim yok," dedi.

"Pek uzağında sayılmazsın şu anda, Paul," dedi Ned Beaumont usulca.

Madvig gene güldü. "Hay Allah!" dedi.

Ned Beaumont omuz silkti. "Çinçok değil, değil mi?" diye sordu. "Bu saçmalıklarla vaktini almıyorum ya?"

"Dinliyorum seni," dedi Madvig. "Seni dinlemekle zarar etmedim hiç, Çindiye dek."

"Sağolunuz, efendim. M'Laughlin niçin yan çizmeye çalışıyor dersin?"

Madvig başını salladı.

"Ayvayı yediğini düşünüyor," dedi Ned Beaumont. "Herkes polisin Taylor Henry'yi öldüreni bulmaya çalışmadığını, bunun nedeninin de onu senin öldürdüğün olduğu sanılıyor. M'Laughlin de bunun seçimlerde yenilme için yeterli neden olduğunu sanıyor."

"Öyle mi? Bu kenti benim yerime Shad'in yönetmesinin daha iyi olacağını mı düşünüyorlar? Bir cinayet işlediğimin düşünülmesi Shad'in alnını daha ak mı yapar sanıyorlar? "

Ned Beaumont sarığın adama bakıp yüzünü ekĖitti. "Sen ya kendini aldatmaya çalığıyorsun, ya da beni. Shad'ın alnının akıyla bunun ne ilgisi var? O adaylarını açıkça desteklemiyor ki. Ama sen açıktasın ve bu cinayeti örtbas etmekle suçlanan kiğler de senin adayların."

Madvig elini gene çenesine götürüp dirseğini masaya dayadı. YakıÇıklı, sağlıklı yüzünden hiçbir Ėey okunmuyordu. "Bağkalının ne düğündüğünden çok söz ettik, Ned," dedi. "Ėimdi de senin düğündüklemden söz edelim. Sen de benim ayvayı yediğimi mi düÇünüyorsun?"

"Herhalde yedin," dedi Ned Beaumont alçak, güvenli bir sesle. "Kaçını kımıldatmazsan da yiyeceğın kesin." Gülümsedi. "Ama adayların gene de kazanırlar herhalde."

"Bunu," dedi Madvig soğuk bir sesle, "açıklaman gerekir."

Ned Beaumont eğilip masanın yanında duran tunçtan tükürük hokkasına purosunun külünü özenle silkti. Sonra da duygusuz bir sesle konuğtu: "Madik atacaklar sana."

"Öyle mi?"

"Niçin olmasın? Serseri takımının çoğunu Shad elinden aldı, buna izin verdin. Seçimi kazanmak için saygıdeğır insanlara, üst tabakalara güveniyorsun. Onlar da çekiniyorlar. Senin adayların da büyük bir numara çekip seni adam öldürmek suçundan tutuklayacaklar ve saygıdeğır vatandağlar -yasalara karĖı çıktığı zaman patronlarını bile tutuklamaktan çekinmeyen soylu yetkililere hayran kalarak- bir an önce sandık bağınagidip bu kahramanları dört yıllığına daha seçmek için birbirlerini yiyecekler. Çocukları suçlamana da hiç gerek yok. Böyle yaparlarsa köğeyi döneceklerini, yapmazlarsa da iğiz kalacaklarını biliyorlar."

Madvig elini çenesinden çekip sordu: "Bana bağılılıklarına pek güvenmiyorsun galiba, öyle mi, Ned?"

Ned Beaumont gülümsedi. "Sen ne kadar güveniyorsan, ben de o kadar güveniyorum," dedi. GülümseyiÇiyok oldu. "Bunlar varsayım değil, Paul. Farr'ı görmeye gittim bugün öğleden sonra. Kapıyı kırıp girmem gerekti yanına. Cinayeti kurcalamadığını söylemeye çalığtıbana. Bulduklarını benden gizlemeye çalığtı Sonra da sustu." AÇğılayıcı bir biçimde büzdü ağzını. "Farr: Sustalı maymun gibi oynattığım adam."

"Ama bir tek Farr," diye söze bağladı Madvig

Ned Beaumont sözünü kesti. "Yalnız Farr'sa, durum kötü. Rutledge, Brody, hatta Rainey bile tekbağına seni kazıklamaya çalığabilirler, ama Farr yapıyorsa, öbürlerinin de onu desteklediğinden emin olabilirsin." Sarığın adamın kımıltısız yüzüne bakarak alnını kırıÇtırdı. "Bana inanmaktan ne zaman istersen vazgeçebilirsin, Paul."

Madvig, çenesine götürdüğü eliyle umursamaz bir hareket yaptı. "Vazgeçince haber veririm sana," dedi. "Nasıl oldu da Farr'a uğradın?"

"Harry Sloss aradı beni bugün. Anladığım kadarıyla Ben Ferris'le birlikte seni Çin Sokağında Taylor Henry'yle tartığırken görmüşler - ya da gördüklerini söylüyorlar." Ned Beaumont sarığın adama hiçbir Ėey belli etmeyen gözlerle bakıyordu ve sesi de kayıtsızdı. "Ferris bunu Farr'a anlatmış. Harry de Farr'a gitmemek için para istedi. Bak iÇe, kulübünün iki üyesine daha malûm olmuğ. Farr'ın sinirlerinin bozulduğunun çoktandır farkındaydım, bir

göz atayım diye gittim yanına."

Madvig bağıyla onayladı. "Bana madik attığından eminsin, öyle mi?"

"Evet."

Madvig koltuğundan kalkıp pencereye yürüdü. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak üç dakika kadar sokağı seyretti; o sırada da Ned Beaumont oturmuş purosunu içerek sarığın adamın enli sırtına bakıyordu. Sonra Madvig dönmeden sordu: "Harry'ye ne dedin?"

"Oyaladım."

Madvig pencereden uzaklaşıp masasına döndü, ama oturmadı. Yüzü biraz daha kızarmıştı, ama bağka bir değişiklik yoktu görünüşünde Sesi sakindi: "Ne yapmamız gerek dersin?"

"Sloss'a mı? Hiç. Öbür it Farr'a gitmiş bile. Sloss ne yapsa pek fark etmez artık."

"Onu demek istememişim. Genel olarak bu durumla ilgili olarak ne yapalım?"

Ned Beaumont purosunu tükürük hokkasına attı. "Söyledim. Taylor Henry'nin öldürülmesi olayı ivedilikle açıklık kazanmazsa, ayvayı yedin. Bu kadar. Uğraşacak tek konu bu Gündelik."

Madvig gözlerini Ned Beaumont'dan kaçırdı. Duvarın geniş, boş bir yerine baktı. Dolgun dudaklarını büzdü. gıgıllarında bir ıslaklık belirdi. Göğsünün derinliklerinden geldi sesi: "Olmaz. Bağka bir çözüm bulmak gerek."

Ned Beaumont soludukça burun delikleri titriyordu, gözleri kapkara olmuştu. "Yapacak bağka bir şey yok, Paul," dedi. "Bağka ne yapsak, Shad'in ya da Farr'la adamlarının ekmeğine yağ süreriz, onlar da senin canına okurlar."

Madvig boğuk bir sesle konuştu: "Bir çıkış yolu -olmalı, Ned. Bir düğün"

Ned Beaumont masadan uzaklaşıp sarığın adamın önünde, çok yakında durdu. "Yok. Tek yol bu. İstesen de, istemesen de, bu yola sapacaksın, yoksa ben seni zorla saptıracağım."

Madvig bağınısalladı. "Hayır. Bırak."

Ned Beaumont, "Senin için yapamayacağım tek şeydir bu, Paul," dedi.

Sonra Madvig, Ned Beaumont'un gözlerine baktı ve boğuk bir fısıltıyla konuştu: "Onu ben öldürdüm, Ned."

Ned Beaumont derin bir soluk alıp uzun uzun iç çekti.

Madvig ellerini Ned Beaumont'un omuzlarına koydu ve sözcükler boğuk boğuk, birbirine karışarak çıkmaya başladık ağzından. "Bir kazaydı, Ned. Ben çıktıktan sonra bir baston kapmış, koğuş peşinden geldi. Oradayken biraz -küçük bir anlaşılmazlık olmuştu, o da bana yetmiş bastonla vurmaya kalktı. Nasıl oldu, bilemiyorum, ama bastonu elinden alırken kafasına çarptı -çok sert çarpmış olamazdı- ama arkası düştü ve bağınıhızla kaldırımın

kenarına vurdu."

Ned Beaumont bağıyla onayladı. Yüzü birdenbire duygusuzlaştı, yalnız büyük bir dikkatle Madvig'in dediklerini dinliyordu. Yüzünün duruşunaayan keskin bir sesle sordu: "Bastona ne oldu?"

"Paltoma sarıp götürdüm, sonra da yaktım. Öldüğünü fark ettikten sonra, kulübe giderken, bir de baktım baston elimde, ben de paltomun içine gizledim, sonra da yaktım."

"Nasıl bir bastonu?"

"Kaba, kahverengi, ağır bir baston."

"Ya Çapkası?"

"Bilmiyorum, Ned. Herhalde bağından uçu, sonra da birisi aldı."

"Çapkası vardı, değil mi?"

"Evet, tabii."

Ned Beaumont bıyığının bir yanını tırnağıyla okuydu. "Sloss'la Ferris'in arabasının yanınızdan geçtiğini fark ettin mi?"

Madvig başını salladı. "Hayır, ama geçmiş olabilirler."

Ned Beaumont sarıya adama bakarak alnını kırıştırdı. "Bastonu alıp yakmakla ve bunu Çindye dek gizli tutmakla, sonra da kaçmakla iyice batırdın işi," diye mırıldandı. "Oysa kendini savunduğun apaçıktı."

"Biliyorum, ama öyle olmasını istemiyordum, Ned," dedi Madvig boğuk bir sesle. "Janet Henry'yi ömrümde hiçbir şey istemediğim kadar çok istiyorum; ama bu bilinirse -kaza bile olsa- nasıl elde edebilirim onu?"

Ned Beaumont, Madvig'in yüzüne güldü. Kısık, acı bir gülüşü bu. "Şimdikinden daha şanslı olurdun," dedi.

Madvig gözlerini dikti, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont, "Bağından beri onu senin öldürdüğünü düşünüyor," dedi. "Senden nefret ediyor. Seni elektrikli sandalyeye göndermek için uğraşıyor. Sağa sola imzasız mektuplar göndererek kuşkuarın senin üzerinde toplanmasına ilk neden olan o. Opal'ı sana düşman eden de o. Evime gelip kendisi anlattı bunları bana, çünkü beni de sana düşman etmeye çalışıyor."

Madvig, "Yeter," dedi. Gözleri soğuk birer halka gibi, dimdik, irikıyım, sarıya bir adamdı. "Nedir, Ned? Sen de mi onu istiyorsun, yoksa-" Ağalayıcı bir hareketle sözünü yarım bıraktı. "Fark etmez." Başpamağıyla kapıyı gösterdi. "Çık dışarı, ağıllık herif. Yollarımız burada ayrılıyor."

Ned Beaumont, "Sözümü bitirince çıkarım," dedi.

Madvig, "Ben sana çık dediğim zaman çıkarsın," dedi. "Beni inandıracak hiçbir Çey söyleyemezsin. Gıandıığım hiçbir Çey söylemedin. Bundan sonra da söyleyemeyeceksin."

Ned Beaumont, "Peki," dedi. ğapkasıyla paltosunu alıp dıÇar çıktı.

ÖÖÖ

Ned Beaumont evine gitti. Yüzü solgun ve asıktı. Yanındaki masaya bir bardakla bir ÇiÇ Bourbon viskisi olarak geniÇ kırmızı koltuklardan birine oturdu, ama içmedi. Kara ayakkabılarına kötü kötü bakarak tırnaklarını kemirdi. Telefonu çaldı. Gidip açmadı, ikinci ilerledikçe, odadaki gündüz ıÇğı dağılmaya baÇlad. Kalkıp telefona gittiğinde oda alacakaranlıktı.

Bir numara çevirdi. Sonra: "Alo, Bayan Henry'le görüşmek istiyorum, lütfen." Sessizce ısıık çalarak geçirdiği kısa bir süreden sonra, "Alo," dedi, "Bayan Henry?.. Evet... Az önce Paul'a her Çeyi anlattım sizinle ilgili... Evet, haklıymıÇsınız. Yapacağını söylediğiniz Çeyi yaptı..." Güldü. "Biliyordunuz. Bana yalancı diyeceğini, beni dinlemek istemeyeceğini, beni kapı dıÇar edeceğini söylemiÇiniz, hepsini de yaptı... Yok, yok, önemli değil. Olacağı vardı... Yok, gerçekten... Evet, oldukça kesin. Geri alınması olanaksız sözler harcandı... Evet, bütün gece evdeyim galiba... iyidir... Peki. Allahaismarladık."

Kendine bir bardak viski koyup içti. Sonra karanlık yatak odasına girdi, çalar saatini saat sekize kurdu ve soyunmadan sırtüstü yatağına uzandı. Bir süre tavanı seyretti. Sonra, saat çalana dek, düzensiz soluklar alıp vererek uyudu.

Uykulu uykulu yatağından kalkarak ıÇıkları yaktı, banyoya girip elini yüzünü yıkadı, temiz bir gömlek giydi, sonra da oturma odasındaki Çöminede bir ateÇyaktı. Janet Henry gelene dek gazete okudu.

Kız geldiğinde çok heyecanlıydı. Gelir gelmez, görüşmeirinden Paul'a söz edeceğini önceden bilmediğini, niyetinin böyle bir durum yaratmak olmadığını söyledi, ama gözlerindeki heyecan apaçıktı ve özür dilemek için ne zaman bir Çey söylemeye kalksa, dudaklarını gülücüklerin sarmasına engel olamıyordu.

"Önemli değil," dedi Ned Beaumont. "Nasıl sonuçlanacağını önceden bilseydim de böyle davranmak zorunda kalırdım. Aslında, kendim de, için için böyle olacağını biliyordum, galiba. Öyle bir Çey, iÇte. Siz bana böyle olacağını söylemiÇolsaydınız, aksini kanıtlamak için atılırdım hemen."

Kız ellerini uzattı. "Çok sevindim," dedi. "Duygularımı gizlemeye çalıÇmıyacağım."

"Kusura bakmayın," dedi Ned Beaumont kızın ellerini tutarak, "Ama bu iÇin baÇım gelmemesi için hiçbir çaba harcamazdım zaten."

Kız, "Haklı olduğumu biliyorsunuz Çinli," dedi. "Taylor'u o öldürdü." Gözlerinde sorular vardı.

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Öldürdüğünü söyledi bana."

"Bana yardım edecek misiniz Gindi?" Ellerini sıkı kız. Biraz yaklaştı

Ned Beaumont, kıza bakıp alnını kırıştırarak bir an durakladı. "Kendini savunurken öldürmüş, ya da kazara olmuştur," dedi usulca. "Bu yüzden -"

"Cinayetti bu!" diye bağırdı kız. "Tabii kendini savunurken olduğunu söyleyecek!" Sabırsızca bağınsalladı. "Kendini savunurken ya da kazara öldürmüş olsa bile, herkes gibi bunu gidip mahkemede kanıtlaması gerekmez mi?"

"Çok gecikti. Bu bir aylık bekleyişi onun zararına idi."

"Peki, suç kimde?" diye sordu kız. "Hem de, onu gerçekten kendini savunurken öldürmüş olsaydı, bu kadar uzun bekleyeceğine inanıyor musunuz?"

Ned Beaumont bağına ağır ağır evet anlamına salladı. "Sizin yüzünüzdendi bu. Sizi seviyor: Kardeşinizi öldürdüğünü bilmenizi istemiyordu."

"Ama biliyorum!" diye bağırdı kız öfkeyle. "Herkes de bilecek artık."

Hafifçe omuz silkti adam. Yüzü asıktı.

"Bana yardım etmeyecek misiniz?" diye sordu kız.

"Hayır."

"Niçin? Kavga ettiniz onunla."

"Anlattıklarına inanıyorum. Mahkemede inandırıcı olabilmesi için de artık çok geç olduğunu biliyorum. Aramızda her şey bitti; ama bunu yapamam ona." Dudaklarını ıslattı. "Rahat bırakın onu. Ne sizin ne de benim yardımım olmadan zaten bağınagelecekler var."

"Olmaz," dedi kız. "Hak ettiği cezayı görmeden rahat bırakmayacağım onu." Bir an soluğunu tuttu ve gözleri koyulaştı "Size yalan söylediğinin kanıtını bulmayı göze alacak kadar inanıyor musunuz ona?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Ned Beaumont, temkinli bir sesle.

"Yalan söylemiş olsun ya da olmasın, gerçeği bulmama yardım eder misiniz? Bir yerde kesin kanıtlar olması gerekir - bizim bulabileceğimiz kesin kanıtlar... Ona gerçekten inanıyorsanız, bu kanıtların bulunmasında bana yardım etmeniz hiçbir sakıncası olmaması gerekir."

Ned Beaumont kızın yüzünü bir süre inceledikten sonra sordu: "Size yardım edersem ve kesin kanıtlar bulursak, neyi doğrularlarsa doğrulasınlar, kabul edecek misiniz?"

"Evet," dedi kız hemen, "siz de ederseniz."

"Çi bitirene dek -yani kesin kanıtları elde edene dek-bulduklarımızı kimseye

söylemeyeceğinize, her şey açıklığa kavuşana dek bulduklarımızı ona karşı kullanmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Evet."

"Öyleyse anlaştık," dedi Ned Beaumont.

Kız mutlulukla hiçkırkı ve gözlerine yağlardı.

"Oturun," dedi Ned Beaumont. Yüzü ince ve katı, sel si sertçeydi. "Bazı tasarılar yapmamız gerek. Bugün öğleden sonra ya da akşamüzeri, yani Paul benimle atıştırdan beri, görüşünüz mü?"

"Hayır."

"Öyleyse aranızın nasıl olduğundan emin olamayız. Daha sonradan benim haklı olduğumu düşünmüş olabilir. Bu onunla benim aramdaki ilişkiler açısından önemli değil artık -her şey bitti- ama elverdiğince çabuk öğrenmeliyiz bunu." Kızın ayaklarına doğru yüzünü ekşiterek baktı ve tırnağıyla bıyığını düzeltti. "Onun size gelmesini beklemeniz gerek. Onu arayamazsınız. Sizin konunuzda kararsızsa, tehlikeli olabilir bu. Siz ondan ne derece eminsiniz?"

Masanın yanındaki iskemlede oturuyordu kız. "Bir; kadın bir erkekten ne kadar emin olabilirse, o kadar." Utanarak hafifçe güldü. "Biliyorum, kötü bir söz - ama eminim^ Bay Beaumont."

Adam başıyla onayladı. "Öyleyse doğrudur, ama yarına dek kesinlikle öğrenirsiniz herhalde. Ağzını aradığınız oldu mu hiç?"

"Hayır, tam denemez. Aslında beklediğim-"

"Her neyse, artık ağzını aramaya çalışmakyok. Bundan böyle, ondan ne kadar emin olursanız olun, dikkatli davranmanız gerekecek. Bilip de bana anlatmadığınız herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," dedi kız, başını sallayarak. "Bu işin nasıl yürüteceğimi de pek iyi bilmiyordum. Bu yüzden istiyordum, sizin bana-"

Ned Beaumont sözünü kesti gene: "Bir özel hafiye tutmak aklınıza gelmedi mi?"

"Geldi, ama korktum; Paul'a gidip her şeyi anlatacak bir adama düşeceğimden korktum. Kime gideceğimi, kime güvenebileceğimi bilemedim."

"Kullanabileceğimiz birisi var." Parmaklarıyla koyu saçlarını taradı. "şimdi de -henüz bilmiyorsanız- öğrenmek istediğim bir şey var. Kardeşinizin Çapkılarından eksik olan var mı? Paul, başında bir Çapka olduğunu söylüyor. Ben bulduğumda Çapka yoktu. Bir bakın, kaç Çapkası olduğunu öğrenebilir misiniz?" -yan yan gülümsedi- "benim ödünç aldığımı saymazsanız, tabii."

Kız, adamın gülümseyişine adanmadı. Başını sallayıp biraz umutsuzca ellerini kaldırdı.

"Olanaksız," dedi. "Bütün eÇyalarını geÇenlerde elden çıkardık, zaten kaç apkası olduğunu kimsenin kesinlikle bildiğini sanmıyorum."

Ned Beaumont omuz silkti. "Bunun pek bir iÇimize yarayacağını zaten sanmıyordum," dedi. "Öbürü de bir baston. Evden kayıp bir baston -kardeÇinizin ya da babanızın- var mı? Özellikle ağır, kaba bir baston..."

"Babamın olacak," dedi kız heyecanla, "Ve sanıyorum hâlâ orada."

"Bir bakın bakalım." BaÇpamağının tırnağını ısırđı. "Yarına dek bu kadar iÇyeter size; belki bir de Paul'la aranızın nasıl olduğunu öğrenebilirsiniz..."

"Nedir?" diye sordu kız. "Yani baston konusu, demek istiyorum." Heyecanla ayağa kalktı.

"Paul kardeÇinizin ona o bastonla saldırdığını, elinden alırken de bastonun kafasına çarptığını anlattı. Bastonu sonradan da götürüp yakmığı."

"Babamın bastonlarının hepsinin yerinde olduğundan eminim," diye bağırdı kız. Yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman açılmığtı

"Taylor'un bastonu yok muydu"

"Yalnız gümüÇsaplı, siyah bir bastonu vardı." Elini Ned Beaumont'un bileğine koydu. "Bastonların hepsi oradaysa, demek olacak ki-"

"Bir Çey demek olabilir," dedi Ned Beaumont, elini kızın elinin üstüne koyarak. "Ama aldatmaca yok."

"Bana güvenebilirsiniz," diye söz verdi kız. "Sizin yardımınızı ne kadar istediğimi, elde ettiğime de ne kadar sevindiğimi bir bilseydiniz, bana güvenebileceğinizi anlardınız."

"Umarım öyledir." Elini kızın elinden çekti.

ÜÇ

Evinde yalnız kalınca, Ned Beaumont, yüzü gergin, gözleri parlak, bir süre odada volta attı. Ona yirmi kala kol saatine baktı. Sonra paltosunu giyip Majestik Oteline gitti, ama Harry Sloss'un çıktığını söylediler. Otelden ayrıldı, bir taksi çevirip bindi, "Batı Yolu Lokantası," dedi.

Batı Yolu Lokantası dört köÇebeyaz bir yapıydı -karanlıkta gri görünüyordu- ve belediye sınırlarının beÇ kilometre kadar dıÇında,yoldan biraz uzakta, ağaçların arasındaydı. Zemin katında ıÇıl ıÇıllambalar yanıyordu ve yapının önünde yarım düzine kadar araba duruyordu. Yapının solundaki uzun bir sundurmanın altında baÇka arabalar vardı.

Kapıcıyı dostça selamlayan Ned Beaumont üç kiÇlik bir orkestranın gürültüyle çaldığı ve sekiz-on kiÇnin dans ettiği geniÇ bir yemek odasına girdi. Masaların arasındaki yoldan geÇti, dans pistinin çevresini dolağtıve odanın bir köÇesindeki barın önünde durdu. Barın

müGerilere ayrılan bölümünde yalnızdı.

Sünger gibi burunlu GÇman bir adam olan barmen, "GÇy akÇamlar, Ned," dedi. "Çoktandır görünmüyordun."

"N'aber, Jimmy? Uslu duruyordum. Bir manhattan versene."

Barmen, kokteyli hazırlamaya baÇladı. Ökestra çaldığı parçayı tamamladı. Tiz ve cırtlak bir kadın sesi iÇiildi: "Beaumont denen o orospu çocuğuyla aynı barda oturmam."

Ned Beaumont barın kenarına yaslanarak arkasına baktı. Barmen, kokteyli çalkalarken dondu kaldı.

Lee Wiltshire dans pistinin ortasında dikilmiÇ, Ned Beaumont'a bakıyordu. Ellerinden birini, lacivert takımı biraz dar gelen iriyarı bir gencin koluna dayamıÇtı O da, biraz aptalca bakan gözlerini Ned Beaumont'a dikmiÇti. Kadın, "BeÇ para etmez orospu çocuğunun biridir," dedi, "sen de onu buradan dıÇarı atmazsan ben giderim."

Herkes susmuÇ, dkkatle dinliyordu.

Delikanlının yüzü kızardı. Yüzünü buruÇturma dñemesi sikkın görünüÇünü daha da artırdı.

Kız, "Sen yapmazsan, ben gidip tokatlayacağım onu," dedi.

Ned Beaumont gülümseyerek, "N'aber, Lee?" dedi. "Bernie'yi gördün mü, çıktığından beri?"

Lee sövüp ileriye doğru bir adım attı.

GÇiyarı genç, elini uzatıp kadını durdurdu. "Ben gereğini yaparım," dedi, "orospu çocuğunun." Ceketinin yakasını düzeltti, önünü çekiÇtirdi, dans pistinden ağır ağır uzaklaÇarak Ned Beaumont'un önünde durdu. "Nedir bu?" dedi. "Nedir bu? Küçük hanımla böyle konuÇulur mu?"

Ned Beaumont gözlerini ciddi bir bakıÇla delikanlıya dikerek elini, avucu yukarıya dönük, barın üzerine uzattı. "ğunun kafasına geçirecek bir Çöy versene bana, Jimmy," dedi. "Canım yumruklaÇmak istemiyor."

Barmenin ellerinden biri barın altında yitmiÇtibile. Elini kaldırdığında tuttuğı sopayı Ned Beaumont'un avucuna koydu. Ned Beaumont elini kımıldatmadan, "Küçük hanıma daha neler dendi," dedi. "Yanında son gördüğüm adam ona 'salak karı' diyordu."

Delikanlı sırtını dikleÇtirdi; gözleri sağa sola kaçıyordu. "Seni unutmayacağım," dedi, "Ve bir gün senle benden baÇka kimsenin olmadığı bir yerde buluÇacağız." Durduğı yere dönüp Lee Wiltshire'la konuÇtu."Hadi, tüyelim bu bataktaneden."

"Sen tüy," dedi kadın öfkeyle. "Seninle gidersem ne olayım. Bıktım senden."

Hemen hemen bütün diÇleir altın olan tıknaz bir adam yanlarına yanaÇtı "Gideceksin," dedi. "İkiniz de gideceksiniz. Basın."

Ned Beaumont gülerek konuğtı: "Đu -'küçük hanım'- benimle, Corky."

Corky, "Peki," dedi ve delikanlıya döndü: "Bas git, it."

Delikanlı dığar ıktı.

Lee Wiltshire masasına dnmĞtı. Yanaklarını yumruklarına dayamığ, otırmığ masa örtüsünü seyrediyordu.

Ned Beaumont karĐısına oturdu. Garsona, "Jimmy bana bir manhattan hazırlanmığt," dedi. "Yiyecek bir Đeyler de istiyorum. Yemek yedin mi, Lee?"

"Evet," dedi kadın bağınkaldırmadan. "Bir tane daha cin fizz istiyorum."

Ned Beaumont, "Peki," dedi. "Ben mantarlı bir biftek istiyorum, Tony de yanına konserveden ıkmamığ ne söze varsa koysun, rokfor salçalı, domatesli yeğilsalata ve kahve de istiyorum."

Garson gittikten sonra Lee acı acı konuğtı: "Erkekler beğ para etmez, hiçbiri ieyaramaz. Đu kof ayıya bak!"

"Belki erkeğin doğrusunu seemiyorsun," dedi Ned Beaumont.

"Tam da bu sözü edecek adamsın ya sen," dedi kız, öfkeyle Ned Beaumont'a bakarak, "Hele bana oynadığın o pis oyundan sonra."

"Sana hiç de pis oyun falan oynamadım," dedi adam. "Bernie benden yürüttüklerini ödemek için senin cicini birini satmak zorunda kaldıysa suç benim değil."

Orkestra almaya bağladı.

"Hiçbir ey erkeklerin suçu değildir zaten," dedi kız. "Gel dans edelim."

"Eh, peki," dedi Ned Beaumont ekinererek.

Masaya döndüklerinde Ned Beaumont'un kokteyliyle Lee Wiltshire'in fizz'i masada duruyordu.

"Bernie ne yapıyor bugünlerde?" diye sordu Ned Beaumont içkilerini içerlerken.

"Bilmiyorum. Hapisten çıktığından beri görmedim, görmek de istemiyorum. O da bir bağka harikaydı! Amma da kismetli bir yıl yağyorum! O, sonra Taylor, bir de bu orospu çocuğu!"

"Taylor Henry mi?" diye sordu Ned Beaumont.

"Evet, ama onunla pek ciddi bir iliğkim olmadı," dedi kız aceleyle, "nk o sıralarda Bernie'yle yağyordum."

Ned Beaumont içkisini bitirip öyle konuğtı: "Charter Sokağındaki odasına arada sırada uğrayan kızlardan biriydin, o kadar, öyle mi?"

"Evet," dedi kız, temkinli bir biçimde Ned Beaumont'a bakarak.

Ned Beaumont, "Birer içki daha içsek iyi olacak," dedi.

Garsonu çağırıp içkileri ısmarlarken, kız burnuna pudra sürüyordu.

DÖRT

Kapının zili uyandırdı Ned Beaumont'u. Hafifçe öksürerek uykulu uykulu yataktan kalktı, sabahlığını ve terliklerini giydi. Çalar saatine göre dokuzu biraz geçiyordu. Kapıya gitti.

Janet Henry özür dileyerek içeri girdi. "Çok erken olduğunu biliyorum, ama bir dakika daha sabredemezdim. Dün gece durmadan telefonla aradım sizi, bulamayınca da gözüme uyku girmedi. Babamın bütün bastonları yerinde. Bakın, demek yalan söylemiÇ"

"O ağır, kaba, kahverengi olanı da orada mı?"

"Evet. BinbaÇı Sawbridge'in Çkoçya'dan getirdiği baston o. Babam hiç kullanmaz, ama orada duruyor." Sevinçle gülümsedi Ned Beaumont'a.

Adam gözlerini uykulu uykulu kırpıÇtırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Öyleyse doğru, yalan söylemiÇ," dedi.

"Dün akÇam eve döndüğümde de oradaydı," dedi kız.

"Paul mu?"

"Evet. Ve evlenmemizi önerdi."

Ned Beaumont'un gözlerindeki uyku yok oldu. "Onunla olan kavgamdan söz etti mi?"

"Tek söz etmedi."

"Siz ne dediniz?"

"Taylor'un ölümünün üzerinden henüz niÇanlanÇak kadar zaman geçmediğini, ama ret de etmediğimi söyledim; 'sözleÇtik dedikleri durumdayız galiba.'"

Ned Beaumont kıza merakla baktı.

Kızın yüzündeki neÇeyok oldu. Elini adamın koluna koydu. Sesi biraz çatladı. "Lütfen, tümünden yüreksiz olduğumu düÇünmeyin," dedi, "Ama -ama öyle çok istiyorum ki o- o kararlaÇtırdığımızı yapmayı, baÇka lar Çey -nasıl diyeyim- çok önemsiz geliyor."

Adam dudaklarını ıslatıp ağır, usul bir sesle, "Nefret ettiğiniz kadar sevseydiniz onu, kimbilir ne durumda olurdu," dedi.

Kız ayağını yere vurup bağırdı: "Öyle demeyin! Bir daha hiç öyle konuşmayın!"

Ned Beaumont'un alnında sinirli küçük kırışıklıklar belirdi ve dudakları büzüldü.

"Lütfen," dedi kız piçn bir sesle. "Dayanamıyorum."

"Bağılayın. Kahvaltı ettiniz mi?"

"Hayır. Haberi bir an önce vermek istedim."

"Güzel. Birlikte ederiz. Ne istersiniz?" Telefona yürüdü.

Kahvaltıyı ısmarladıktan sonra banyoya gidip diğlemini fırçaladı, ellerini yüzünü yıkayıp saçlarını taradı. Oturma odasına döndüğünde kız Çaplasıyla mantosunu çıkarmış, Çminenin bağında sigara içiyordu. Bir Çey söyleyecek oldu kız, ama telefon çalınca sustu.

Ned Beaumont telefona gitti. "Alo... Evet, Harry, uğradım ama yoktun... Sana -biliyorsun- o akÇam Paul'la gördüğün adamdan söz etmek istiyordum. Bağında Çpka var mıydı?.. Vardı, öyle mi? Emin misin?.. Elinde bir de baston var mıydı?.. Tamam... Hayır, Harry, o konuda Paul'dan bir Çey çıkaramadım. Kendin görüÇse daha iyi olur... Evet... Eyvallah."

Telefonun bağından kalktığında Janet Henry ona meraklı gözlerle bakıyordu.

"O gece kardeÇiniPaul'la konuşurken gördüğünü söyleyen iki kiÇiden biriydi bu," dedi Ned Beaumont. "Çapkayı görmüÇ,ama baston görmemiÇ. AmakaranlıkmıÇ, bu ki adam da arabayla geçiyorlarmıÇ.Her Çeyi apaçık gördüklerini söylemek güç."

"Çapkayla niçin böyle ilgileniyorsunuz? Çok mu önemli?"

Ned Beaumont omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben yalnızca amatör bir hafiyeyim, ama Çöyle ya da böyle bir anlamı olabilir gibi geliyor bana."

"Dünden beri yeni bir Çey öğrenebildiniz mi?"

"Hayır. Gecenin bir bölümünü Taylor'un eski oynaÇlamdan birine içki ısmarlamakla geçirdim, ama yeni hiçbir Çey çıkmadı."

"Tanıdığım biri mi?" diye sordu kız.

Ned Beaumont bağınsalladı, sonra birden kıza bakarak, "Opal değildi," dedi, "Demek istediğiniz oysa."

"Ondan bazı - bazı bilgiler alamaz mıyız acaba?"

"Opal'den mi? Hayır. Babasının Taylor'u öldürdüğünü sanıyor, ama bunun kendi yüzünden olduğuna inanıyor. Belli bir bilgiyle -yani gerçek bilgilerle- varmadı bu kaniya- yalnız sizin mektuplarınızdan, Observer'den, falan."

Janet Henry bağınievet anlamına salladı, ama pek inanmıÇgörünmüyordu.

Kahvaltılar geldi.

Kahvaltı ederlerken telefon çaldı. Ned Beaumont telefona gidip, "Alo," dedi. "Evet, Ana... Ne?" Birkaç saniye süreyle alını kırıGıarak dinledi, sonra, "Yapabileceğin pek bir Çey yok," dedi, "Bırak yapsınlar, bir zararı olacağını sanmıyorum... Hayır, nerde olduğunu bilmiyorum... Hayır, yapacağımı sanmıyorum... EndiÇelame, Ana, bir Çey olmaz... Tabii, tamam... Eyvallah." Gülümseyerek masaya döndü. "Farr'ın aklına da sizin aklınıza gelen Çey gelmiÇ,"dedi otururken. "Paul'un anasıydı arayan. Savcılıktan bir adam Opal'i sorguya çekmeye gelmiÇ."Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Pek iÇerine yaramayacak, ama kısıtıyorlar Paul'u."

"Sizi niçin aramıÇ" diye sordu kız.

"Paul dıÇarı çıkmıÇ, nede olduğunu da bilemiyormuÇ."

"Sizin Paul'la kavga ettiğinizi bilmiyor mu?"

"Bilmiyor anlaÇıAn." Çatalını bıraktı. "Bakın, bu iÇisonuna dek sürdürmek istediğinizden emin misiniz?"

"Ömrümde hiçbir Çeyi böylesine istemedim," dedi kız.

Ned Beaumont acı acı güldü: "Paul da sizden söz ederken hemen hemen aynı sözleri kullanmıÇtı"

Kız titredi, yüzü katılaÇı ve soğuk soğuk baktı adama.

Ned Beaumont, "Sizi tanımıyorum," dedi. "Size güvenemiyorum. Pek hoÇuna gitmeyen bir düÇ gördüm."

Kız gülümsedi. "DüÇlre inanmıyorsunuz, herhalde, değil mi?"

Ned Beaumont gülümsedi. "Hiçbir Çeye inanmıyorum, ama birçok Çeyin etkisine önem verecek kadar da kumarbazım."

Kızın gülümseyiÇindeki alaycılık azaldı. Sordu: "Bana olan güveninizi sarsan bu düÇ nedir?" CiddiymiÇgibi görünmeye çalıÇarak parmağını kaldırdı. "Sonra da ben sizinle ilgili gördüğüm bir düÇü anlatacağım."

"Balık tutuyordum," dedi Ned Beaumont, "Ve kocaman bir balık yakaladım -bir alabalık, ama çok büyük- siz de balığa bakmak istediğinizi söylediniz, sonra balığı alıp ben engel olamadan gene suya attınız."

NeÇdi neÇdi güldü kız. "Siz ne yaptınız?"

"DüÇ onda bitti."

"DüÇünüzyalanmıÇ" dedi kız. "Sizin alabalığınızı atmazdım suya. gimdi benimkini anlatabım. Ben-" Gözleri irileÇti. Ne zaman gördünüz bu düÇü? Bize yemeğe geldiğiniz akÇam mı?"

"Hayır. Dün gece."

"Çok yazık, ikimiz de düğünümüzü aynı gece, aynı saat, aynı dakikada görmüştük, çok daha etkileyici olurdu. Benimki bize geldiğiniz geceydi, ikimiz -düğün oluyor bu— bir ormanda yolumuzu yitirmiştik, bitkin ve açtık. Yürüdük, yürüdük, sonra küçük bir eve gelip kapısını çaldık, ama kimse karışık vermedi. Kapıyı yokladık. Kilitliydi. Sonra pencerelerden birinden içeri bir göz attık ve koskoca bir masa gördük, akla gelebilecek bütün yemekler tepeleme yığılmış üzerine; ama içeri giremiyorduk, çünkü pencerelerin üzerinde kaim demirler vardı. Bir de kapıya dönüp gene vurduk, ama kimse açmıyordu. Sonra bazan insanların anahtarlarını paspasın altına bıraktığını düşünüp oraya baktık ve anahtarı bulduk. Ama kapıyı açınca, yerlerde, pencereden göremediğimiz yüzlerce, yüzlerce yılan olduğunu gördük; kayarak, kıvrılarak bize doğru geliyorlardı.

"Kapıyı hızla örtüp kilitledik, kapının ardından gelen tıslamaları ödümüz patlayarak dinledik. Sonra siz, kapıyı açıp yılanlardan gizlenirsek, çıkıp gidebileceklerini söylediniz, biz de öyle yaptık. Benim dama çıkmama yardım ettiniz -düğün bu bölümünde dam alçaktı; önceden nasıl olduğunu hatırlamıyorum- ve arkamdan çıktınız, ağacı doğru eğilip kapıyı açtınız, bütün yılanlar da kıvrıla kıvrıla ormanın içinde yitene dek damda yatıp soluğumuzu tuttuk. Sonra damdan atlayıp içeri girdik, kapıyı kilitledik ve yedik, yedik, yedik, ben de sabah uyandığımda yatağımda oturmuş, ellerimi çırpıp gülüyordum.

"Bunu uydurdunuz galiba," dedi Ned Beaumont, bir an sustuktan sonra.

"Niçin?"

"Çünkü karabasan gibi bağıyor, sonra bağla bir şey oluyor; hem de benim yemekle ilgili düğünüm, yemeğe oturamadan biter hep."

Janet Henry güldü. "Hepsini uydurmadım," dedi, "Ama neresinin doğru olduğunu sormanıza gerek yok. Beni yalancılıkla suçladınız, ben de size hiçbir şey söylemem artık."

"Göy, peki, peki." Gene çatalını eline aldı, ama bir şey yemedi. Aklına yeni gelmiş gibi sordu: "Babanız bir şey biliyor mu? Elimizdeki bilgilerle ona gitsek, acaba bize yeni bir şeyler söyleyebilir mi?"

"Evet," dedi kız heyecanla. "Söyleyebilir."

Ned Beaumont düğünçeli bir biçimde yüzünü ekşitti. "Tehlike, biz hazır olmadan patlayıp her şeyi açıklayıvermesi. Ateşli bir adam, değil mi?"

Kızın yanıtı biraz çekingendi: "Evet, ama-" gözleri yalvarırcasına parıldadı- "biz hazır olanak dek beklemesinin niçin önemli olduğunu anlatırsak, eminim- Ama şimdi de hazırız, değil mi?"

Adam başını salladı. "Daha değil."

Kız yüzünü astı.

"Belki yarın," dedi Ned Beaumont.

"Gerçekten mi?"

"Söz vermiyorum," diye uyardı, "Ama galiba hazır olacağız."

Kız masanın üzerinden uzanıp adamın elini tuttu. "Ama hazır olduğumuz anda, gecenin ya da gündüzün hangi saati olursa olsun, bana haber vereceksiniz, değil mi?"

"Tabii, söz." Yan gözle baktı kıza. "Ölüm anında ille de orada olmak istiyorsunuz, değil mi?"

Sözleri kızın yüzünü kızarttı, ama bakışlarını kaçırmadı. "Biliyorum, benim bir canavar olduğumu düşünüyorsunuz," dedi. "Belki de öyleyim."

Ned Beaumont tabağına bakıp mırıldandı: "İstediğiniz olunca, hoşunuza gider inşallah."

9. ÇÖRKEFLER

BİR

Janet Henry gittikten sonra Ned Beaumont telefonun başına geçti, Jack Rumsen'i aradı, bulunca da, "Bana bir uğrar mısın, Jack?" dedi. "Tamam. Eyvallah."

Jack gelene dek giyinmişti. Karşılıklı koltuklara oturdular; her birinin elinde birer bardak sodalı bourbon viskisi vardı; Ned Beaumont puro, Jack da sigara içiyordu.

Ned Beaumont sordu: "Paul'la aramızın açıldığını duydun mu?"

Jack, kayıtsız bir sesle, "Evet," dedi.

"Ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Hiç. Son kez aranızın açıldığı söylendiğinde bunun Shad O'Rory'ye oynanmış bir oyun olduğunu hatırlıyorum."

Ned Beaumont bu karışıklığı bekliyormuşçasına gülümsedi. "Herkes bu sefer de aynı şeyi mi düşünüyor?"

Giyimli delikanlı, "Çoğu öyle düşünüyor," dedi.

Ned Beaumont purosunun dumanını ağır ağır içine çekip sordu: "Ya sana bu kez ciddi olduğunu söyleseydim?"

Jack hiçbir şey demedi. Yüzü düşüncelerini belli etmiyordu.

Ned Beaumont, "Öyle," dedi. Bardağından bir yudum aldı. "Sana borcum nedir?"

"Madvig'in kızıyla ilgili i için otuz papel. Gerisini verdin."

Ned Beaumont pantolonunun cebinden bir tomar para çıkardı, içinden üç tane on dolarlık ayırıp Jack'e uzattı.

Jack, "Sağol," dedi.

Ned Beaumont, "ğimdi ödetik," dedi. ine duman çekti, solurken konutu:"Yapılmasını istediğim bir i dahavar. Taylor Henry'nin öldürölmesi olayı yüzünden Paul'un peindiyim. Kendisinin öldürölüğünü söyledi bana, ama biraz daha kanıt olması gerekiyor elimde. Bu iin üzerinde benim için çalışır mısın?"

Jack, "Hayır," dedi.

"Niçin?"

Esmer delikanlı kalkıp bo badağını masanın üzerine bıraktı. "Fred'le ben burada güzel bir özel hafiye iikuruyoruz," dedi. "ki yıl daha geçsin, bayağı rahat edeceğiz. Seni severim, Beaumont, ama bu kenti yöneten adamla dalaacak kadar değıl."

Ned Beaumont sesini değıirmeden, "Batıyor artık," dedi. "Herkes onu ekme hazırlığı içinde. Farr'la Rainey indiden-"

"Onlar ne isterlerse yapsınlar. Ben bu ie bulamak istemiyorum; baarılabilceğine de kendi gözlerimle gördükten sonra inanırım ancak. Belki biraz sarsabilirler onu, ama iyice haklamak bambağıla bir i. Benden iyi tanırırsın onu. Hepsinin toplamından daha yürekli olduğunu bilirsin."

"Öyledir. Zaten o yüzden kaybediyor. Ne yapalım, yardım etmezsen etmezsin."

Jack, "Etmem," dedi ve apkasını aldı. "Bağıka bir şey olsa, seve seve, ama-" eliyle kesin bir hareket yaptı.

Ned Beaumont ayağı kalktı. Konutuğı zaman ne tavrında, ne de sesinde bir kırgınlık vardı: "Böyle diyeceğini bilmiğtim zaten." Bıyığının yarısını bağıpamağıyla düzeltip Jack'a düğüneli düğüneli baktı. "Belki bana unu söyleyebilirsin: Shad'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Jack bağıınısalladı. "Her ne kadar doğrudan doğruya suçlanmıyorlarsa da, yeri üçüncü kez basıldığından beri -iki polis ölmüğü hani- pek ortalarda görölümüyor." Sigarasını ağızından aldı. "Whisky Vaskos'u tanır mısın?"

"Evet."

"Aranız iyiye, ondan öğrenebilirsin. Buralarda bir yerlerde o. Geceleri genellikle Smith Sokağında, Tim Walker'in yerinde bulabilirsin."

"Sağol, Jack, bir denerim."

"Bir Çey değil," dedi Jack. Durakladı. "Madvig'le bozuğuunuza gerçekten üzüldüm. KeÇke" Sözünu bitirmeden kapıya yöneldi. "Ne yaptığını biliyorsundur, nasıl olsa."

ÖĞ

Ned Beaumont baÇsavcının bürosuna gitti. Bu kez Farr'ın yanına alınması uzamadı.

Farr oturduğu yerden kalkmadı, el sıkıÇmaya davranmadı. "Nasılsın, Beaumont?" dedi. "Otur." Sesinde soğuk bir kibarlık vardı. Kavgacı yüzü her zamanki kadar kırmızı değildi. Gözleri düz ve sert bakıyordu.

Ned Beaumont oturdu, rahatça bacak bacak üstüne atıp konuÇtu: "Dün buradan ayrıldıktan sonra Paul'u görmeye gittiğimde neler olduğunu anlatmak istiyordum sana."

Farr soğuk ve kibar bir sesle, "Evet?" dedi.

"Seni nasıl bulduğumu söyledim - panik içinde." Ned Beaumont, en kibar gülümseyiÇyle, eğlenceli, ama önemsiz bir olayı anlatır gibiydi. "Taylor Henry cinayetini onun üzerine yükleyecek yüreği kendinde aradığını sandığımı söyledim. Önce inandı bana, ama kendisini kurtarmanın tek yolunun gerçek katili bulmak olduğunu söylediğimde karÇı çıktı. Gerçek katilin kendisi olduğunu, ama onu kazara, ya da kendini savunurken öldürdüğünü söyledi."

Farr'ın yüzü daha da solgunlaÇmÇ, ağzının kenarları katılaÇmÇtı ama bir Çey demedi.

Ned Beaumont kaÇlamı kaldırdı. "Canını sıkıyorum ya."

"Hadi, devam et," dedi savcı soğuk bir sesle.

Ned Beaumont iskemlesini geriye doğru yasladı. GülümseyiÇialaycıydı. "Dalga geçiyorum sanıyorsun, değil mi? Sana bir numara çektiğimizi sanıyorsun." BaÇınısallayıp mırıldandı: "Çok temkinli bir adamsın sen, Farr."

Farr, "Bana vereceğın bilgileri dinlemeye hazırım," dedi, "Ama çok içim var, onun için rica edeceğim-"

Ned Beaumont güldü, sonra, "Peki," dedi. "Belki bu anlattıklarımı zapta geçirmek falan istersin diye düÇünnüÇtüm."

"Pekâlâ." Farr masasının üstündeki sedef düğmelerden birine bastı.

YeÇiler giymiÇ kı saçlı bir kadın içeri girdi.

"Bay Beaumont bir konuda ifade vermek istiyor," dedi Farr kadına.

Kadın, "Peki efendim," diyerek Farr'ın masasının karÇısına oturdu, defterini masaya koyup gümüÇkalemmini hazır etti ve boÇ, kaiverengi gözlerini Ned Beaumont'a çevirdi.

Ned Beaumont konuÇmaya baÇladı:"Dün öğleden sonra Paul Madvig, Nebel Hanındaki

içerisinde, Taylor Henry'nin öldürüldüğü akşam Senatör Henry'nin evine yemeğe gittiğini, orada kendisiyle Taylor Henry arasında bir tartışma çıktığını, evden ayrıldıktan sonra Taylor Henry'nin peşindengelip ona kaba, kalın, kahverengi bir bastonla vurmak istediğini, bastonu Taylor Henry'nin elinden almaya çalışırken kazara alnına vurup yere devrilmesine neden olduğunu bastonu da sonradan götürüp yaktığını söyledi. Taylor Henry'nin ölümündeki payını gizlemiş olmasının tek nedeninin bunu Janet Henry'nin bilmesini istememesi olduğunu söyledi. Bu kadar."

Farr, stenocuya, "Bunu hemen temize çekin," dedi.

Kadın odadan çıktı.

Ned Beaumont, "Seni heyecanlandıracak haberler getirdiğimi sanmıyorsun," dedi. Çekti. "Bunları duyunca saçını bacağınla yolacağını sanmıyorsun."

Bağsacı gözlerini ayırmadan baktı Ned Beaumont'a.

Ned Beaumont hiç aldırmaksızın konuşmasını sürdürdü: "Hiç değilse Paul'u yaka paça buraya getirip bu," -elini kaldırdı- "önemli gelişmelerle diyelim - yüzleştirmek isteyeceğini düşünmüyorum"

Bağsacı kendini tutarak konuştu: "Gün ver lütfen de kendi işini bildiğim gibi yapayım."

Ned Beaumont gene güldü, kır saçlı stenocu ifadesinin temize çekilmişiyle gelene dek konuştu. Sonra sordu: "Doğruluğuna yemin mi edeceğim?"

"Hayır," dedi Farr, "imzalaman yeter."

Ned Beaumont kâğıdı imzaladı. "Hiç sandığım kadar eğlenceli olmadı bu iş," diye yakındı, neşeli.

Farr'ın çenesi gerginleşti. "Hayır," dedi, neşesiz bir doyumla. "Herhalde olmamıyorsun."

"Çok temkinli bir adamsın sen, Farr," dedi gene Ned Beaumont. "Karşıdan karşıya geçerken arabalara dikkat et." Selam verdi. "Görüşünüz."

Dışarı çıktığında yüzünü öfkeyle buruşturdu.

Üç

O gece Ned Beaumont, Smith Sokağındaki karanlık, üç katlı bir evin kapısını çaldı. Kısa boylu, ufak kafalı, geniş omuzlu bir adam kapıyı on beş santim kadar aralayıp, "Tamam," dedi, sonra kapıyı ardına kadar açtı.

Ned Beaumont, "N'aber," diyerek içeri girdi, karanlık bir koridor boyunca yedi sekiz metre kadar yürüdü, sağındaki iki kapalı kapıyı geçip soldaki kapıyı açtı, tahta basamaklardan inerek bir radyonun usulca çaldığı ve bir barın bulunduğu bodruma indi.

Barın arkasında, üzerinde 'OO' yazılı buzlu camdan bir kapı vardı. Bu kapı açıldı ve dışarı bir adam çıktı; geniş omuzlarının duruşunda kalın kollarının uzunluğunda, yüzünün düzlüğünde, çarpık bacaklarının çizdiği eğride maymunu bir hava olan bir adam —Jeff Gardner.

Ned Beaumont'u görünce, küçük kızıl gözleri parıladı. "Vay anam vay, kim gelmiş? Gel-beni-döv Beaumont!" diye bağırdı, harika dış görünüşünü gösteren bir gülümsemeyle.

Oradaki herkes başını çevirip onlara bakarken, Ned Beaumont, "N'aber, Jeff?" dedi.

Jeff salınarak Ned Beaumont'un yanına geldi, sol kolunu omuzuna atarak sağ eliyle Ned Beaumont'un sağ elini tuttu ve neşeli kalabalığa döndü: "Çok adam marizledim, ama bundan kıyağını marizlediğimi bilmiyorum!" Ned Beaumont'u sürüyerek bara götürdü. "Hep birlikte birer içki içeceğiz, sonra size bu iş nasıl yaptığımı göstereceğim. Hem de öyle bir göstereceğim ki!" Sırtarak Ned Beaumont'un yüzüne baktı. "Ne dersin bu iş, aslanım?"

Ned Beaumont kendininkine çok yakın, ama biraz ağzıda duran çirkin surata hiç istifini bozmadan baktı. "Skoç!" dedi.

"Size göre bir odam var yukarıda," dedi, "içinde döneceğin kadar küçük bir oda. Duvarlardan yaylandıracağım seni. Böylece yerden kalkmanı beklemekle zaman kaybetmeyiz."

Ned Beaumont, "Bir içki de ben ısmarlayayım," dedi.

"Kötü fikir değil," diye onayladı Jeff.

Gene içtiler.

Ned Beaumont içkilerin parasını verdikten sonra Jeff onu merdivenlere doğru yöneltti. "Kusura bakmayın, baylar," dedi barda oturanlara, "ama bizim gidip bir prova yapmamız gerekiyor." Ned Beaumont'un omuzunu okşadı. "Sevgilim benim."

İki kat merdivenden çıkıp bir sedir, iki masa ve yarım düzine kadar iskemlenin tıkıştırıldığı olduğu ufak bir odaya girdiler. Masalardan birinin üstünde birkaç boş bardakla sandviç artıklarıyla dolu tabaklar vardı.

Jeff gözlerini kısip odaya bir göz attı, "Nereye gitti o paçoz?" diye sordu. Ned Beaumont'un bileğini bıraktı, kolunu omuzundan çekip sordu: "Burada karı falan görmüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Jeff, başını abarta salladı. "Gitmiş," dedi. Geriye doğru bir adım sendeleyip kapının yanındaki zilin düğmesine kirli parmağını bastı. Sonra da elini sallayarak gülünç bir biçimde eğilip "Çök bakalım," dedi.

Ned Beaumont masaların daha az dağınık olanının başına oturdu.

"Hangi iskemleyi beğendiysen ona otur," dedi Jeff. "Onu beğenmediysen başkasına otur. Bu gece benim konuşğumsun, hoşunagitmiyorsa da canın cehenneme."

"Çok iyi bir iskemle," dedi Ned Beaumont.

"Bombok bir iskemle," dedi Jeff. "Bu izbede iÇeyarar tek bir iskemle yok. Bak." Çkemlelerden birini kaldırıp ön bacaklarından birini kopardı. "Sen buna mı iyi iskemle diyorsun? Bana bak, Beaumont, sen iskemleden hiçbir bok anlamıyorsun." Çkemleyi bırakıp kırık bacağı sedirin üstüne fırlattı. "Beni aldatamazsın. Niyetinin ne olduğunu biliyorum. SarhoÇ olduğumu sanıyorsun, değil mi?"

Ned Beaumont gülümsedi. "Yoo, sarhoÇ değilsin."

"Bok değilim. Senden daha sarhoÇum Bu batakhanedeki herkesten daha sarhoÇum. Zırna gibiyim, sen de beni ayık sanma, ama-" Kalın, pis parmaklarından birini kaldırdı.

Kapıdan bir garson girip, "Buyurun, beyler," dedi.

Jeff garsona döndü. "Nerdesin be? Uyuyor musun? Bir saat oldu çağırılı."

Garson bir Çey diyecek oldu.

Jeff bırakmadı: "Dünyadaki en iyi arkadaÇım getiriyorum buraya bir içki içelim diye, sonra ne oluyor? Bir saat oturup boktan bir garsonun gelmesini bekliyoruz. Tevekkeli değil, çocuk bozuluyor bana."

Garson istifini bozmadan, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Buradaki kızın ne cehenneme gittiğini bilmek istiyorum."

"O mu? Gitti."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

Jeff yüzünü buruÇturdu "Öğren bakalım nereye gittiğini ve çabuk öğren. Nereye gittiğini bilmiyorum, ne demek? Ne biçim yerse burası, hiç kimse-" Kırmızı gözlerine kurnazca bir parıltı geldi. "Bak, sen ne yap, biliyor musun? Kadınlar helasına bir git bak bakalım, orada mı?"

"Orada değil," dedi garson. "DıÇar çıktı."

"Pis kaltak!" dedi Jeff ve Ned Beaumont'a döndü. "Ne dersin böyle bir kaltağa? Seni buralara kadar getiriyorum tanıÇasın diye, çünkü ondan hoÇlanacağını biliyorum, onun da senden hoÇlanacağını biliyorum, o da ne yapıyor, arkadaÇarımla tanıÇmak istemiyor, tüyüp gidiyor."

Ned Beaumont bir puro yakıyordu. Hiçbir Çey demedi.

Jeff kafasını kaÇyıp garsona hırladı: "Çecek bir Çeyler getir öyleyse." Ned Beaumont'un karÇısına oturup kötü bir sesle, "Çavdar viskisi," dedi.

Ned Beaumont, "Skoç," dedi.

Garson gitti.

Jeff gözlerini Ned Beaumont'a dikti. "Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum sanma," dedi öfkeyle.

"Hiçbir niyetim yok," dedi Ned Beaumont umursamazca. "Shad'ı görmek istiyorum da, belki burada Whisky Vaskos'a rastlarım, o da beni ona götürür demiÇtim."

"Ben Shad'ın nerede olduğunu bilmiyorum mu sanıyorsun?"

"Bilmen gerekir."

"Öyleyse niçin bana sormuyorsun?"

"Peki, sorayım. Nerede?"

Jeff avucuyla masaya korkunç bir Çaplak atıp bağırdı: "Yalancı. Shad'ın nerede olduğu umurunda bile değil. Benim peÇinidesin sen."

Ned Beaumont gülümseyip baÇınısalladı.

"Doğru," dedi maymuna benzeyen adam. "Bal gibi biliyorsun ki-"

Tombul pembe dudaklı, yuvarlak yüzlü, gençle orta yaÇ aası bir adam belirdi kapıda. "Kes artık, Jeff," dedi. "Herkesten çok gürültü çıkarıyorsun."

Jeff iskemlesinde kaykılarak adama baktı. "Bu pezevengin yüzünden," dedi kapıdaki adama, baÇpamağıyla Ned Beaumont'u göstererek. "Niyetinin ne olduğunu bilmediğimi sanıyor. Biliyorum niyetini. Çirkefin biri o. Gerçekten. Ben de onu eÇk sudan gelene kadar döveceğim. Gerçekten."

Garson içkilerini getirdi.

Kapıdaki adam uzlaÇtırıcı bir tavırla, "Peki, ama çok gürültü çıkarmadan yap yapacağını," dedi, Ned Beaumont'a göz kırpıp dıÇtı çıktı.

Jeff, üzgün üzgün, "Tim de çirkefleÇiyor," dedi. Yere tükürdü.

Ned Beaumont bardağını kaldırdı. "ğerefe," dedi.

Jeff, "Senin Çeefine içilmez," dedi. "Çirkefsin sen." Ned Beaumont'a kötü kötü baktı.

"Sen de delisin."

"Yalan. Ben sarhoÇum.Ama niyetini bilmeyecek kadar sarhoÇ değilim." Bardağını boÇattı, elinin tersiyle ağzını sildi. "Üstelik de çirkefsin."

Ned Beaumont dostça gülümseyerek, "Peki," dedi, "Senin dediğin gibi olsun."

Jeff maymunu suratını uzattı. "Sen kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

Ned Beaumont bir Çey demedi.

"Buraya gelip beni sarhoğ edip sonra da gammazlamayı çok akıllıca bir iş sanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ned Beaumont, istifini bozmadan. "Francis West'i öldürmek suçundan aranıyorsun, değil mi?"

Jeff, "Francis West'in canı cehenneme," dedi.

Ned Beaumont omuz silkti. "Tanımazdım zaten onu."

Jeff, "Çirkefsin sen," dedi.

Ned Beaumont, "Bir içki ısmarlayayım," dedi.

Maymuna benzeyen adam bağıyla ciddi bir biçimde onayladı, zilin düğmesine uzanmak için iskemlesini geriye doğru yasladı. Parmağını düğmeye basarken, "Ama gene de çirkefsin," dedi. Ökemle, ağırlığının altında dönerek sallanmaya başladı. Ayaklarını yere basıp iskemleyi devrilmeden dört ayağının üstüne getirdi gene. "Dinine yandığımı!" diye hırladı iskemlesini masaya çekerek. Dirseklerini masaya koyup çenesini yumruğuna dayadı. "Bana ne beni gammazlayandan? Kızartma makinesinde oturtmayacaklar nasıl olsa, değil mi?"

"Niçin oturtmasınlar?"

"Niçin mi? Allah Allah! Seçim sonrasına dek nasıl olsa mahkemeye çıkmam, o zamana kadar da Shad işbaşı geçmişi olur."

"Belki."

"Bok belki!"

Garson geldi ve içkilerini ısmarladılar.

"Belki de Shad bir madik atar sana," dedi umursamazca Ned Beaumont, yalnız kaldıklarında. "Böyle Çeyler hep oluyor."

"Tam olacak iş," diye güldü Jeff. "Onun hakkında bildiklerime bakarsan..."

Ned Beaumont purosunun dumanını üfledi. "Ne biliyorsun ki?"

Maymuna benzeyen adam gürültülü, ağırlayıcı bir kahkaha attı ve avucuyla masayı dövdü. "Allah Allah!" diye güldü. "Anlatacak kadar sarhoğ olduğumu sanıyor."

Kapıdan usul bir ses geldi -müzikli, hafif Ölanda Çiveli bariton bir ses: "Hadi, Jeff, anlatsana." Kapıda Shad O'Rory duruyordu. Gri-mavi gözleri biraz hüznle bakıyordu Jeff'e.

Jeff gözlerini neÇöyle kısarak kapıda duran adama baktı. "Nasılsın, Shad? Gel, otur, bir Çöyle iç. Bay Beaumont'la tanış. Kədileri çirkeftirler."

O'Rory usulca konuÇtı: "Sana ortalarda görünme demiÇtim."

"Ama Shad, sıkıntıdan geberiyordum! Burası da sağlam yer, değil mi? Gizli bir meyhane burası."

O'Rory, Jeff'e bir an daha baktı, sonra gözlerini Ned Beaumont'a çevirdi. "Çöy akÇamlar, Beaumont."

"N'aber, Shad?"

O'Rory, Jeff'i küçük bir baÇ hareketiyle göstererek usulca sordu: "Bir Çöyle çıkarabildin mi bari?"

"Yeni bir Çöy yok," dedi Ned Beaumont. "ğamatası çok, ama dediklerinden bir anlam çıkmıyor."

Jeff, "Çiniz de çirkefsiniz, bana kalırsa," dedi.

Garson içkilerini getirdi. O'Rory garsonun önünü kesti. "BoÇ ır. Yeteri kadar içmiÇer." Garson içkileri geri götürdü. Shad O'Rory odaya girip kapıyı örttü. Sırtını kapıya verdi. "Çok konuÇıyorsun, Jeff," dedi. "UyarmıÇım seni."

Ned Beaumont belli ede ede Jeff'e göz kırptı.

Jeff ona öfkeyle, "Ne oluyorsun sen, be?" dedi.

Ned Beaumont güldü.

"Sana söylüyorum, Jeff," dedi O'Rory.

"Farkındayım, yahu."

O'Rory, "Sana artık hiçbir Çöy söylemeyeceğim noktaya yaklaÇıyoruz," dedi.

Jeff ayağa kalktı. "Çirkeflik etme, Shad," dedi. "Ne yani?" Masanın çevresini dolaÇtı. "Senle ben uzun zamandır dostuz. Sen hep benim arkadaÇım oldun, ben de hep senin arkadaÇın olacağım." Sendeleyerek, sarılmak üzere O'Rory'ye yaklaÇtı "Tabii, dut gibiyim, ama-"

O'Rory beyaz elini maymuna benzeyen adamın göğsüne dayayıp geriye doğru itti. "Otur yerine." Sesini yükseltmedi.

Jeff'in sol yumruğu O'Rory'nin suratına doğru uçtu.

O'Rory'nin baÇı,yumruğun yanağının kıtı kıtına yanından geçmesine izin verecek kadar sağa kaydı. O'Rory'nin uzun, biçimli yüzü çok ciddiye. Sağ elini beline götürdü.

Ned Beaumont iskemlesinden fırlayıp O'Rory'nin sağ koluna saldırdı, iki eliyle kavrayıp dizüstü yere çöktü.

Boğagiden sol yumruğunun hızıyla duvara çarpan Jeff, dönüp iki elini Shad O'Rory'nin gırtlığına götürdü. Maymunu suratı sararmış, buruşmuş, gençleşmiş Sarhoşluktan iz yoktu yüzünde.

"Makineyi alabildin mi?" dedi Jeff soluk soluğa.

"Evet." Ned Beaumont ayağa kalktı, bir adım geri attı. O'Rory'ye doğru yönelttiği kara bir tabanca vardı elinde.

O'Rory'nin gözleri donuk ve fırlak, yüzü kızgın, kanlıydı. Gırtlığına sarılan adama karşı direnmiyordu.

Jeff başını çevirip omuzunun üstünde Ned Beaumont'a sırtıttı. Gülümseyişi çirkin, gerçek, aptal bir hayvanınki gibiydi. Jeff'in küçük kırmızı gözleri neşeliyle parlıyordu. Kısık, keyifli bir sesle konuştu."Bak, şimdi ne yapmak zorunda kalacağız. Adamı temizlemek zorunda kalacağız."

Ned Beaumont, "Ben hiç karışmam bu işi" dedi. Sesi kayıtsızdı. Burun delikleri titriyordu.

"Öyle mi?" diye sırtıttı Jeff gene. "Shad'ın yaptığımızı unutacak bir adam olduğunu sanıyorsun galiba." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Unutacak ama. Ben unutturacağım."

Ağzı kulaklarına vararak gözlerini Ned Beaumont'a çevirmiş, gırtlığını ellerinin arasında tuttuğu adama bakmaksızın, derin, ağır soluklar almaya başlamıştı. Ceketinin omuzlarında, sırtında, kolları boyunca çizgiler belirdi. Çirkin, esmer suratından ter fışkırmaya başladı.

Ned Beaumont'un rengi atmıştı O da derin derin soluyordu, gözleri ıslanmıştı Jeff'in omuzunun üstünden O'Rory'nin yüzüne baktı.

O'Rory'nin yüzü ciğer rengindeydi. Gözleri oyuklarından uğramış, boğuşa bakıyorlardı. Mavimsi dudaklarının arasından dili mosmor çıktı. Göğsü gövdesi kıvranıyordu. Ellerinden biri kendiliğinden, güçsüzce, arkasındaki duvarı dövmeye başladı.

Jeff, Ned Beaumont'a sırtarak, gırtlığını sıktığı adama bakmaksızın, bacaklarını biraz aralayıp sırtını eğdi. O'Rory'nin eli duvarı dövmesini yaptı. Tok bir çatırtı işitti, hemen arkasından bir çatırtı daha geldi. O'Rory artık kıvranmıyordu. Jeff'in ellerinin arasından sarkıyordu gövdesi.

Jeff gırtlığından güldü. "Bu kadar," dedi. Önündeki iskemleyi bir tekmeyle uzaklaştırarak O'Rory'nin ölüsünü sedirin üzerine attı. O'Rory'nin gövdesi yüzüstü, bir eliyle bir ayağı yere sarkarak düştü sedirin üstüne. Jeff ellerini kalçalarına silerek Ned Beaumont'a döndü. "Göğsü yürekli ayının biriyimdir ben," dedi. "Göğsü istediği kadar iter kakar beni, kılım bile kıpırdamaz."

Ned Beaumont, "Korkuyordun ondan," dedi.

Jeff güldü. "Hem de ne biçim korkuyordum. Akli baÇında herkes de korkardı. Sen korkmuyor muydun, yani?" Gene güldü, odaya bir göz attı. "Kimseler düÇmeden tüyelim." Elini uzattı. "Ver makineyi bana. Ben yok ederim."

Ned Beaumont, "Hayır," dedi. Elindeki tabancayı Jeff'in karnına doğrulttu. "Kendini savunduğunu söyleriz. Ben arkadayım. Çık soruÇtırmada kurtarırısın paçayı."

"Amma da akıl sendeki!" dedi Jeff. "Hele o West denen herifin öldürölmesiyle ilgili olarak arandığımı da düÇünösen!" Küçük kırmızı gözleri durmadan Ned Beaumont'un yüzünden elindeki tabancaya kayıyordu.

Ned Beaumont ince, solgun dudaklarıyla gülümsedi. "Ben de onu düÇünüyordum," dedi usulca.

"EÇklik etme," dedi Jeff, bir adım ileri atarak. "Sen-"

Ned Beaumont masalardan birini dolaÇarak geriledi. "Seni vurmak beni hiç rahatsız etmez, Jeff," dedi. "Unutma, sana bir de borcum var."

Jeff olduğı yerde kalıp kafasının arkasını kaÇıdı "Ne biçim çirkefsin be sen?" diye sordu ÇıÇkın bir sesle.

"Dostunum." Ned Beaumont birden tabancayı ileriye doğru uzattı. "Otur."

Jeff bir an kötü kötü bakarak durakladı, sonra oturdu.

Ned Beaumont sol elini uzatarak zile bastı.

Jeff ayağa kalktı.

Ned Beaumont Otur," dedi.

Jeff oturdu.

Ned Beaumont, "Ellerini masanın üstünde tut," dedi.

Jeff üzgün üzgün baÇını salladı. "Amma da salak pezevenk çıktın sen de," dedi. "Beni buradan çıkarmana izin vereceklerini sanmıyorsun, değil mi?"

Ned Beaumont gene masayı dolaÇıp Jeff'e ve kapıya bakan bir iskemleye oturdu.

Jeff konuÇtı: "Yapacağın en iyi Çey bana o piÇovı verip bu sululuğı yaptığını unutmam için dua etmek. Deli misin, Ned, burası benim yerlerimden biri. Burada hiçbir halt edemezsin."

Ned Beaumont, "Elini salça ÇiÇsinden uzak tut," dedi.

Garson kapıyı açıp hayret ve dehÇetle baktı onlara.

"Tim'e söyle, buraya çıksın," dedi Ned Beaumont, sonra da konuÇmak üzere olan

maymunu adama döndü: "Kes sesini."

Garson kapıyı örtüp hızla uzaklaştı

Jeff konuştu: "Salaklık etme, Ned'ciğim. Bir şey çıkmaz bu işten, olsa olsa sen geberirsin. Beni teslim etmek ne işine yarayacak? Hiç." Dudaklarını ıslattı diliyle. "Sana kabaca davrandığım o günler için biraz bozüksun, biliyorum, ama -ne yapalım- suç bende değildi ki. Shad'in dediklerini yapıyordum, onu da senin hesabına harcadım, ödeğit, değil mi?"

Ned Beaumont, "Elini o salça Gişinden uzak tutmazsan avucunda bir delik açarım," dedi.

Jeff, "Çirkef," dedi.

Tombul dudaklı, yuvarlak gözlü, gençle orta yaşarasındaki adam kapıyı açtı, hızla içeri girip kapıyı çekti.

Ned Beaumont, "Jeff, O'Rory'yi öldürdü," dedi. "Polise telefon et. Onlar gelmeden burayı boşaltmak vaktin olur. Bir de doktor çağır istersen; belki ölmemiştir."

Jeff alaycı bir biçimde güldü. "O ölü değilse ben de papayım." Gülmesini bırakıp tombul ağızlı adama kayıtsızca ve dostça, "Bu adamın," dedi, "böyle yapmasına izin vereceğini sanmasına ne dersin? İstedğini başına şansının ne kadar olduğunu anlat ona, Tim."

Tim sedirin üzerinde yatan ölüye, Jeff'e, sonra da Ned Beaumont'a baktı. Yuvarlak gözleri düğünliydi. Ned Beaumont'a ağır ağır, "Çayından çok kötü bu," dedi. "Sokağa çıkarıp bıraksak, orada bulsalar?"

Ned Beaumont başını salladı. "Aynasızlar gelmeden toparla ortalığı, başına bir şey gelmez. Elimden geleni yaparım senin için."

Tim bir an için durakladığında Jeff araya girdi: "Dinle, Tim, beni tanırsın. Bilirsin-"

Tim, hiç de dostça olmayan bir sesle, "Kes allahaşkına," dedi.

Ned Beaumont gülümsedi. "Shad öldü, Jeff. Artık kimse seni tanımıyor."

"Öyle mi?" Maymuna benzeyen adam iskemlesinde daha rahat oturdu ve yüzü aydınlandı. "Teslim edin beni öyleyse. Ne biçim orospu çocuğu olduğunuzu anladım ya, artık sizden bir şey istemektense kodese girerim daha iyi."

Tim, Jeff'in dediklerine kulak asmadan sordu: "Böyle yapmamız çat mı?"

Ned Beaumont başıyla evet dedi.

"Ne yapalım?" dedi Tim, elini kapının tokmağına götürdü.

"Jeff'in üstünde silah var mı, bir bakar mısınız?" diye sordu Ned Beaumont.

Tim başını salladı. "Olay burada oldu, ama benim hiçbir ilgim yok, hiçbir ilgim de olmayacak," dedi ve dışarı çıktı.

Jeff, iskemlesinde rahatça kaykıldı, ellerini tembel tembel masanın kenarına dayayıp polis gelene dek Ned Beaumont'la konuştu. Neçeli bir biçimde, Ned Beaumont'u çeçili ağığlayıcı, açık saçık, ya da yalnızca sövgü dolu sıfatlarla tanımladı ve onu birçok kötü alışkanlığı olmakla suçladı.

Kibar bir ilgiyle dinledi Ned Beaumont.

Çeri giren ilk memur, komiser üniformalı, iri kemikli, zayıf, ak saçlı bir adamdı. Arkasından yarım düzine kadar daha polis geldi.

Ned Beaumont, "N'aber, Brett," dedi. "Üstünde silah var galiba."

"Nedir bu olanlar?" diye sordu Brett, sedirdeki ölüye bakarak. Polislerden ikisi yanından geçip Jeff'i tuttular.

Ned Beaumont, Brett'e olanları anlattı. Anlattıkları doğruydı, ama O'Rory'nin silahı alındıktan sonra değil de, kavga sırasında öldürüldüğü izlenimini verdi.

Ned Beaumont konuşurken bir doktor geldi, Shad O'Rory'nin sedirde yatan ölüsünü çevirip kısaca baktı ve ayağa kalktı. Komiser doktora baktı. Doktor, "GitmiÇ,"dedi ve dar, kalabalık odadan çıktı.

Jeff kendisini tutan iki polise keyifle sövüyordu. Her sövdüğünde polislerden biri yumruğıyla yüzüne vuruyordu. Jeff gülüp sövmesini sürdürüyordu. Takma diÇeri ağzından fırlamıÇtı. Ağzı kanıyordu.

Ned Beaumont ölü adamın tabancasını Brett'e verip ayağa kalktı. "Karakola Çimdi mi geleyim istersin? Yoksa yarın gelsem olur mu?"

"ğimdi gelsen daha iyi olur," dedi Brett.

DÖRT

Ned Beaumont Emniyet Müdürlüğünden ayrıldığında saat geceyarısını çoktan geçmiÇti Kendisiyle birlikte çıkan iki gazeteciye iyi geceler dileyip bir taksiye bindi. Sürücüye verdiği adres, Paul Madvig'inkiydi.

Madvig'in evinin zemin katı aydınlıktı ve Ned Beaumont ön merdivenleri tırmanırken Bayan Madvig kapıyı açtı. Karalar giymiÇ, omuzuna bir Çal almıÇtı

Ned Beaumont, "N'aber, Ana," dedi. "Ne yapıyorsun bu saatte?"

Kadın, "Paul geldi sandım," dedi, ama Ned Beaumont' u gördüğüne sevinmemiÇ değildi.

"Evde değil mi? Ben de onunla konuşmak istiyordum." Birden daha dikkatli baktı kadına. "Ne oldu?"

Yağlıkadın kapıyı açarak geri çekildi. "Gel içeri, Ned."

Ned Beaumont içeri girdi.

Kadın kapıyı örtüp konuğtu:"Opal kendini öldürmeye kalktı."

Ned Beaumont gözlerini öne eğip mırıldandı: "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Hastabakıcı engel olamadan bileklerinden birini kesmiş ble. Pek kan kaybetmedi, bir daha denemezse pek bir şey kalmaz." Sesinde de, duruşunda olduğu gibi, hiçbir yorgunluk sezilmiyordu.

Ned Beaumont'un sesi titrekti. "Paul nerede?"

"Bilmiyorum. Bulamadık. Bu saate dek gelmiş olmalıydı eve. Nerede olduğunu bilmiyorum." Elini Ned Beaumont'un koluna koydu ve sesi azıcık titredti. "Sen -Yoksa PauPla sen-?" Susup kolunu sıktı.

Ned Beaumont bağınsalladı. "Her şey bitti."

"Ned, yavrum, durumu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok mu? Sen ve o-" Gene bitiremedi sözünü.

Ned Beaumont bağınkaldırıp kadına baktı. Gözleri yağamıştı. Usulca, "Hayır, Ana," dedi. "Şey bitti her şey. Anlattı mı sana?"

"Yalnız başsavadan adam geldiğinde sana telefon ettiğimi söyleyince, bir daha hiç böyle bir şey yapmamamı, senin -sizin artık dost olmadığını söyledi."

Ned Beaumont öksürdü. "Dinle, Ana, ona kendisini görmeye geldiğimi söyle. De ki eve gidip onu bekleyeceğim, bütün gece bekleyeceğim." Gene öksürüp yarım yamalak bir sesle, "Öyle de," dedi.

Bayan Madvig kemikli ellerini Ned Beaumont'un omuzlarına koydu. "Şey bir çocuksun sen, Ned. Paul'la kavga etmenizi istemiyorum. Aranızda ne oldu bilmiyorum, ama sen onun dünyadaki en iyi dostusun. Ne oldu? Yoksa o Janet?-"

"Paul'a sor," dedi Ned Beaumont kısık, acı bir sesle. Sabırsızca bağınsalladı. "Ben kaçacağım, Ana. Sana ya da Opal'a bir yardımım dokunmazsa tabii. Var mı yapabileceğim bir şey?"

"Hayır, ama belki gidip Opal'i bir görürsen... Daha uyumadı, akıllıca bir iki söz etmekte de yarar olabilir. Seni dinlerdi eskiden."

Ned Beaumont bağınsalladı. "Hayır," dedi, "beni görmek istemez," -yutkundü- "artık."

10. PARÇALANMIŞ ANAHTAR

BİR

Ned Beaumont evine gitti. Kahve, puro içti, bir gazete, bir dergi, bir kitabın da yansını okudu. Arada sırada okumasını kesip huzursuzca geziniyordu odasında. Kapının zili çalmadı. Telefonun zili çalmadı.

Sabahın sekizinde yıkandı, tıraş oldu, temiz giysiler giydi. Sonra da ısmarladığı kahvaltayı yedi.

Saat dokuzda telefona gitti, Janet Henry'nin numarasını çevirdi, kızı istedi ve "Günaydın," dedi. "Evet, iyiyim, sağolun... Eh, çingarı çıkarabiliriz artık, hazırız... Evet... Babanız oradaysa, isterseniz önce ona bir sözünü edelim... Güzel, ama ben gelmeden tek söz söylemeyin ona bu konuda... Elimden geldiği kadar çabuk geleceğim. Şimdi çıkıyorum... Tamam. Birkaç dakikaya kadar görüşürüz."

Boğuşarak telefonun başından kalktı, ellerini gürültüyle birbirine çarpıp avuçlarını ovuşturdu. Bıyığının altında asık bir çizgiydi ağzı, gözleriyse ılgılı kahverengi birer nokta. Dolaba gidip çabucak paltosuyla çabacasını giydi. Diğerinin arasından 'Little Lost Lady' çabacasını ısıklayarak odasından çıkıp uzun adımlar atarak sokakta yürümeye başladı.

"Bayan Henry beni bekliyor," dedi, Henrylerin kapısını açan hizmetçiye.

Hizmetçi, "Buyurun, efendim," dedi ve Ned Beaumont'u senatörle kızının birlikte kahvaltı ettikleri, güneş dolu, duvar kâğıtları pırıl pırıl bir odaya götürdü.

Janet Henry hemen ayağa fırladı, iki elini uzatıp yanına koştu ve heyecanla, "Günaydın!" dedi.

Senatör daha yavaşça kalktı, kızına kibar bir çabaklıkla baktı, sonra elini Ned Beaumont'a uzatıp, "Günaydın, Bay Beaumont," dedi. "Hoşgeldiniz. Buyurmaz mısınız?"

"Hayır, sağolun, kahvaltı ettim."

Janet Henry titriyordu. Heyecandan rengi atmış, gözleri parlaklaşmış, yüzüne uyuşturucu alması bürsünün duruşunu vermişti. "Sana söyleyeceğimiz bir şey var, baba," dedi gergin, titrekle bir sesle. "Söyleyeceklerimiz-" Birden Ned Beaumont'a döndü. "Anlat ona! Anlat ona!"

Ned Beaumont kaşlarını çatarak yan gözle kıza baktı, sonra gözlerini senatöre çevirdi. Senatör masanın başında, iskemlesinin yanında ayakta duruyordu. Ned Beaumont konuştu: "Elimizde çok önemli kanıtlar var -bunların arasında bir de itiraf var- ve Paul Madvig'in oğlunuzu öldürdüğünü ortaya koyuyor bu kanıtlar."

Senatörün gözleri kısıldı ve elini önündeki masaya dayadı. "Nedir bu önemli kanıtlar?" diye sordu.

"Efendim, en önemlisi kendi itirafı tabii. O gece oğlunuzun peşinden koştuğunu, kaba, kahverengi bir bastonla ona vurmaya çalıştığını, bastonu oğlunuzun elinden alırken de ona kazara vurduğunu söylüyor. Dediğine göre, bastonu götürüp yakmış, oysa kızınız" -Janet

Henry'ye doğru hafifçe eğildi- "hâlâ burada olduğunu söylüyor."

"Burada," dedi kız. "Binbaşı Sawbridge'in sana armağan ettiği baston."

Senatörün yüzü mermer gibi bembeyaz ve katıydı. "Devam ediniz," dedi.

Ned Beaumont elini hafifçe salladı. "Efendim, bastonun oğlunuzda olmaması, ölümün kaza sonucu ya da kendini savunurken meydana geldiği savını çürütüyor." Hafifçe omuz silkti. "Bunu dün Farr'a anlattım. Rizikoya girmekten çekiniyor -nasıl bir adam olduğunu bilirsiniz— ama Paul'u bugün gözaltına almadan nasıl yapar, bilemiyorum."

Janet Henry alnını kırıştırarak, sanki aklına takılan bir şey varmış gibi, Ned Beaumont'a baktı; konu açacak oldu, ama vazgeçip dudaklarını büzdü.

Senatör Henry sol elinde tuttuğu peçeteyi ağzına götürdü, sonra masanın üzerinde bırakıp sordu: "Bundan başka kanıt var mı?"

Ned Beaumont'un yanıtı umursamaz bir soru oldu: "Yetmez mi?"

"Ama başka kanıtlar da var, değil mi?" diye sordu Janet.

"Bunları destekleyecek şeyler," dedi kayıtsızca Ned Beaumont. Senatöre döndü: "Başka ayrıntılar da verebilirim, ama olayın aslı bu. Yeter, değil mi?"

"Evet, yeter," dedi Senatör. Elini alnına götürdü. "Anamıyorum, ama doğru olmalı. Beni bir an bağışarsanız," -kızına döndü— "sen de, hayatım; biraz yalnız kalmak, düşünmek isterdim, kendimi alıştırmak- Hayır, hayır, burada kalın. Odama gitmek istiyorum." Önce bir hareketle eğildi. "Lütfen kalınız, Bay Beaumont. Uzun sürmeyecek -yalnızca bir an kendimi-kendimi, bu omuz omuza çalıştığım adamın oğlumun katili olduğu gerçeğine alıştıran dek..."

Yeniden eğilerek selam verip dışarı çıktı.

Ned Beaumont elini Janet Henry'nin bileğine koyup alçak, gergin bir sesle sordu: "Baksana, sapıtmaz, değil mi?"

Kız Gağkınıkla baktı.

"Fırlayıp Paul'un peşine düşmez ya?" diye açıkladı Ned Beaumont. "Böyle bir şey yapmasın. O zaman neler olacağı belli olmaz."

"Bilmiyorum," dedi kız.

Sabırsızca yüzünü ekşiti Ned Beaumont. "Çin veremeyiz böyle bir şey yapmasına. Ön kapıya yakın bir yere gidemez miyiz, çıkmaya kalkarsa engel olalım!"

"Evet." Kız korkmuştu.

Ned Beaumont'u evin ön yanındaki ağır perdeleri çekili, loğ, küçük bir odaya götürdü. Odanın kapısı sokak kapısının çok yakınındaydı. Loğ odala, on beş santim kadar aralık bıraktıkları kapının yakınında durdular. Janet Henry, Ned Beaumont'a bir şeyler fısıldamaya

kalktı, ama adam kızı susturdu.

Odaya girdiklerinden kısa bir süre sonra koridoru kaplayan halının üzerinde usul usul ayak sesleri iğildi ve paltosuyla Çpkasını giymiÇ olan Senatör Henry'nin hızla ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüler.

Ned Beaumont odadan çıkıp, "Bekleyin, Senatör Henry," dedi.

Senatör döndü. Yüzü katı ve soğuk, gözleri kibirliydi. "Beni bağıÇıyacaksınız," dedi. "DıÇar çıkmam gerek."

"Çy bir Çy değıl yaptığınız," dedi Ned Beaumont. Senatöre yaklaÇtı "Daha çok sorun çıkarır, o kadar."

Janet Henry babasının yanına gitti. "Gitme, baba," diye yalvardı. "Bay Beaumont'un sözünü dinle."

"Bay Beaumont'un sözlerini dinledim," dedi Senatör. "Bana verecek baÇla bilgileri de varsa, gene dinlemeye hazırım. Ama yoksa, beni bağıÇamanızı rica edeceğim." Ned Beaumont'a gülümsedi. "Bana anlattıklarınızın üzerine eyleme geçiyorum Çindli."

Ned Beaumont gözlerini dikerek baktı adama. "Onu gidip görmemeniz gerektiğı kanısındayım."

Senatör kibirli bir tavırla baktı Ned Beaumont'a.

Janet, "Ama, baba," diye söze baÇladı, sonrababasının gözlerindeki bakıÇ görünce sustu.

Ned Beaumont hafifçe öksürdü. Yanakları kızarmıÇtı. Hızla sol elini uzatıp Senatörün paltosunun sağı cebine dokundu.

Senatör Henry öfkeyle geri çekildi.

Ned Beaumont usulca baÇınısalladı. "Hiç iyi bir Çy değıl bu," dedi içten bir sesle. Janet Henry'ye baktı. "Cebinde tabanca var."

"Baba!" diye bağırdı kız ve elini ağzına götürdü.

Ned Beaumont dudaklarını büzdü. "Eh," dedi Senatöre, "cebinizde o tabancayla buradan çıkmanıza izin vermeyeceğimiz kesin."

Janet Henry, "Bırakma onu, Ned," dedi.

Senatör ikisine de aÇğılayıcı bir biçimde baktı. "Çiniz de kendinizi unutuyorsunuz, sanıyorum," dedi. "Janet, odana çıkacaksın lütfen."

Kız istemeye istemeye geriye doğru iki adım attı, sonra durup bağırdı: "Hayır! Çin veremem bunu yapmana. Bırakma onu, Ned."

Ned Beaumont dudaklarını yaladı. "Bırakmam," dedi.

Senatör, Ned Beaumont'a soğuk soğuk bakarak elini kapı tokmağına götürdü.

Ned Beaumont eğilip elini Senatörün elinin üstüne koydu. "Bakın, efendim," dedi saygıyla. "Bunu yapmanıza izin veremem. Yalnızca karışmak değil bu yaptığım." Elini Senatörün elinin üzerinden çekti, ceketinin iç cebini karıştırıp yırtık, erimiş, dördekatlanmış pis bir kâğıt parçası çıkardı. "Geçen ay Bağımsızlık özel müfettişi olarak atanışımı belgeleyen kâğıt bu." Senatöre uzattı kâğıdı. "Bildiğim kadarıyla henüz iptal edilmedi, dolayısıyla da," -omuz silkti- "kimseyi gidip vurmanıza izin veremem."

Senatör kâğıda bakmadı. Ağalayıcı bir sesle konuştu: "Katil arkadaşınızın hayatını kurtarmaya çalışıyorsunuz."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz."

Senatör sırtını dikleştirdi. "Yeter bu kadar," deyip kapının tokmağını çevirdi.

Ned Beaumont, "Cebinizde o tabancayla kaldırırma adımınızı atarsanız tutuklarım sizi," dedi.

Janet Henry bağırdı: "Baba!"

Senatörle Ned Beaumont birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, ikisi de gürültüyle soluyordu.

Çık konuşan Senatör oldu. Kızıyla konuştu: "Bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısın, hayatım? Bay Beaumont'a söylemek istediğim bazı şeyler var."

Kız, Ned Beaumont'a baktı. Ned Beaumont başıyla onayladı. "Peki," dedi kız babasına. "Ama dışarı çıkmadan görmek istiyorum seni."

Senatör gülümseyerek, "Görürsün beni," dedi.

Çık adam kızın uzaklaşmasını sola dönerken omuzunun üzerinden onlara bakıp açık kapıdan yitip gitti.

Senatör biraz pişman bir sesle, "Korkarım gereği kadar iyi bir etkiniz olmadı kızımın üstünde," dedi. "Genellikle böyle -nasıl diyeyim?- dik kafalı değildir."

Ned Beaumont özür dilercesine gülümsedi, ama bir şey demedi.

Senatör sordu: "Ne zamandan beri sürüyor bu?"

"Bu cinayeti kurcalamamızı mı demek istiyorsunuz? Ben yalnız bir-iki gündür uğraşıyorum. Kızınız başından beri peşinde. Başından beri Paul'un suçlu olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Senatörün ağzı açık kaldı.

"Onun yaptığına inanıyordu hep. Bilmiyor muydunuz? Nefret ediyor ondan -hep de etti."

"Nefret mi ediyor?" dedi Senatör. "Tanrım, olamaz!"

Ned Beaumont bağıyla onaylayıp kapıya yaslanan adama meraklı meraklı gülümsedi: "Bilmiyor muydunuz?"

Senatör birden soluğunu bıraktı. "Gelin buraya," dedi ve az önce Janet Henry'yle gizlendiği odaya soktu Ned Beaumont'u. Ned Beaumont kapıyı iterken Senatör ılgı yaktı. Sonra, ikisi de ayakta, yüz yüze geldiler.

"Sizinle erkek erkeğe konuşmak istiyorum, Bay Beaumont," diye söze bağıladı Senatör. "Sizin şu"-gülümsedi-"resmi" iğnelerini unutamam, olmaz mı?"

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Olur. Farr da unutmuştur herhalde."

"Evet. Bakın, Bay Beaumont, ben kana susamış bir adam değilim, ama oğlumun katilinin serbestçe sokaklarda dolaşmasını düşünmeye dayanamıyorum, hele-"

"Söyledim size, gözaltına almak zorunda kalacaklar onu. Zorunlular buna. Kanıtlar çok, herkes de biliyor ne olduklarını."

Senatör soğuk soğuk gülümsedi gene. "Herhalde, profesyonel bir politikacı olarak bana, Paul Madvig'in bu kentte yaptığı herhangi bir şeyden dolayı cezalandırabileceğini anlatmaya çalışmıyorsunuz," dedi.

"Öyle. Paul'un iğnitik. Herkes karıştı artık ona. Onları cinayetlik engelleyen tek şey, Paul 'höt' dedi mi, sustalı maymun gibi oturmaya alışmış olmaları -yürekenmeye çalışıyorlar."

Senatör Henry gülümseyip başını salladı. "Sizinle aynı düşüncede olmadığımı söylememe izin veriniz. Ve izin vererseniz hatırlatayım: Ben politikaya siz doğmadan çok önce atıldım."

"Tabii."

"Sizi temin ederim, ne kadar beklerlerse beklesinler, o yüreği bulamayacaklardır kendilerinde. Çünkü Paul patronlarıdır ve geçici başkaldırımlar olsa bile, patronları olarak kalacaktır."

"Bu konuda anlaşamayacağız galiba," dedi Ned Beaumont. "Paul'un iğnitik." Alnını kırıştırdı. "Bu tabanca iğne gelince. Şey bir şey değil bu. Onu bana verseniz daha iyi olacak."

Senatör sağ elini paltosunun cebine soktu.

Ned Beaumont Senatöre yaklaşıp solelini bileğine koydu. "Verin onu bana."

Senatör öfkeyle baktı ona.

"Pekâlâ," dedi Ned Beaumont, "Madem başla çıkar yol bırakmıyorsunuz" -ve bir iskemlenin devrildiği kısa bir itişme- sonra silahı- nikelajlı, eski bir toplu tabancayı- Senatörün elinden aldı. Tabancayı arka cebine yerleştirirken Janet Henry, gözleri korku dolu ve yüzü bembeyaz içeri girdi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Mantık dinlemiyor," diye yakındı Ned Beaumont. "Tabancayı elinden zorla almam gerekti."

Senatörün yüzü yer yer geriliyor, soluğu boğuk boğuk çıkıyordu. Ned Beaumont'a doğru bir adım attı. "Evimi terk edin," dedi.

"Hayır," dedi Ned Beaumont. Dudakları titriyordu. Gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Elini uzatıp kabaca Janet Henry'nin koluna dokundu. "Otur da anlatacaklarımı dinle. Bilmek istiyordun, Gırdi bileceksin iÇte" Senatöre döndü: "Çok anlatacaklarım var, onun için siz de otursanız daha iyi olabilir."

Ne Janet Henry, ne de babası oturdular. Kız, Ned Beaumont'a irileÇmiÇkorku ve heyecan dolu, babasıysa katı, ama temkinli gözlerle bakıyorlardı, ikisinin de yüzü bembeyazdı.

Ned Beaumont, Senatöre, "Oğlunuzu siz öldürdünüz," dedi.

Senatörün yüzünde hiçbir deÇiÇklik olmadı. Kımıldamadı.

Uzun bir süre, Janet Henry de babası gibi kımıldamadan durdu. Sonra yüzü dehÇetledoldu ve yavaÇa yere oturdu. DüÇnedi. YavaÇa dizleri kırıldı ve oturur durumda yere çöktü, sağ elini yere destek edip dehÇe içindeki yüzünü babasına ve Ned Beaumont'a doğru çevirdi.

HiÇbiri Janet'e bakmadı.

Ned Beaumont Senatöre, "ğimdi de oğlunuzu öldürdüğünüzü açıklamasın diye Paul'u öldürmek istiyorsunuz. Bize takındığınız tavrı baÇkılarına da yutturabilerseniz, Paul'u rahatça öldürebileceğinizi biliyorsunuz -öcünü alan eski toprak, falan numaralarıyla." Sustu.

Senatör bir Çey demedi.

Ned Beaumont konuÇnasını sürdürdü: "Paul'un, tutuklanırsa konuÇaağını biliyorsunuz, çünkü Janet'in kardeÇiniöldürdüğünü düÇünmesine engel olmak için elinden geleni yapacaktır Paul." Acı acı güldü. "Ne kötü bir Çaka bu da onun için!" Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "göyle bir Çeyler oldu: Taylor, Paul'un Janet'i öptüğünü iÇtince peÇinden fırladı, giderken de bastonu aldı ve baÇına Çakasını giydi, ama o çok önemli deÇil. Yeniden seÇilme Çasınızın güme gideceğini düÇününce-"

Senatör kısık, öfkeli bir sesle sözünü kesti: "SaÇmalık bunlar! Çtemiyorum kızımın önünde böyle Çeylerin-"

Ned Beaumont acımasızca güldü. "Tabii saÇmalık," dedi. "Onu öldürdüğünüz bastonu geri getirmeniz, baÇınız açık evden fırladığınız için oğlunuzun Çpkasını giyip eve dönmeniz de saÇmalık, ama sizi astıracak saÇmalıklar."

Senatör alÇak, alaycı bir sesle sordu: "Ya Paul'un itirafı?"

Ned Beaumont sırtıttı. "Yaa," dedi. "Bakın, ne yapalım! Janet, sen Paul'a telefon et, hemen buraya gelmesini söyle. Sonra da babanın, tabancasını alıp peÇinden Çtmeye kalktığını

anlatalım, bakalım ne diyecek."

Janet kımıldadı, ama yerden kalkmadı.

Babası, "Saçma bir Çey bu," dedi. "Böyle bir Çey yapmayacağız. "

Ned Beaumont, kısaca, "Telefon et, Janet," dedi. . Kız, yüzü hâlâ bomboğayağa kalktı, babasının sert bir sesle, "Janet!" diye seslenmesine kulak asmadan kapıya yürüdü.

O zaman Senatör sesini değışirdi, "Bekle, hayatım," dedi kızına, Ned Beaumont'a da, "Sizinle gene yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

Ned Beaumont, "Peki," diyerek kapıda duraklayan kıza döndü.

Ama bir Çey diyemeden kız, inatçı bir sesle, "Ben de içmek istiyorum," dedi. "içmek hakkım."

Ned Beaumont bağıyla onayladı, kızın babasına baktı gene. "Hakkı," dedi.

"Janet, hayatım," dedi Senatör, "senin için daha kolay olur diye-"

"Kolaylık istemiyorum," dedi kız, küçücük, tekdüze bir sesle. "Bilmek istiyorum."

Senatör yenik bir tavırla avuçlarını havaya açtı. "O halde hiçbir Çey demeyeceğim."

Ned Beaumont, "Paul'a telefon et, Janet," dedi.

Kız kımıldayamadan Senatör konuştu:"Hayır. Bu durum benim için gereğinden de güç oluyor, ama-" Bir mendil çıkarıp ellerini sildi. "Her Çey olduğı gibi anlatacağım, sonra da reddedemeyeceğinizi sandığım bir ricada bulunacağım sizden. Gene de-" Sözüünü kesip kızına baktı. "Gel, hayatım, kapıyı ört, ille de dinlemen gerekiyorsa."

Kız kapıyı çekip yanibağındaki şkemleye oturdu, öne doğru eğildi; gövdesi kaskatı, yüzü gergindi.

Senatör mendilini tutarak ellerini arkasına kavuşurdu, içlerinde hiçbir düşmanlık olmayan gözlerle Ned Beaumont'a bakarak konuştu: "O gece, Taylor'un ateğliğı yüzünden Paul'un dostluğunu yitirmek istemediğim için peğleimden fırladım. Onlara Çin Sokağında yetiğtim. Paul bastonu Taylor'un elinden almığt. Ateğliateğli artığyorlardı, daha doğrusu, Taylor tartığyordu. Paul'a gitmesini, oğlumla kendim međđıl olacağımı söyledim, o da bastonu bana vererek uzaklağtı Taylor benimle hiçbir evladın babasıyla konuşmanası gereken bir biçimde konuştu, Paul'un peçinden gitmek için de itti beni. Tam olarak nasıl oldu, bilemiyorum -nasıl vurduğumu yani- ama oldu işe, Taylor da düşpbağınikaldırma çarptı. O sırada Paul geri döndü -pek uzağa gitmemiğti ve Taylor'un ânında ölmüğ olduğunu gördük. Paul, onu orada bırakıp ölüümüyle ilişkiniz olduğundan söz etmememiz gerekir, diye belirtti. Yaklağa seçim kampanyasında bunun ne kadar kaçınılmaz, tatsız bir rezalet olacağından söz etti, ben de -ne bileyim-beni inandırmasına izin verdim. Taylor'un Çaplasını alıp eve giderken giymem için bana o verdi -çünkü evden bağımaçık çıkmığtm. Polis soruğurmasının, bize fazla yaklağırsa durdurulacağına söz verdi. Sonradan -aslında bu hafta oldu bu- Taylor'u onun öldürdüğü söylentileri çıkınca, Paul'u görmeye gittim ve olanları itiraf etmemizi önerdim. Korkularına

güldü ve kendini koruyabilecek durumda olduğunu söyledi bana." Ellerini arkasından çekip mendille yüzünü sildi ve "Çöte böyle oldu," dedi.

Kızı, boğuk bir sesle bağırdı: "Onu öylece bırakıver-diniz demek, sokağın orta yerinde!"

Senatör yüzünü ekşitti, ama bir şey elemedi.

Ned Beaumont bir an alnını kırıştırdıktan sonra konuştu: "Tam seçim konuşması - çok süslü, ama gerçek payı az." Yüzünü buruşturdu. "Bir de ricanız olacaktı."

Senatör yere baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini Ned Beaumont'a çevirdi. "Ama onu yalnız size söyleyeceğim."

Ned Beaumont, "Hayır," dedi.

"Özür dilerim, hayatım," dedi Senatör kızına, sonra Ned Beaumont'a döndü: "Size gerçeği anlattım, ama içine düğün olduğum durumun da farkındayım. Sizden ricam, tabancamı geri vermeniz ve beni beş dakika -hatta bir dakika- bu odada yalnız bırakmanız."

Ned Beaumont, "Hayır," dedi.

Senatör, sarkan mendiliyle elini göğsüne götürüp sendeledi.

Ned Beaumont, "Cezanızı çekeceksiniz," dedi.

ÇKÇ

Ned Beaumont, Farr, kır saçlı stenocusu, iki polis memuru ve Senatörle birlikte kapıya gitti.

"Gelmiyor musun?" diye sordu Farr.

"Hayır, ama sonra görüşürüz"

Farr, Ned Beaumont'un elini sevgi ve heyecanla sıktı. "Sık sık görüşelim yakında görüşelim, Ned," dedi. "Bana numaralar çekiyorsun hep, ama sonuçlarını görünce kızamıyorum."

Ned Beaumont Farr'a sırtıttı, memurlarla esenleştirdi, stenocuyu eğilerek selamladı ve kapıyı örttü. Piyanonun bulunduğu, üst kattaki beyaz duvarlı odaya çıktı. Çeri girdiğinde Janet Henry sedirden kalktı.

"Gittiler," dedi Ned Beaumont, yüksek, ama kayıtsız bir sesle.

"Onlar-on-onlar-"

"Oldukça ayrıntılı bir ifade verdi. Bize söylediğinden çok şey söyledi."

"Gerçeği anlatır mısın bana?"

"Evet," diye söz verdi Ned Beaumont.

"Ne-" Bir an sustu. "Ne yapacaklar ona, Ned?"

"Pek bir G y yapmazlar herhalde. YaÇının, önemli kiğliğinin falan bayağı etkisi olacak. Büyük bir olasılıkla onu kazayla adam öldürmekten suçlu bulup cezasını erteleyecekler, ya da hiç ceza vermeyecekler."

"Kaza olduğunu sanıyor musun?"

Ned Beaumont baÇını salladı. Gözleri buz gibiydi. Açıkça konuğtı: "OĞlunun, yeniden seçilme fırsatını yok ettiğini düşünüp   kelendiğini, onu o yüzden öldürdüğünü sanıyorum."

Kız buna kar ı  kmadı. Parmaklarını birbirine doluyordu. Bundan sonraki sorusunu güçlükle sordu: "Paul'u -Paul'u- vuracak mıydı?"

"Vuracaktı. Yasanın-yapamadığını-yapan-namuslu- es-ki-toprak ayağına yatıp kurtaracaktı da kendini. Paul'un tutuklanırsa susmayacağını biliyordu. Paul her   yi -babanı seçimde desteklemeyi bile- seni istediği için yapıyordu. Karde ini öldürdüğünü kabullenerek seni elde edemezdi. Ba lıklarının ne d   nd   n  i lemiyordu; senin de böyle d   nd   n  bilmiyordu, ama bilseydi bir anda temize çıkarabilirdi kendini."

Kız, mutsuz bir biçimde baÇını salladı. "Ondan nefret ediyordum," dedi. "Ona haksızlık ettim, ama gene de nefret ediyorum." Hıçkırdı. "Niçin böyle, Ned?"

Ned Beaumont elini sabırsızca salladı. "Bilmeceler sorma bana," dedi.

"Sen de," dedi kız, "beni aldattın, salak yerine koydun, ba ına bütün bunları getirdin, ama senden nefret etmiyorum."

"Hep bilmece bunlar," dedi Ned Beaumont.

"Ne zamandır, Ned?" diye sordu kız. "Ne zamandır biliyordun-babamın durumunu?"

"Bilmem. Uzun zamandır kafamdaydı. Paul'un salaklığını açıklayabilecek tek çözüm oydu aslında. Paul, Taylor'u  ld rm   o aydı, önceden söylerdi bana. Bunu benden gizlemesi için hiçbir neden yoktu. Ama babanın i lediğ su lan benden gizlemesi için bir neden vardı. Babanı sevmediğimi biliyordu. Bunu gizlememi t m. Babana kazık atmayacağıma g venemiyordu. Ama kendisini kazıklamayacağımı biliyordu. Bu yüzden de, cinayeti ne olursa olsun aydınlatacağımı söyleyince, o yalan itirafta bulundu."

Kız sordu: "Babamı niçin sevmiyordun?"

"  nk ," dedi   keyle, "pezevenklerden ho lanmam."

Kızın yüzü kızardı, gözlerini önüne eğdi. Kuru, sık n bir sesle sordu: "Beni de sevmiyorsun, değil mi, çünkü ben-?"

Ned Beaumont bir   y demedi.

Kız dudağını ısırıp bağırdı: "Söyle!"

"Sen iyisin!" dedi. "Ama o davranış biçiminle Paul için iyi değildin. Sen de, baban da, zararlıydınız onun için: Ona bunu anlatmaya çalıştım. Ona, ikinizin de onu daha ağırlı bir hayvan türü olarak gördüğünüzü, ona her türlü davranışta bulunulabileceğini düşündüğünüzü anlatmaya çalıştım. Ona, babanın ömrü boyunca kazanmaya alışmış bir adam olduğunu, bağı sıkıgıncada, ya sapıtacağını, ya da kurt kesileceğini anlattım. Ama sana tutkundu, dolayısıyla da-" Diğerini kenetleyip piyanoya doğru yürüdü.

"Benden nefret ediyorsun," dedi kız, alçak, katı bir sesle. "Benim bir orospu olduğumu düşünüyorsun."

Ned Beaumont kıza bakmadan, sinirli sinirli, "Senden nefret etmiyorum," dedi. "Her yaptığının karşılığını öde-din ve ödettin, hepimiz için de geçerli bu."

Bir süre sustular, sonra kız konuştu: "şimdi Paul'la gene arkadaş olacaksınız."

Sanki kendini silkeleyecekmiş gibi bir hareketle piyanodan döndü Ned Beaumont, kolundaki saate baktı. "Allahısmarladık demem gerekiyor."

gırmıgısına parladı kızın gözleri. "Gidiyor musun?"

Bağıyla evet dedi. "Dört buçuk trenine yetiçobirim."

"Temelli gitmiyorsun ya?"

"Bu durumla için dönmekten kurtulabilirsem -ki o da pek güç olmasa gerek- temelli gidiyorum."

Kız birden ellerini uzattı. "Beni de götür."

Ned Beaumont gözlerini kırptı. "Gerçekten gelmek mi istiyorsun, yoksa bir histeri nöbeti mi bu?" diye sordu. Kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bir şey diyemeden Ned Beaumont konuştu: "Fark etmez aslında. Gitmek istiyorsan götürürüm." Alnını kırıştırdı. "Ama bütün bunları" - evi göstererek kolunu salladı- "Kim bakacak bunlara?"

Kız acı bir sesle konuştu:"Bana ne -alacaklılarımız düşünsün."

"Düşünmengereken bir şey daha var," dedi Ned Beaumont. "Herkes, babanı bağı belaya girer girmez terk ettiğini söyleyecek."

"Doğru, terk ediyorum," dedi kız, "insanların bunu söylemelerini istiyorum. Ne derlerse desinler, umurumda değil -yeter ki sen beni buradan götür." Hıçkırdı. "Onu o karanlık sokakta tekbaşına bırakmasaydı, terk etmezdim babamı."

Ned Beaumont sertçe, "Boğ ve bunları gindi," dedi. "Geleceksen, hazırlan. İki çantaya sığdırabildiğin kadar eşya al. Geri kalanını sonra getirtiriz -o da belki."

Kız tiz, acayip bir kahkaha atıp odadan dışarı kaçtı. Ned Beaumont bir puro yaktı,

piyanonun bağına oturupkız dönene dek usulca çaldı. Kız üstüne kara bir manto, bağınakara bir çapka giymiğtve elinde iki yol çantası vardı.

ÜÇ

Bir taksiye binip Ned Beaumont'un evine gittiler. Yol boyunca pek konuşmadılar. Kız birdenbire, "O düğte," dedi, "sana söylememiğtim -anahtar sırcaydı ve kapıyı açar açmaz elimizde kırılıyordu, çünkü kilit tutuktu ve zorlamamız gerekiyordu."

Ned Beaumont kıza yan gözle bakıp, "Eee?" dedi.

Kız titredi. "Yılanları içeriye kilitleyemiyorduk ve çıkıp her yanımızı sarıyorlardı; çığlıklar atarak uyandım."

"Düğtü o," dedi Ned Beaumont. "Unut artık." Neğsizce gülümsedi. "Sen de alabalığımı suya attın -dügte."

Taksi evin önünde durdu. Odasına çıktılar. Kız çantalarını hazırlamasına yardımcı olmak istedi, ama Ned Beaumont, "Hayır," dedi. "Ben yaparım. Sen otur dinlen. Trenin kalkmasına daha bir saat var."

Kız kırmızı koltuklardan birine oturdu. "Nereye gidiyorsun -gidiyoruz yani?" diye sordu çekingen bir sesle.

"New York'a -önceden, hiç değilse."

Çantalarından birini doldurduğunda kapı çalındı. "Yatak odasına gitsen iyi olur," dedi ve kızın çantalarını içeri taşıdı. Çıkarken ara kapıyı örttü.

Dış kapıya gidip açtı.

Paul Madvig, "Sana haklı olduğunu, bunu da ancak şimdi anladığımı söylemeye geldim," dedi.

"Dün gece gelmedim"

"Hayır, dün gece bilmiyordum. Sen gittikten hemen sonra eve dönmüğüm oysa."

Ned Beaumont bağınsalladı. "Gir," dedi kapıdan çekilerek.

Madvig oturma odasına girdi. Bavulları hemen gördü, ama önce odaya bir göz gezdirip öyle sordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet."

Madvig, Janet Henry'nin boğaltmış olduğu koltuğa oturdu. Yüzü yağınbelli ediyordu, yorgundu.

"Opal nasıl?" diye sordu Ned Beaumont.,

"G y, zavallı yavrucak. D zelecek artık."

"Senin yüzünden oldu."

"Biliyorum, Ned. Allah kahretsin, biliyorum!" Madvig bacaklarını uzatıp ayakkabılarına baktı. "Kendimle  v nd ğ m  sanmıyorsundur, umarım." Bir an sustu, sonra ekledi: "Galiba -Aslında Opal gitmeden önce seni görmek isterdi."

"Ona benim yerime senin veda etmen gerekecek. Anana da. Dört otuz treniyle gidiyorum."

Madvig, huzursuzluğın bulandırdığı mavi gözlerini kaldırdı. "Haklısın tabii, Ned," dedi boğuk bir sesle. "Ama -ne bileyim- Tanrı bilir ya, haklısın!" Ayakkabılarına baktı gene.

Ned Beaumont sordu: "Sana pek bağılı olmayan o aveneni ne yapacaksın? D ve d ve yola mı getireceksin? Yoksa kendiliklerinden yola geldiler mi?"

"Farr'la o öbür deyyusları mı diyorsun?"

"Evet."

"Onlara bir ders vereceğim." Madvig kesin konuğuyordu, ama sesi heyecansızdı ve gözlerini ayakkabılarından kaldırmıyordu. "Dört yılımı alacak, ama o dört yıl boyunca iyi bir temizlik yapıp yerli yerinde bir örgüt kuracağım."

Ned Beaumont kağılamı kaldırdı. "Seçimlerde vuracaksın galiba onları."

"Ne vurması, havaya u uracağım! Shad  ld . Bırakacağım, önümüzdeki dört yıl onun adamları y netsinler kenti. Benim canımı sıkacak kadar sağılam bir iş kurabilecek adam yok aralarında. Kenti bir dahaki seçimlerde ele geçiririm gene, o zamana dek de ortalığı iyice temizlemi olurum."

" tersen  imdi de kazanabilirsin," dedi Ned Beaumont.

"Tabii, ama o orospu çocuklarıyla kazanmak istemiyorum."

Ned Beaumont bağıyla onayladı. "Sabır ve yürek ister, ama en iyisini yapıyorsun galiba."

"Sabırla yürekten bağıla bir  eyim de yok zaten," dedi Madvig umutsuzca. "Hiçbir zaman akıllı bir adam olamayacağım." Gözlerini ayaklarından ayırıp   n neye dikti. "Gitmen  at mı, Ned?" diye sordu belli belirsiz bir sesle.

" art."

Madvig gürültüyle  ks rd . "Salaklık etmek istemiyorum," dedi, "ama gitsen de, kalsan da, bana bir kinin olmadığını d ğ n ek isterdim."

"Sana hiçbir kinim yok, Paul."

Madvig birden baÇınıkaldırdı. "Elimi sıkar mısın?"

"Tabii."

Madvig ayağa fırladı. Ned Beaumont'un eline sarılıp sıktı. "Gitme, Ned. Kal benimle. Tanrı bilir ya, bana çok yardımın dokunacak Ėimdi -öyle olmasa bile, eskiyi unutturmak için elimden geleni yapardım."

Ned Beaumont bağınısalladı. "Bana unutturacak bir Ėeyin yok ki."

"O zaman-"

Ned Beaumont bağınısalladı gene. "Olmaz. Gitmem gerek."

Madvig, Ned Beaumont'un elini bırakıp yerine oturdu gene. Asık bir suratla, "Eh, hak ettim bunu," dedi.

Ned Beaumont sabırsızca elini salladı. "Sorun o değil." Susup dudağını ısırđı. Sonra birdenbire, "Janet burada," dedi.

Madvig bakakaldı.

Janet Henry yatak odasının kapısını açıp oturma odasına girdi. Yüzü solgun ve gergindi, ama bağınıdimdik tutuyordu. Doğru Paul Madvig'e gitti ve "Size çok zararım dokundu, Paul," dedi. "Ben-"

Madvig'in yüzü de kızınki kadar solmuğu. Kan yürüdü birden yüzüne. "Yapma, Janet," dedi. "Yapabileceğin hiçbir Ėey..." Sözlerinin geri kalanı anlağılmaz bir mırıltıya dönüğtü.

Kız ürkerek bir adım geri çekildi.

Ned Beaumont, "Janet benimle geliyor," dedi.

Madvig'in dudakları aralandı. Boğ boğ Ned Beaumont'a baktı, bakarken yüzündeki kan çekildi gene. Yüzünde hiç kan kalmayınca, yalnızca 'Ėans' sözcüğünün anlağılabildiği bir Ėöyle mırıldandı, sendeleyerek dönüp kapıya gitti, açtı ve kapıyı arkasından örtmeden dığar çıktı.

Janet Henry, Ned Beaumont'a baktı. O, gözlerini, ayırmamacasına, kapıya dikmiÇti.

SON